

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người chuyển ngữ.

Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của người chuyển ngữ và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Yêu nữ hoành hành

~*~

Tác giả: Chu Khinh

~*~

Convert: meoconlunar - Tàng Thư Viện

~*~

Nguồn: <http://phuongella13.wordpress.com/>

~*~

Edit: phuongella13

~*~

Làm ebook: Thiên Nhai

~*~

Văn án:

Khi tình yêu đến, nước trà vô vị cũng làm say lòng người

Khi tình yêu đi, hoa thơm quả ngọt cũng mục nát

Thẩm Luật, không cần danh hiệu luật sư tài giỏi, mà tự mở văn phòng thám tử tư

Khi làm luật sư, sự tuần mỹ của anh luôn là đề tài. Khi anh mở văn phòng thám tử, sức hấp dẫn của anh cũng hơn hẳn phụ nữ.

Thẩm Luật lần đầu gặp Hạ Thấm Đồng phản ứng đầu tiên là tru lên vài tiếng thật to trong lòng

Mỹ nhân anh gặp qua nhiều nhưng chưa từng có ai “đông lạnh” như vậy.

Vì lòng tự trọng quá phẫn, Thẩm Luật lần đầu bị người ta không thèm nhìn, quyết định ngồi cạnh núi băng

Đáng tiếc, Thẩm Luật thật vất vả để theo đuổi được mỹ nhân, rõ ràng đã cùng một đêm trên giường, làm cô khóc liên tiếp cầu xin tha thứ. Vì sao vừa mới tỉnh lại, Hạ mỹ nhân lại trở mặt, nói thẳng lên giường chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn

Hạ Thấm Đồng, hoàn cảnh sa sút, để trả nợ mà nhận mức lương cao làm ở nhà tang lễ

Ngày ngày làm bạn với người chết, đối với nhiệt tình như lửa của Thẩm Luật, cô lựa chọn thờ ơ.

Chính là cô coi thường, anh nghĩ cô then thùng. Cô cự tuyệt, anh tưởng cô rụt rè

Nhưng khi mà cô nói “Tôi không yêu anh”, nhìn Thẩm Luật biến sắc bỏ đi, cô mới hiểu được, thì ra cô không phải không yêu.

Thế nhưng khi cô nói yêu anh, Thẩm Luật lại lạnh lùng nói, tình yêu của cô, liên quan gì tới anh đâu?

~*~

Mục lục:

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Phiên ngoại

Mở đầu

Trịnh Lệ Trinh trong lòng cảm thán lần thứ 105 lần, ông chủ nhà cô đúng là một người không thể quá dị hơn, diện mạo cổ quái, tính cách cổ quái, ngay cả công việc yêu thích cũng khác người vô cùng.

Nhìn đi, hiện giờ lại đến khách sạn bất gian, bọn họ chỉ cần như bình thường, xác định địa điểm yêu đương vùng trộm, rồi dẫn khách ủy thác đến bất gian tại giường là có thể kết thúc hoàn mỹ, rất phù hợp với công thức bất gian.

Nhưng sếp cô lại có vẻ hưng phấn quá.....

Đầu tiên khi phục vụ khách sạn vừa mở ra cửa phòng, sếp liền đi trước làm gương, dùng sức đá văng cửa, nghe nói như vậy mới có khí thế bất kể lảng nhãng. Sau đó, xác định có đôi nam nữ trần truồng nằm trên giường, khách ủy thác lập tức xông lên, tóm tóc cô gái trẻ, tất nhiên bắt đầu đánh một trận.

Trịnh Lệ Trinh lại không rảnh xem vở kịch phụ nữ đánh nhau, cô nhìn sếp kia nhà mình hứng thú tràn đầy biểu cảm, trong lòng âm thầm thở dài, khó trách văn phòng thám tử “Thiên kì bách quái” của bọn họ làm nhiều nhất chính là tiếp nhận bất gian, đơn giản bởi sở thích của sếp.

“Em không biết là trường hợp như vậy, là kịch tính, là thú vị nhất sao?”

Khi cô thật sự không nín được lòng hiếu kỳ, hỏi sếp vì sao thích nhận vụ bất kể thông dâm như vậy, hơn nữa nhất định phải tự thân ra mặt, anh trả lời như vậy.

Thú vị? Kịch tính? Đây là đáp án kỳ quái gì vậy??!!

“Mỗi lần nhìn thấy các bà giựt tóc, điên cuồng chửi bới, còn có hình ảnh bà vợ tư thể mạnh mẽ giáo huấn đức ông chồng, anh liền cảm thấy cuộc sống thật sự là tốt đẹp nha.”

Trịnh Lệ Trinh chỉ cảm thấy không thể nói gì..... Sếp nhà mình thật sự phi thường, phi thường kỳ quái! Cô vô số lần ở trong lòng tự hỏi, hơn nữa lại lần nữa rơi lệ đầy mặt, vì sao nền kinh tế lại đình trệ như vậy? Vì sao kinh tế toàn cầu rõ ràng đã phát triển lại, nhưng là công việc vẫn là khó tìm như vậy? Bằng không, cô rõ ràng là sinh viên tốt nghiệp hệ truyền thông, vì sao phải đến văn phòng thám tử kỳ quái này làm việc? Mĩ danh là phó giám đốc, nhưng là không như bình thường, văn phòng thì rộng hơn 10m2, toàn bộ nhân viên chỉ có hai người, anh là sếp, mà cô là trợ lý, kỳ thật chính là chân thư ký kiêm sai vặt.

Văn phòng thám tử xem như có vẻ thanh nhàn! Bởi vì sếp của cô vô cùng lười, tiếp vụ nào muốn xem tâm tình, lúc nào thoải mái, có thể hơn mười giờ cũng chạy đi. Lúc khó chịu, phun ra lãnh

khí trong phòng, đánh quái thẳng cấp, không thèm để ý công việc văn phòng, bởi vậy bọn họ làm ăn chả giống ai.

Nếu không phải.....

Cô lại nhìn lên xem người đang hăng say xem kịch cạnh mình, anh thờ ơ tựa tay vào tường, một tay xoa cái cằm hoàn mỹ, vẻ mặt hứng thú dạt dào.

Nếu không phải do khuôn mặt gây họa kia, so với yêu nghiệt còn tuấn tú hơn, cô đã sớm mặc kệ mà từ chức.

Ừ, đây đúng là ông chủ kỳ quái nhất từng gặp.

Một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, cao một mét tám sáu, tự nhiên có được điều làm phụ nữ trên đời đều đổ kị, dung nhan so với phụ nữ còn kiều diễm hơn, không chút nào khoa trương nói, đó là chân chính là mỹ nhân cười khuynh thành khuynh quốc a!

Đôi mắt xinh đẹp, khoe mắt hơi hơi hướng lên trên một chút, rất đào hoa và thật hoàn mỹ, thật mê người. Mũi cao thẳng, đặt cạnh đôi môi đỏ đầy đặn nhu thuận, nếu trên mặt phụ nữ, đó là tuyệt sắc, nhưng ở trên mặt nam giới, thì phải là tai họa. Một người đàn ông vẻ ngoài so với nữ giới còn đẹp hơn nhiều, không phải tai họa thì là gì?

Khách hàng đến văn phòng bọn họ ủy thác, nam bị mê ngốc hơi giật mình, nữ liền hoa mắt si mê, mỗi lần sếp chỉ biết cười vẻ mặt đến vui vẻ, dùng lưỡi không xương của mình, đem những người đó dễ ngon dễ ngọt. Anh trời sinh còn có năng lực, có thể thoải mái khiến bất luận kẻ nào, đơn giản nói mấy câu, là có thể làm cho người ta đứt ruột đứt gan trao cho anh. Giống như cô, rõ ràng vô số lần hạ quyết tâm, nhất định phải từ chức đi tìm một công việc đứng đắn, nhưng là vừa đến văn phòng, nhìn nụ cười sáng chói của anh, cô lập tức lại cắn răng, dù giữa lúc mặt trời chói chang, chạy ra đi tìm chó mèo mất tích.

Mồ hơi tuôn như mưa, trong lòng mắng to, vì sao toàn Đài Bắc một ngày có nhiều chó mèo đi lạc như vậy? Không thấy đã đành, cũng không phải là người, tìm làm cái gì? Nhưng là sếp nhà cô thường nhận những vụ, ngoại trừ bắt gian thì chính là tìm chó mèo lạc!!!

Cái người đàn ông này, tự nhiên thích xem loại kịch bắt kẻ thông dâm với hàng loạt tình huống cầu huyết. Thật sự là quá quái dị!

Trịnh Lệ Trinh thực sự muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Rõ ràng thuận lợi bắt gian tại giường, rõ ràng nhiệm vụ đã xem như hoàn thành tốt đẹp, nhưng là mỗi lần sếp cô đều nhất định phải xem đầy đủ diễn biến mới lưu luyến chạy đi.

Giống như lúc này, vợ chính thức giáo huấn hồ ly tinh xong lại đánh ông chồng ra ngoài ăn vụng kia, đáng thương ông ta ngoài bốn chục tuổi đầu mà quần áo cũng không kịp mặc, trên người thịt béo run lên run lên, chật vật tránh né móng vuốt của bà vợ hung hãn. Tiếng chửi bới ầm ĩ, tiếng thét chói tai không dứt bên tai, mà sếp cô xem dị thường mê mẩn, đây là rốt cuộc là thế giới điên rồ nào?

Đáng tiếc, “Vui quá hóa buồn” Những lời này, sếp cô là ví dụ tốt nhất!!

Cô gái bị đánh thê thảm, này giờ vẫn lui vào góc, khóc, thét chói tai, lại đột nhiên không biết bị cái gì kích thích đến dây thần kinh nào, lấy gạt tàn ở đầu giường ném về phía bà vợ đang nổi điên

kia. Không lường trước được, bà vợ kia đang lấy tay bóp cổ ông chồng, cúi xuống mà tránh được cái gạt tàn. Thế nhưng cái gạt tàn thủy tinh nặng nề tiệp đà bay thẳng đến chỗ sắp đang đứng xem kịch vui, âu yếm thẳng với đầu anh.

“Bốp” một tiếng, thật vững vàng mà chuẩn xác nha.

Sếp hoàn mỹ nhà cô, khuôn mặt xinh đẹp yêu diễm, lần đầu trước mắt cô vắn vẹo...

Chương 1

“Ngồi xuống.” Mệnh lệnh lãnh đạm, giống như kết từ sương lạnh, làm cho người nghe thấy lạnh lẽo.

“Đừng ngẩng đầu cao như vậy”

Điều này chỉ sợ khó hoàn thành, nhất là trước mặt anh là một đại mỹ nhân đường này, Thẩm Luật càng không làm được. Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thẩm Đồng, Thẩm Luật muốn huyết sáo, mà thực tế, anh cũng làm vậy. Bởi bất kỳ ai nhìn thấy mỹ nữ như vậy, đều không nhịn được.

Đôi mắt quyến rũ tràn ngập hứng thú đánh giá mỹ nhân trước mặt, trong lòng âm thầm khen ngợi! Trên đời này có mỹ nữ, cuộc sống mới tươi đẹp. Một kiểu, là giống như chị Thẩm Kiều của anh, là kiểu này mỹ nữ nóng bỏng hoang dã, cũng có kiểu giống như trước mặt anh bây giờ, kiểu mỹ nữ tản ra hơi thở lạnh như băng.

Mái tóc đen bóng, buộc đuôi ngựa đơn giản, lộ rõ khuôn mặt chỉ bằng bàn tay. Một khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, làn da trắng nõn phấn hồng, mặc dù anh nhìn gần như vậy, cũng không tìm thấy một chút tỳ vết nào. Ánh mắt của cô còn hấp dẫn hơn, tròng mắt đen như là bầu trời ban đêm phẳng phất tuyết dưới ánh trăng, vừa trong sáng, vừa xinh đẹp làm cho anh thấy mờ ảo. Tầm mắt đi xuống, đôi môi kia từ lúc gặp đến bây giờ vẫn chỉ hơi nhếch lên, đỏ mọng tươi tắn, nhưng rõ ràng lại tỏ vẻ lãnh đạm, càng làm cho anh cảm thấy gọi cảm không tương. Đôi môi của cô, đầy đặn lại hơi cong lên, theo nghiên cứu là đôi môi thích hợp nhất cho việc hôn, không biết hôn cô có cảm giác tuyệt vời giống như tưởng tượng không?

Hạ Thẩm Đồng đối với phản ứng của anh, cũng chẳng buồn liếc anh một cái, chỉ vồ vồ vào trán anh, nhìn ngắm kỹ lưỡng, rồi thần nhiên nói ra ba chữ: “Hai mươi mũi.”

Tay cô tinh tế lại non mềm, ngón tay lướt trên da anh, có cảm giác mát lạnh, Thẩm Luật lần đầu tiên bị phụ nữ chạm nhẹ vào thế này mà lại có cảm giác điện giật!

Nhưng mà hai mươi mũi? Hả, hai mươi mũi? Anh vừa mới cho suy nghĩ bay bổng, đã bị cảm giác đau đớn trên trán kéo thẳng xuống, “Chết tiệt..... Đây, cô nhẹ tay chút đi!”

Mộng đẹp liền vỡ thành khối trắng, mỹ nhân băng giá kia đang thần nhiên dùng kim khâu trán cho anh, trên đời này còn có chuyện tình nào khoa trương hơn không?

“Định gọi ai?” Hạ Thẩm Đồng không kiên nhẫn nhíu mày, ngón tay tung bay, động tác nhanh chóng lại gọn gàng, kim khâu xuyên qua làn da, mấy giọt máu ứa ra, cô cũng không mảy may nhăn mày.

“Trình..... Lệ..... Trình!” Thẩm Luật giọng nói vốn dễ nghe nam tính, thật hiếm có mà mất bình tĩnh rống to.

Đúng, anh xứng đáng! Bởi vì say mê xem trò náo nhiệt, mà bị người ta đập vỡ đầu, chuyện này thật sự không phải chuyện hay ho. Lúc ấy, trợ lý Trịnh Lê Trinh của anh, sau khi thết chói tai một lúc, khôi phục một ít lý trí, ra về bình tĩnh nói: “Sếp, nhà chị họ tôi ngay gần đây, chị ấy biết xử lý vết thương, so với đi bệnh viện nhanh hơn rất nhiều.”

Nói cũng đúng, nhất là lần này đôi nam nữ yêu đương trộm này vì tránh bị nhòm ngó, chạy đến cái nơi vô cùng hẻo lánh này thuê phòng, về nội thành có khả năng phải đi xe rất lâu, chỉ sợ đến lúc đó máu của anh đều chảy sạch. Vì thế, anh liền đi theo cô trợ lý nhỏ của mình, đi đến nhà cô chị họ cực kỳ biết xử lý vết thương này.

Sự thật chứng minh, trợ lý của anh, thật là không đáng tin! Nghĩ lại cũng biết, cái cô tự xưng là nhân tài hệ truyền thông này, uống chén trà cũng làm đổ hắt thẳng lên máy tính, làm cho toàn bộ máy tính văn phòng hỏng theo. Chó mèo tìm về luôn luôn không phải con mà khách cần. Theo dõi người khác có thể làm cho chính mình lạc đường..... Cái người mơ hồ thành tính như vậy, lời của cô ta có thể đáng tin sao? Đến cuối cùng, anh cũng chỉ có oán chính mình, đầu óc nhất định là bị đập nên hư hỏng rồi, tự nhiên tin cái con bé chết tiệt kia.

Mà cảm xúc khi nhìn mỹ nữ diễm lệ kia, bị một câu nói khiến hoàn toàn bay mất.....

“Cái gì? Không có thuốc gây tê? Đây, đây, điều này sao có thể! Tôi đau chết mất.”

“Đàn ông con trai sợ gì đau?” Mỹ nữ làm cho anh kinh diễm, giờ này khắc này làm cho anh kinh sợ, bởi vì cô bày ra đến đầy đủ dụng cụ, đủ để quật ngã nam nhân cường tráng nhất.

Cái kéo sắc lạnh, kim tiêm đáng sợ, còn có kim đang chậm chậm khâu từng đường trên trán anh, cùng với dao nhỏ vô cùng sắc bén bên cạnh một đồng lớn dụng cụ bắt nháo nhưng thật dọa người. Nói thật, Thẩm Luật lớn như vậy, lần đầu bị kinh sợ giật mình đến thế!

“Đây, miếng vết thương nhỏ như vậy, nên chỉ hai mươi mũi, rất nhanh có thể khâu xong rồi, lãng phí thuốc tê làm gì?” Vừa nói cô vừa bắt đầu khâu, cho nên liền tạo thành tình cảnh như bây giờ.

Đau, thật sự là đau quá! Là ai quy định đàn ông nhất định phải đem đau giữ ở trong lòng, không thể kêu ra? Thẩm Luật hiện xúc động muốn giết người.

Một cái đầu tròn tròn từ ngoài cửa tiến vào, không phải trợ lý của anh thì ai?

“Sếp, anh không cần gọi em, chị họ em tay nghề siêu giỏi, mọi người đều khen nha.”

“Cái gọi là mọi người của em, khẳng định chưa bao giờ biết cái gì mới thật sự là giỏi!” Chết tiệt, loại đau đớn này, anh chỉ có thể cắn răng nhịn xuống! Bằng không còn có thể làm sao bây giờ? Đã khâu hơn một nửa, nếu hiện tại muốn cô ta dừng lại, đau đớn lúc trước của anh chẳng phải là uổng phí?

“Anh đừng so đo như vậy, em phải nắn nỉ rõ lâu, chị họ mới đồng ý giúp anh khâu lại, bằng không hiện tại khẳng định anh mất máu mà chết.”

Có quá lời không vậy? Anh cau mày, lần đầu cảm thấy tình hình mình thật tốt, nếu không hẳn bị trợ lý đầu óc trên mây gió này chọc giận đến phát điên.

Đôi mắt tối sầm, khế đảo qua, xong bỗng khựng lại, dừng ở một hình ảnh.

Trời ạ! Cái cô Hạ Thẩm Đồng này, tuy rằng lạnh như băng, nhưng là đáng người lại nóng bỏng đến thế..... Áo somi trắng đơn giản, phối hợp quần đen, chất vải mùa hè đã có vẻ bạc, cánh tay

đang nâng lên làm việc, càng khiến bộ ngực đầy đặn, mà ở vị trí anh ngồi lại song song thẳng với bộ ngực cô, thật sự là đãi ngộ tốt nha!

Hạ Thắm Đồng không có phát hiện ánh mắt sắc bén của anh, cô hiện tại chỉ muốn nhanh chóng làm xong chuyện này. Nếu không phải không có cách nào với sự cầu xin đau khổ của cô em họ, cô thật không muốn làm thêm việc trong thời gian nghỉ ngơi. Đặc biệt, sau khi cô biết nguyên nhân khiến anh ta bị thương, cô càng thêm không muốn đem thời gian cùng tinh lực của mình lãng phí cho loại người này nhưng là nhìn mặt em họ sắp khóc đến nơi, cô lại mềm lòng. Tuy rằng cô cũng có rất nhiều anh chị em họ, nhưng cô vốn tính lãnh đạm, không hợp với ai trong bọn họ, nhưng cô em họ Trịnh Lệ Trinh này lại vô cùng yêu quý quán quýt cô, cho nên khi Trịnh Lệ Trinh năn nỉ xin cô giúp đỡ, cô thật không từ chối được, vì thế đành chữa cho người đàn ông này.

Loại chuyện này thật sự là rất hiếm gặp! Một ông chủ văn phòng thám tử đi bắt gian, tự nhiên đang lúc làm việc vì hóng chuyện ồn ào quá mức, mà bị người ta đập vỡ trán. Chuyện vốn khó tưởng này thật sự diễn ra nha. Thật là đồ háo sắc! Một người đàn ông cao lớn mà bộ dạng lại đẹp như vậy, vừa thấy đã biết không phải người tốt, ấn tượng về anh ta vốn đã không tốt, giờ kém càng thêm kém.

Phát hiện ra cái người mình vừa thăm chửi mắng kia lại trầm mặc kỳ lạ, cô cúi đầu, theo tầm mắt của anh ta, người đàn ông chết tiệt này, dám..... Dám.....

“A!”

Tiếng kêu thăm thiết nam tính, vào giờ phút này nghe thật sáng khoái quá đi, miệng cô bất giác gợi lên một chút tươi cười, sung sướng dùng sức lôi kim ra, rồi lại chuẩn bị đâm thẳng vào da.

“Cô không thể nhẹ nhàng một chút à?” Thảm Luật cảm thấy lúc mình bị đập vào đầu cũng không đau như vậy nha! Thực nghi ngờ rốt cuộc cô gái này có biết khâu vết thương không vậy.

“Anh không phải muốn nhanh khâu xong sao?” Cô nhú mày, “Càng nhẹ càng chậm.”

Kiếp trước nhất định anh chọc phải yêu nữ này! Thảm Luật cắn răng, tay nắm càng ngày càng chặt, nhin đau đớn đến tận óc. Rõ ràng, cô gái này đang độc ác hành hạ anh, còn tại sao thì anh mờ mịt. Nhưng không có cách nào, ai bảo da thịt của anh đang nằm trong tay cô đâu? Không thể không cúi đầu!

Rất cục, quá trình khâu vá dài đằng đặc cuối cùng chấm dứt, Hạ Thắm Đồng nhanh chóng thu dọn dụng cụ, quay người bỏ đi. Mà Thảm Luật thì đang ngồi rên trên ghế, chỉ muốn ngất! Không có gây tê, trực tiếp bị khâu hai mươi mũi, hơn nữa thủ pháp thô lỗ, loại đau đớn này, không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Anh cảm giác răng cắn vào nhau sắp gãy rồi, trong đầu quay quay, anh cố gắng giữ tỉnh táo, không lại mất mặt mà ngất xỉu đi mất.

“Sếp.” Đầu xù lại lần nữa tiến vào nhìn ngó, “Cảm thấy tốt chưa? Thật là nhanh nha.” Cô cười nịnh đến gần anh, “Thế nào? Tay nghề chị họ em tốt chứ? Xem này, khâu mới đẹp làm sao”

“.....”

“Nếu cảm thấy đỡ rồi thì chúng ta nhanh đi đi. Chị họem không thích tiếp khách lâu đâu.” Tay cô nâng sếp đang không có tí khí lực nào dậy.

Thẩm Luật lắc lắc đầu, chậm rãi đứng lên, thể lực của anh trước giờ đều khá tốt, cho dù là hôm nay đau tận óc, anh vẫn cố gắng được.

“Chị họ em làm việc ở bệnh viện nào?” Anh nhất định phải nhắc nhở mình, vĩnh viễn không đến bệnh viện đó khám chữa! Thật là, có loại bác sĩ như vậy, bệnh viện đó tin tưởng được sao?

“Gì, em chưa nói với anh sao?” Trịnh Lệ Trinh tròn mắt tròn lên, vẻ mặt kinh ngạc.

“Nói cái gì?” Anh nhắc chân, đi về phía cửa, “Cô ta thế nào mà ngay cả thuốc tê cũng không có?” Nếu giải phẫu thì cần phải chuẩn bị đầy đủ hết, làm sao có thể thiếu thứ trọng yếu như thuốc tê được?

“Không cần nha.” Trịnh Lệ Trinh ở phía sau anh nói

“Làm sao có thể không cần?” Làm ơn, đây là thứ quan trọng nhất đấy? Hiện tại người nào mổ mà không cần thuốc tê? Đùa hả!

“Bởi vì những người bị khâu, cũng không thể cảm thấy đau, cho nên đương nhiên không cần.” Cô khoát tay, vẻ mặt đương nhiên.

“Không biết đau sao?” Anh dừng chân lại, cúi đầu nhìn cô, “Vì sao?” Trên đời này có người nào mổ không cần gây tê? Bị mất cảm giác đau sao?

“Bởi vì chết rồi, làm sao có thể đau?”

Thẩm Luật trước mắt tối đen, suýt trượt ngã, may mắn anh phản xạ nhanh, một tay chống tường, giữ thăng người, “Em nói gì? Em nói lại xem nào?” Cái gì chết rồi? Cái gì không thể đau?

“À, hóa ra anh không biết à, chị họ em làm hóa trang ở nhà tang lễ mà.” Cô ngẩng đầu cười thật ngọt ngào.

“Em nói cái gì?” Anh nghiêng răng nói từng chữ

“Anh không có nghe rõ sao?” Cô gật đầu, còn thật sự giải thích, “Hóa trang ở nhà tang lễ, là sửa sang lại các thi thể cho đẹp .....”

“Trịnh Lệ Trinh, tôi giết cô!”

*****

Hạ Thẩm Đồng thật sự vừa lòng công việc bây giờ. Không phải nói cô có bao nhiêu tâm huyết với nghề nghiệp của mình, đối với công việc mà phần lớn mọi người đều thấy khủng bố này, trong lòng cô chỉ dùng hai chữ hình dung, đó là: Tôn trọng.

Đúng vậy, tôn trọng thật sự! Tôn trọng người đã khuất, tôn trọng trách nhiệm.

Tuy rằng công việc này cơ bản có thể yêu cầu bất cứ lúc nào, hơn nữa trong mắt đa số mọi người, công việc này làm cho người ta cảm thấy thực đáng sợ. Cho dù tiền lương thực sự rất cao, nhưng người làm vẫn là không nhiều, nhất là các cô gái trẻ.

“Thẩm Đồng, bác nói cháu nghe này, anh chàng trẻ tuổi đây thực sự không tệ nha, vừa mới từ nước ngoài về, nghe nói ở làm ở viện khoa học Tân Trúc, là tiền sỹ khoa học! Người ta bộ dạng đẹp trai phóng khoáng, tính tình cũng tốt, các cháu chắc chắn hợp nhau. Tin tưởng bác đi, không sai đâu!”

Hạ Thắm Đồng không nói gì, cúi đầu tiếp tục làm việc..... Hôm nay người chết mà cô trang điểm là một cô gái trẻ nhảy từ tầng ba mươi xuống, chỉ mới khoảng hai mươi hai tuổi, chỉ bởi vì thất tình mà chọn cách này. Từ độ cao đó nhảy xuống, cần bao nhiêu dũng khí? Đã có dũng khí như thế đi tìm chết, vì sao không thể dành một chút để tiếp tục sống sót?

Trên đầu, trên mặt đọng lại máu tươi, cô nhẹ nhàng lau đi. Làn da vỡ tan, cũng được khâu lại tỉ mỉ, phủ thêm lớp phấn, tô đẹp đôi môi, cho dung nhan tái nhợt của cô ấy hồi phục về xinh đẹp; gương mặt méo mó, qua bàn tay khéo léo của cô đã khôi phục lại vẻ bình thân yên ổn.

Cô đã đi học lớp hóa trang chuyên nghiệp cho di thể, hơn nữa làm ở đây đã hơn ba năm, tay nghề của cô thường được đánh giá rất cao. Bởi vậy, năm vừa rồi, cô lúc nào cũng làm việc không ngớt, mỗi ngày đều ở trạng thái tay mỏi muốn rút gân. Nhưng mỗi khi cô nhìn số tiết kiệm ngày càng nhiều thì trong lòng cũng hưng phấn. Công việc không bình thường này, trước mắt cô rất hài lòng, bỏ qua việc người làm việc cùng nói hơi nhiều, ví dụ như bác A Thủy này.

Năm nay đã gần bốn mươi tuổi, ba con nhỏ đều đang đi học, bác A Thủy làm lâu nhất ở đây, cũng gần hai mươi năm, kinh nghiệm phong phú, tay nghề thuần thực, chỉ có điều quá mức nhiệt tình. Từ khi Hạ Thắm Đồng đến công ty tang lễ này làm, bác A Thủy liền thường xuyên muốn giới thiệu cô cho các thanh niên tài tử. Kỳ thật ông cũng là thương cô tuổi còn trẻ mà đến làm công việc này kiếm tiền, cũng thực sự thích cô trầm tĩnh nhẹ nhàng, không giống các cô gái trẻ bây giờ quá mức kiêu ngạo.

Cô gái như Hạ Thắm Đồng, khuôn mặt xinh đẹp, tính cách lại điềm tĩnh, không cưới về nhà giúp chồng dạy con, thật sự là nhất tổn thất lớn cho cánh đàn ông. Cho nên Lâm A Thủy luôn muốn mai mối cho cô, làm cho cô có thể sớm tìm được phiếu cơm dài hạn. Dù sao một cô gái mới hai mươi lăm mà cả ngày đối mặt với những việc này, lâu dài cũng không tốt.

Hạ Thắm Đồng xử lý từng chi tiết xong, bỏ kéo xuống, thay áo ngoài ra, nhưng vẫn nghe thấy tiếng của bác A Thủy, ông còn không ngừng nói xong nhà trai vĩ đại bao nhiêu, tốt ra sao, nói cô nên ra ngoài gặp mặt một lần, còn trẻ tuổi thì nên kiếm ngay một phiếu cơm ăn dài hạn, mấy năm nữa, chỉ sợ đàn ông tốt đều bị tha đi mất rồi.

Cô vẫn trầm mặc như cũ, trời sinh tính cô vốn vậy, không thích tiếp xúc nhiều với người khác. Cô là người thích im lặng làm việc, cuộc sống cũng tĩnh lặng. Đối với tương lai, cô cũng có dự định của mình. Cho dù biết bác A Thủy là thật lòng muốn tốt cho cô, muốn cô có cuộc sống thoải mái, nhưng cô vẫn không nhận lời được.

Cô vẫn còn mắc nợ gần ba trăm vạn. Tiến sỹ khoa học kỹ thuật Tân trúc? Vài năm trước, nghề nghiệp này coi như không tệ, nhưng hiện tại nền tài chính có nguy cơ đi xuống, rất nhiều tiến sỹ chỉ còn lại danh hiệu để dọa người chứ không có khả năng kiếm tiền. Gần năm năm khổ sở kiếm tiền, cô đã sớm quyết định, tương lai nhất định phải lấy người có tiền, hoàn toàn thoát khỏi cảnh mỗi ngày đều phải lo lắng. Đơn giản vì em trai cô là một kẻ chuyên gây chuyện...

Cô từng có một tương lai sáng lạn có thể khiến người ta phải ca ngợi. Nhưng vào năm cô hai mươi tuổi vì một sự việc phát sinh mà tan tành. Khi ấy Hạ Vỹ Đồng còn trẻ đánh gãy chân người ta. Ai ngờ người đó có hắc đạo đỡ lưng, quay lại bắt bồi thường năm trăm vạn. Nhưng bố mẹ cô chỉ là giáo viên tiểu học bình thường, lấy đâu ra năm trăm vạn? Gom cả nhà cả cửa lại, ngay cả số lẻ đều không đủ, nhưng nếu không trả được, người ta sẽ giết Hạ Vỹ Đồng. Hạ Vỹ Đồng là con trai duy nhất của nhà họ Hạ, hai bố mẹ cưng như bảo bối. Cho dù bây giờ vì chiều chuộng quá

mà gây ra tai họa nhưng vẫn thương yêu không thôi. Không có cách nào, nhờ vả vô số quan hệ, mẹ cô rốt cục tìm được bạn tốt từ khi đi học, hiện tại làm tài vụ ở công ty nhà, mới mượn tiền công ty. Tuy rằng hàng tháng tiền lãi rất nhiều, nhưng ít nhất con trai bảo bối của nhà họ có thể an toàn.

Mà Hạ Thâm Đồng khi ấy, ngay cả năm hai đại học cũng không học xong, nghỉ học đi làm. Cô cũng cảm ơn cha mẹ không ép buộc cô, tuy rằng cha mẹ trọng nam khinh nữ, nhưng ít ra vẫn thương cô. Cho nên, dù bọn họ cũng không nói gì, cô cũng biết con đường học của mình không thể tiếp tục, nên cô cùng chia sẻ nợ nần với gia đình. Nhưng mới hai mươi tuổi, không có bằng cấp cũng không có kinh nghiệm làm việc, muốn tìm được công việc là một điều vô cùng khó khăn. Những ngày ấy, cô đã làm rất nhiều công việc, sáng sớm đưa báo đưa sữa, ban ngày làm dọn dẹp ở trong một công ty, buổi tối còn đi bung bê đồ ăn. Mỗi ngày chỉ ngủ ba, bốn tiếng, mệt mỏi đến đứng không vững.

Sau này trùng hợp có duyên nhận công việc này, cuộc sống mới yên ổn một chút. Làm ở đây lương cao, mà cô cũng không bỏ những cơ hội kiếm thêm tiền. Với ngoại hình xuất sắc, làm model ở triển lãm xe hơi hoặc làm model chụp ảnh cũng thu được một khoản.

Vài năm nay, nợ nhà cô dần dần chỉ còn một nửa.

Đã sợ mệt mỏi, sợ nghèo đói vất vả, nên cô hạ quyết tâm, tương lai nhất định phải lấy một người có tiền, không phải lo lắng cho cuộc sống nữa. Nói cô thực dụng cũng được, hám giàu cũng được, Hạ Thâm Đồng cô chỉ là một cô gái bình thường trên đời, không phải tiên nữ, không có khí chất thoát tục, khi cuộc sống cực khổ ép đến mức thở không nổi, cô cũng muốn được thoải mái thôi. Cô xinh đẹp, đương nhiên cũng có nhiều công tử nhà giàu theo đuổi. Một số thì bị nghề nghiệp của cô dọa chạy mất, số không bị dọa thì cô lại thấy chướng mắt.

Nhưng hiện tại hầu như đám công tử có tiền thì thường sống phóng túng còn lại chẳng biết gì. Tuy rằng cô một lòng muốn cưới nhà giàu, nhưng cũng biết, nhà giàu lại lắm rắc rối. Cô không thể làm loại phụ nữ hám giàu, chỉ nhìn tiền mà mặc kệ những cái khác. Ít nhất, cũng phải có nhân phẩm. Cuối cùng sau khi xem xét hết các yêu cầu đó, Hạ Thâm Đồng cô năm nay hai mươi lăm tuổi, đến nay còn chưa có bạn trai. Tuy rằng những người bên cạnh cô thường giới thiệu cho cô, mà cô cũng không thiếu người theo đuổi, nhưng thế giới tình cảm của cô vẫn trống rỗng. Đàn ông trên đời này, vừa nông cạn, vừa háo sắc, hết như cái người ngày đó..

Nghĩ đến người mà em họ đưa đến xử lý vết thương, trong lòng cô lại phản cảm. Anh ta nhìn chằm chằm vào cô, giống như cô trần truồng trước mắt anh ta. Đôi mắt đen tối sắc bén làm cho người ta cảm thấy đáng sợ. Nụ cười lại đến là vô hại, nhưng cô vẫn không thích anh ta. May mắn là cô và anh ta không gặp lại, vĩnh viễn không gặp lại.

Chương 2

Lần thứ hai gặp Hạ Thâm Đồng, thật là ngoài ý muốn, Thâm Luật thật sự bất ngờ. Anh ngồi ở góc của quán cà phê, phía trước là mấy cây hoa thật lớn che khuất, nhưng vẫn có thể để anh xem xét được hết mọi hoạt động của quán. Anh rất vừa ý vị trí này, nhất là hiện giờ anh đang có người phải theo dõi, anh có nhìn thấy mọi hành động của đối phương mà không ai để ý.

Vẫn là mấy vụ án bắt gian không có gì sáng tạo, khách ủy thác nghi ngờ ông chồng mình có vợ bé ở ngoài, thuê anh theo dõi thu thập chứng cứ. Mà hai ngày nay anh thu thập chứng cứ, cũng thật sự chụp được rất nhiều ảnh. Hết hôm nay là anh có thể viên mãn hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao, đối với người phụ nữ đã muốn ly hôn này, chỉ cần gửi những bức ảnh lên tòa án, không cần nhiều lời là có thể chắc chắn thắng kiện. Có lẽ anh hẳn nên báo cho khách ủy thác tự mình tới bắt gian, làm cho vụ này tận thiện tận mỹ. Nhưng lần này anh sẽ đứng ở nơi thật an toàn để xem kịch, điều này vô cùng quan trọng nha!

Nghĩ đến đây, anh không tự giác sờ sờ vết sẹo trên thái dương. Hơn một tháng qua, anh tự nhiên có phản xạ này. Tuy rằng giống như trợ lý người trời của anh nói, tay nghề Hạ Thâm Đồng thật sự không tồi, hai mươi mũi khâu mà chỉ để lại trên trán anh một vết sẹo thật cạn, thật mờ, lại trên màu da đồng cổ khỏe mạnh của anh nên vết sẹo cũng không rõ. Nhưng vết sẹo này lại làm cho anh nảy sinh cảm giác, nó không phải ở trên mặt mà như khắc ở trong lòng. Mỗi lần chạm đến vết sẹo này, anh đều nhớ đến cô gái đã làm mình động tâm kia. Lúc ban đầu anh ấn tượng về ngoại hình của cô. Thật sự mà nói, anh cho tới giờ cũng không phủ nhận mình thích ngắm phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp như Hạ Thâm Đồng, rất ít đàn ông gặp cô mà không động tâm. Nhưng vẻ đẹp của cô, lại giống như hoa tuyết, vừa chói mắt lại vừa sắc lạnh.

Thâm Luật từ khi sinh ra, rất ít phụ nữ không bị anh thu hút. Ở nhà, mẹ vô cùng yêu thương anh, cho dù bố nghiêm khắc nhưng cũng thương anh không thua gì mẹ. Lại nói từ khi đi nhà trẻ, có bao nhiêu bạn gái quí quýt dưới sức hút của anh. Nói không chút khoa trương nào, tự cô quét rác cho tới trẻ con đang ngâm vú cao su, đều yêu thích anh tới đỉnh.

Nhưng là Hạ Thâm Đồng lại không thích anh!

Trực giác của anh trước đến nay đều vô cùng chuẩn xác, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô chỉ thần nhiên liếc nhìn anh một cái, anh lập tức biết cô gái đẹp đến đến đời này không thích mình. Quả nhiên, rõ ràng trán anh đổ máu sắp ngập cả tầng lầu, cô vẫn làm như không thấy, đối với cầu xin của em họ mình, cô kiên quyết lắc đầu: “Nơi này không phải bệnh viện, cũng không phải tổ chức từ thiện.”

Sức hút của anh ở trước mặt cô tựa như hoàn toàn mất đi hiệu lực, sau đó trợ lý của anh lôi kéo băng sơn mỹ nhân này đến phòng bên cạnh nài nỉ. Đến khi cô quay lại, dù mang theo đủ dụng cụ nhưng vẻ mặt vẫn khó chịu. Đúng vậy, dù mặt cô nhìn không chút thay đổi, nhưng anh cảm giác được dưới vẻ lạnh băng này là sự mất hứng. Anh có ý nói chuyện phiếm với cô để xoa dịu không khí, nhưng đổi lại là một mũi khâu rõ ràng. Cô gái này, dùng cách vừa thông minh vừa tàn nhẫn để không cho anh mở miệng! Đến khi khâu xong, cô ngay cả một câu cũng không nói thừa, xoay người bước đi. Rồi khi anh biết được công việc của cô, cũng thật sự bị dọa! Thâm Luật sống hai mươi bảy năm, chuyện có thể dọa anh thật sự không nhiều. Dù sao, anh ở Đài Bắc mở văn phòng đã hơn năm năm, nhiều chuyện cổ quái đáng ngạc nhiên đều đã trải qua, anh lại là loại người trời sinh gan dạ, nhưng cái cô gái đẹp như thế lại làm nghề nghiệp vậy, anh thật sự giật mình.

Cầm chén lên, uống một ngụm cà phê nóng hổi, không khí mát lạnh, chất lỏng nóng bỏng cuộn lên, hai thái cực lại dung hợp kỳ lạ, anh lim dim mắt, cảm giác thật thỏa mãn. Được nửa ngày tự do tự tại, anh vô cùng hưởng thụ.

Thâm Luật là vết đen của nhà họ Thâm, vết đen trong ánh sáng. Đối với điều này, tất cả những người biết nhà họ Thâm đều nhất trí công nhận, ngay cả Thâm Luật cũng chưa bao giờ phủ nhận.

Tuy rằng anh chỉ bằng một phần mười nỗi loạn của chị Thẩm Kiều, người từ năm mười sáu tuổi đã bị đồn đại là cô gái tính cách phóng khoáng, truyền kỳ về lãng nhãng, nhưng vẫn du học ở Mỹ, nên Thẩm Luật mới thành đề tài trong nhà họ Thẩm.... Nếu để cho anh hình dung, thì là nỗi tiếng, nhưng nếu để người khác nhận xét, thì anh đúng là ngoài ý muốn của gia đình.

Anh từ nhỏ đã lớn lên với chính sách quản lý nghiêm ngặt của bố, mấy giờ thức dậy, mấy giờ ăn cơm, mấy giờ quét nhà, mấy giờ ra ngoài, đều có thời gian biểu nghiêm khắc. Còn có khi ăn cơm không được nói chuyện, lưng phải thẳng với ghế, ăn cơm nhất định nửa tiếng phải xong... Thẩm Nhược Định ở trong quân đội cả đời, nên đã hình thành ý chí sắt thép và tính tình cố chấp, con cái của ông, từ nhỏ đã bị ông giáo dục với tư tưởng quân nhân, kỳ thật là... chuyện vô cùng vô cùng khổ sở. Con gái còn đỡ, dù sao cũng được chiều chuộng một chút, cho nên Thẩm Kiều đi du học từ rất sớm, tự do tự tại không ai quản, nhưng Thẩm Luật lại không thể được.

Từ khi anh năm tuổi, mỗi ngày đã bị cha bắt chạy năm cây số, còn có các loại huấn luyện thể chất khác, so với trong quân đội còn nghiêm khắc hơn. Tuy rằng luyện tập làm cho anh sau này khỏe mạnh, nhưng từ nhỏ đã chịu loại tra tấn không mong muốn, anh lại vốn tính tự do tản mạn, làm sao chịu được? Cho nên từ nhỏ đến lớn, anh bị đánh bị phạt nhiều nhất. Mỗi lần đi hẹn hò, tán gái, về trễ, rồi thượng vàng hạ cám chuyện linh tinh, bố lại bắt chạy ba mươi km. Mà bà chị không lương tâm nhà anh, sẽ đứng một bên vừa cắn tảo vừa khoái chí cười nhạo.

Nhưng huấn luyện thể chất nặng như vậy cũng không phải hoàn toàn không có lợi, ít nhất hiện tại anh có cơ bắp rắn chắc, còn có dáng người cao lớn, đều là vốn liếng hùng hậu của anh. Mà từ nhỏ đến lớn, cơ thể cũng vô cùng khỏe mạnh, ngay cả hắt xì cũng không có. Tuy nhiên, với chính sách quân phiệt của bố, con người cực độ ham tự do, không thể chịu quản thúc là Thẩm Luật chỉ có thể nhẫn nhịn đến khi tốt nghiệp đại học, sau hai tháng đến văn phòng luật sư làm việc, quyết định không bao giờ nhịn nữa!

Năm đó, anh tốt nghiệp đứng đầu khoa luật. Thẩm Luật cầm cúp tốt nghiệp ánh vàng chói sáng, dứt khoát từ chối giảng viên đề cử anh đi học chuyên sâu ở Mỹ, cũng không theo lệnh bố muốn anh trở về làm việc ở miền Nam, cố chấp ở lại Đài Bắc, mở một văn phòng thám tử, hưởng thụ hào quang đại trình thám! Mặc dù sau đó bố anh tức giận đến độ đoạn tuyệt quan hệ cha con, anh vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu. Năm kia chị gái kết hôn, anh về nhà tham gia hôn lễ, nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của bố, anh biết ông vẫn không chấp nhận được sự nổi loạn của anh. Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, tính bố vẫn cố chấp như vậy, chỉ sợ vài chục năm sau cũng chả chấp nhận được. Nhưng anh sinh ra đã sống theo quy tắc của bố, đi trên con đường đúng đắn hai mươi mấy năm đã là cực hạn của anh. Anh không bao giờ muốn phải sống theo người khác nữa, anh muốn thoải mái tùy ý, giống như cuộc sống bây giờ vậy, anh thật vừa lòng. Cá tính không chịu được quản thúc, một khi đã bùng nổ, không thể lại như ban đầu..

Anh nhìn nhìn đồng hồ, người cần theo dõi đã ngồi ở quán cà phê này nửa tiếng đồng hồ, rõ ràng là đang chờ ai đó. Vương Trung Đạt này là tổng biên tập tạp chí, về ngoài cũng ổn, hơn nữa mới ngoài ba mươi tuổi, đúng thời kỳ hoàng kim cho việc ra ngoài chơi bời. Ba ngày vừa rồi, anh ta luôn vờn xung quanh không ít người đẹp, khó trách vợ anh ta không chịu được tính lãng nhãng đó, chuẩn bị ly hôn. Trên đời này, không phải phụ nữ nào cũng chỉ cần đàn ông có tiền là được, còn muốn làm gì thì làm.

Anh nhìn Vương Trung Đạt nhận điện thoại, bắt đầu sửa sang đầu tóc quần áo, anh biết người anh ta chờ sắp đến.

Quả nhiên, 5 phút sau, cánh cửa quán cà phê mở ra.

Cô gái vừa bước vào, mọi ánh mắt trong quán đều hướng về cô, sau đó tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, trong nháy mắt người ta cũng cảm thấy có một loại nín lặng hiếm thấy, giống như khi thời tiết ba mươi chín độ bị người ta hắt một chậu nước đá vào, cả người vừa thoải mái mát lạnh, nhưng dần lạnh đến tận xương tủy.

Cô cao tầm một mét sau mười lăm, mái tóc đen bóng, thẳng mượt sau vai. Cô không giống các cô gái bây giờ thích hành hạ mái tóc, lộ ra vàng trán cao, cổ cao ba ngón, làn da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như nước, nhìn lấp lánh sinh động. Cái mũi cao thẳng, tròng sinh vài phần kiêu ngạo, lại còn có đôi môi tuyệt đẹp, đường cong rõ ràng. Khuôn mặt của cô sạch sẽ, không trang điểm, vô cùng tự nhiên... Váy chiffon trắng làm cho cái nóng mùa hè bất chợt trở nên khoan khoái nhẹ nhàng. Hai chân thon dài thẳng tắp làm người ta không thể rời mắt. Một mỹ nữ như tiên trên trời, nhưng cũng thật lạnh lùng, toàn thân cô tỏa ra mấy chữ “Muốn sống chó lại gần”

Khi cô nhếch môi, tiếng nói như có như không tản mát, làm cho đàn ông rục rịch, lại vài phần do dự. Cô gái này, đẹp đến mức làm người ta cháy, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng như sương kia cũng làm cho lửa nóng hừng hực đây nháy mắt nguội lạnh.

Thẩm Luật khẽ miết tay lên cổ cà phê trắng, đôi mắt đẹp vẫn dừng ở đôi chân dài của cô..... Thật sự là mê người a, vừa dài lại vừa đẹp, nhìn qua đã thấy gọi cảm không tin được, không biết đôi chân như vậy ôm lấy thắt lưng sẽ kích thích đến mức nào? Vừa mới nghĩ thôi, một luồng nhiệt từ thân dưới nổi lên, làm cho khí lạnh thoải mái này giờ đột nhiên mất đi công hiệu. Cái cô gái vừa làm anh hốt hoảng nghĩ tới kia, cứ như từ trong đầu anh bước ra, lại còn giả bộ kêu gọi, làm sao người ta không thấy kỳ lạ được?

Hạ Thẩm Đồng đứng ở cửa, nhân viên phục vụ chỉ ngây ngốc đứng ngắm cô. Cô âm thầm thở dài, chính vì thường xuyên rơi vào tình huống như vậy, cho nên cô cũng không thích ăn mặc đẹp. Chỉ là hôm nay không thể được, hôm nay có công việc. Biết không thể nhờ vào nhân viên phục vụ này, đôi mắt khẽ đảo, liền thấy người mình hẹn gặp, liền đi về phía anh ta. Khi cô đến trước mặt, Vương Trung Đạt mới như đột nhiên tỉnh ngộ, chặt vật đứng dậy kéo ghế cho cô ngồi, rồi chào hỏi “ Cô Hạ”

Cô nói cảm ơn, ngồi xuống trực tiếp đi vào vấn đề : “ Biên tập Vương, khi nào chúng ta bắt đầu?”

“Không vội, không vội, cô Hạ uống cốc cà phê trước đi.” Anh ta ngoắc gọi phục vụ tới, vẻ mặt đắc ý! Có thể không đắc ý sao? Giờ này khắc này, không cần nhìn, anh ta cũng biết tất cả đàn ông trong quán đều hâm mộ mình.

“Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí.” Hôm nay cô thật vất vả mới sắp xếp ra năm tiếng đồng hồ, không muốn lãng phí vào mấy chuyện vô nghĩa.

Người đẹp có quyền bốc đồng, huống chi người đẹp này anh ta phải tốn rất nhiều thời gian mới tìm được, Vương Trung Đạt cũng không tức giận cô vô lễ : “ Vậy chúng ta đi luôn thôi.”

Hai người đứng dậy, đi khỏi tầm mắt mọi người. Đi theo bọn họ, là Thẩm Luật với cảm xúc phức tạp. Anh không thể nghĩ Hạ Thẩm Đồng là người như vậy, nguyên ý làm tình nhân, đến khách sạn thuê phòng với Vương Trung Đạt.

Sau khi dùng sức hấp dẫn hạ gục cô lễ tân khách sạn, khiến cô nàng choáng váng, anh dễ dàng có được tin mình cần. Anh đứng chờ trước cửa phòng 2715, đã hai mươi phút trôi qua. 20 phút, những gì cần phát sinh bên trong hẳn đã xong rồi. Theo thông thường, lúc này anh đã báo cho khách ủy thác đến bắt gian, như vậy đã hoàn thành tốt công việc, thành công rút lui. Nhưng từ đầu đến cuối, anh lại không lời điện thoại ra. Lần đầu tiên gặp Hạ Thắm Đồng, anh thừa nhận có chút thích cô, lúc đầu là thích vẻ ngoài của cô, nhưng sau một hồi khâu vá xong, lại làm cho anh vừa thích vừa hận. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào độc ác như vậy, khâu đến khi vết thương chảy máu đầm đìa, ngay cả mắt cũng không chớp cái nào. Sau đó khi biết nghề nghiệp của cô, anh cũng kinh ngạc. Cô gái này quả không phải người bình thường. Nhưng hôm nay, nhìn cô đi vào quán cà phê, vẻ quyến rũ mê người, anh ngoại trừ rung động thể xác, còn có....cả trong tâm.

Cô đứng ở đó, bỏ lại mùa hè nóng rực ở đằng sau. Ánh mắt trời chói chang, mà đôi mắt của cô như nước, dòng nước từ băng vạn năm chảy ra, chảy qua trái tim anh, từng chút từng chút, khiến cho toàn thân anh co rút đến tận lỗ chân lông. Nhưng cô gái như thế, lại là kẻ đi cùng người anh theo dõi yêu đương vụng trộm, làm cho anh cảm thấy giận dữ. Cô gái cao ngạo như vậy, đáng lẽ không thể chấp nhận làm việc như vậy, nhưng cô lại làm. “Thích” của anh trong nháy mắt tan thành khói bụi.

Vài phần thất vọng, làm cho anh lần đầu vi phạm đạo đức nghề nghiệp của mình. Anh lấy một thanh sắt nhỏ, nhẹ nhàng thao tác một chút, cửa phòng “rắc rắc” hai tiếng rồi bật mở. Tưởng tượng nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng cảnh tượng khi anh mở cửa bước vào, thì anh không ngờ ra được

Hạ Thắm Đồng xinh đẹp, Hạ Thắm Đồng lạnh lùng như núi băng, quả thật là một người đẹp “dữ dội”, đập cho Vương Trung Đạt cao lớn anh tuấn xuống đất, tiếp theo là đánh đập dã man. Anh chỉ vừa ngậy ngốc 2 phút, Vương Trung Đạt đã bị đánh thành cái đầu heo, khuôn mặt giống như vừa bị băng pha màu đập vào, ngay cả ngũ quan đều biến dạng.

“Dừng, dừng tay, van xin cô! A.....” Vương Trung Đạt né tránh không kịp, bị đánh cho thê thảm nằm lăn ra đất.

Nếu không ngăn lại, khả năng có tai nạn chết người, Thẩm Luật vội vàng chạy đến, giữ chặt giai nhân đang nổi giận, “Hạ Thắm Đồng, dừng tay.”

“Cút ngay!” Cô dùng tay đẩy anh, nhắc chân lại tung một đá thẳng vào mặt Vương Trung Đạt, vang lên một tiếng kêu rên thống thiết.

“Đánh người đến mức bị thương sẽ có hậu quả nghiêm trọng đấy.” Anh mạnh mẽ ôm giữ lấy cô, cúi đầu quát Vương Trung Đạt “Còn không mau đi?”

Vương Trung Đạt chật vật đứng lên, miễn cưỡng bước đi, lão đảo đi về phía cửa, hận không thể lập tức đi khỏi đây, nhưng nghĩ lại lại thấy không cam lòng, quay đầu nói : “Hạ Thắm Đồng, chờ đấy.. Tôi, tôi sẽ kiện cô!”

“Mày muốn chết hả?” Hạ Thắm Đồng giãy dụa định tiến đến, nhưng bị Thẩm Luật cường ngạnh giữ chặt.

“Vương Trung Đạt, nếu định kiện, xin cứ tự nhiên, nhưng nếu anh không đi bây giờ, chỉ sợ sẽ không lết được.” Lời này quả nhiên rất uy lực, gã vội cao chạy xa bay.

“Anh còn muốn ôm bao lâu?” Hạ Thầm Đồng nhìn xuống bàn tay đang ôm ngang lưng mình, lạnh lùng mở miệng.

Trong nháy mắt anh không thích ứng kịp. Một giây trước còn là cô gái đang phát hỏa, giây tiếp theo đã lại thành núi băng, hai loại thái cực như vậy trên người cô lại dung hợp hài hòa. Cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu vẻ mặt cùng bao nhiêu quyền rũ?

Anh nở nụ cười, ánh mắt phát điện, “Cứ ôm như vậy mãi, được không?”

Thật sự là sẽ bị anh làm tức chết! Hạ Thầm Đồng trừng mắt với anh, dùng tay đẩy, mà anh cũng buông cô ra. Cô cầm lấy cái túi trên ghế, định bỏ đi.

“Hai người vì sao lại đánh nhau?” Trên thực tế, anh muốn hỏi vì sao cô đánh người.

Cô kỳ quái liếc anh một cái, “Tôi còn chưa hỏi vì sao anh ở chỗ này.” Cô đương nhiên biết, vừa rồi nếu không phải anh giữ chặt mình, có khả năng cô sẽ đánh người ta trọng thương. Hậu quả như vậy, chính cô cũng khó có thể xử lý. Ở phương diện nào đó mà nói, cô cũng muốn cảm ơn anh, chính là đột nhiên anh xuất hiện ở đây, quả là kỳ lạ. Quan trọng hơn, anh vào bằng cách nào?

“Vương Trung Đạt, là chồng vị khách ủy thác cho tôi.”

Một câu, cô liền hiểu được! Xem ra em họ của cô oán giận không có sai, người đàn ông này thật sự thích nhận vụ án bắt gian, khó trách lần trước xem hăng hái đến mức bị vỡ đầu, xứng đáng!! Gì, đột chút, bắt gian??

“Anh nghĩ là tôi cùng hắn đến nơi này, là vì vụ trộm...” Mấy chữ sau, cô thật sự không nói ra được.

“Chẳng lẽ không đúng?” Mặc dù anh vào muộn, nhìn thấy tình huống ngoài dự đoán, anh cũng hiểu được sự tình có khả năng không giống như mình nghĩ. Nhưng mà anh muốn trêu chọc cô, bởi vì anh cảm thấy đáng vẻ lúc cô tức giận đặc biệt đẹp, giống như lửa thiêu băng, mâu thuẫn mà mỹ lệ.

“Đương nhiên không phải.” Nhìn vẻ mặt cười cợt của anh, cô thấy không thoải mái. Quả nhiên ấn tượng ban đầu không sai, cô không thích cái người tên Thầm Luật này, vô cùng không thích.

“Không phải? Một nam một nữ cùng nhau đến khách sạn thuê phòng..... Cô nghĩ là chuyện gì?”

“Vì sao tôi phải nói cho anh?” Cô không vừa lòng nín thở.

Khẳng định não anh lần trước bị đập hỏng rồi, không thì tại sao có thể cho rằng đáng vẻ cao ngạo của cô rất đẹp? Đến mức anh chỉ muốn hung hăng cắn một cái vào đôi môi đỏ tươi kia.

“Vương Trung Đạt là cao thủ tình trường, những người đàn bà hắn thích, ít người không rung động.” Mấy ngày nay điều tra được, tình trường của người đàn ông kia quả thật phong phú, khiến anh khâm phục.

“Rõ rồi, anh với hắn cùng một loại người.” Về ngoài anh đẹp đến mức tai họa như thế, lại dịu dàng, mặc kệ anh có muốn hay không, chắc chắn đều có vô số đàn bà con gái từ già đến trẻ, mơ

mộng tranh nhau muốn làm cô gái cuối cùng của công tử phong lưu này. Đáng tiếc, mơ vẫn chỉ là mơ.

“Làm sao có thể?” Anh nở nụ cười, sáng chói đến cực điểm, “Ít nhất tôi không có cùng cô đi thuê phòng.”

“Cái gì thuê phòng? Nếu không phải vì công việc, ai thèm để ý đến hần?” Người đàn ông này, nói chuyện thật khó nghe!

“Công việc?” Anh có chút giật mình, “Cô không phải làm hóa trang sao? Khi nào lại làm việc cùng hần?”

“Người mẫu ảnh.” Lúc trước vô tình gặp Vương Trung Đạt, người đàn ông này liền thuyết phục cô chụp ảnh bìa quảng cáo cho tạp chí của hần. Cô cũng không phải quảng cáo gì cũng nhận, dù sao, trước giờ đàn ông mười người thì chín người háo sắc. Cô lên điều tra qua, biết Vương Trung Đạt quả thật là tổng biên tập tạp chí, trong công việc này cũng có chút danh tiếng, hơn nữa hần nhiều lần mời, tiền lương lại thật cao, nên cô nhận lời. Nào ai biết, lần đầu tiên quay chụp, hần lại đưa cô đến đây, nói là thợ nhiếp ảnh với các nhân viên khác sẽ đến sau. Cô mặc dù có chút hoài nghi, nhưng vẫn đồng ý. Tuy nhiên cô vẫn cẩn thận, đồ uống cùng nước trà hần đưa, cô đều không uống.

Ban đầu, Vương Trung Đạt cũng tỏ ra đứng đắn, cùng cô nói về công việc, nhưng qua một lúc, hần từ từ chuyển sang các vấn đề cá nhân, ví dụ như có bạn trai chưa..... Sau lại ngồi càng ngày càng gần, động chân động tay, thậm chí trực tiếp hỏi cô có kinh nghiệm không. Có lẽ, nhiều cô gái thích khuôn mặt anh tuấn của Vương Trung Đạt, mất cảnh giác, mê mẩn cho hần phóng điện. Đáng tiếc cô thì không, cô muốn bỏ đi ngay, cũng hoàn toàn hiểu rõ người đàn ông này không phải đến đây vì muốn chụp ảnh cô! Kết quả, hần ta muốn “bá vương ngành thượng cung” (Cái này có điển tích, nhưng hiểu nôm na có nghĩa là rape =.)

Tốt lắm, vậy cô khiến cho hần ném thứ vị ngành thượng cung là thế nào! Từ bé cô đã không ngừng bị quấy rầy nên đã đi học Taekwondo, mười mấy năm trời tự nhiên rèn luyện được thân thủ bất phạm, cho nên căn bản Vương Trung Đạt kia không phải đối thủ.

“Nếu người hôm nay cô gặp, không phải người đàn ông như Vương Trung Đạt mà là mấy người to lớn, cho dù thân thủ cô tốt thì cũng thế nào?”

Sau khi nghe cô đơn giản giải thích xong, cơn tức của anh đột nhiên tăng lên, cô gái này muốn kiếm tiền đến phát điên rồi? Như vậy mà dám đi theo người ta thuê phòng? Cứ tưởng tượng có mấy gã đàn ông to lớn chờ ở trong phòng, hậu quả không thể chịu nổi.

“Trong khoảng năm người, đối với tôi không là vấn đề.” Hơn nữa, cô đã vô cùng cẩn thận rồi, ai ngờ được người đàn ông có tiền có dung mạo như Vương Trung Đạt mà lại định cưỡng hiếp phụ nữ!

“Quá mức tự tin, một ngày nào đó cô sẽ chịu khổ.”

“Liên quan gì đến anh?” Cô hừ lạnh, sơ dĩ vừa rồi giải thích nhiều với anh ta như vậy cũng chỉ bởi miễn cưỡng xem như anh giúp cô một lần. Ai biết người này lại không chịu buông tha cô, chuyện của cô liên quan gì đến anh? “Hơn nữa, đàn ông bình thường căn bản không phải đối thủ của tôi.”

“Phải không?” Miệng anh hơi nhếch lên, đột nhiên nắm lấy tay cô, dùng sức kéo, đem cô áp đảo trên sofa mềm mại. “Dù có võ thì sẽ làm thế nào?”

Nhất thời không đề phòng, bị anh kiềm chế, “Thẩm Luật, tôi cảnh cáo anh, mau thả tôi ra.” Đôi mắt xinh đẹp của cô tỏa khí lạnh.

“Cô không phải rất lợi hại sao?” Anh cười tà, cúi đầu, chọt hôn thật mạnh vào môi cô một cái, đôi mắt có vài phần khiêu khích, “Hiện tại làm thế nào?”

“Đồ chết tiệt!” Cô cắn răng, nhắc mạnh chân, hung hăng tấn công về nơi yếu ớt nhất của đàn ông. Nhưng Thẩm Luật từ nhỏ đã được Thẩm Nhược Định nghiêm khắc huấn luyện, thân thủ nhanh nhẹn, rất nhanh tránh được tấn công của cô.

Khuỷu tay Hạ Thẩm Đồng đập mạnh vào cổ anh, linh hoạt né tránh vòng ôm của anh. Cô nhắc chân hung hăng đá mạnh, ai bảo anh ta dám thực sự hôn cô.... Nhưng anh cũng rất nhanh đỡ được, chen chân vào giữa cô, cô lại tránh qua, nhưng không biết bàn trà đằng sau, không cẩn thận mà trượt chân, thân mình mất đi cân bằng, nặng nề ngã vào anh.

“Ừm.” Anh kêu lên, tay theo bản năng nắm lại, lại phát hiện trong lòng bàn tay mềm mại lạ thường.

Hai người đồng thời cứng đờ! Hạ Thẩm Đồng cúi đầu, thấy trong bàn tay anh, đang cảm.....

“Vô si!” Vang lên một tiếng, bạn nam nào đó đã bị đánh thẳng căng!

Hạ Thẩm Đồng không bao giờ muốn cùng anh ta liên quan nữa, hình như cô luôn chịu thiệt, vì thế cô lập tức xách túi lao ra ngoài.

Thẩm Luật nằm ngửa trên sofa rộng rãi, nâng tay lên, nhìn bàn tay của mình, lòng bàn tay giống như còn lưu lại cảm xúc non mềm của bộ ngực cô, co dãn thật tốt. Sau một lúc, anh nở nụ cười, nụ cười hơi miễn cưỡng.

Tốt lắm, Hạ Thẩm Đồng, em đã thật sự làm cho tôi động tâm rồi!

Chương 3

Từ sau khi gặp Thẩm Luật lưu manh này, cuộc sống hoàn mỹ của Hạ Thẩm Đồng đã bị phá hoại nghiêm trọng. Mỗi sáng đi làm, đều nhìn thấy anh cười đến sáng lạn ở dưới lầu, mở chiếc Hummer cũ của mình ra nói muốn đưa cô đi làm. Cô đương nhiên không để ý đến anh, tự đi xe bus công cộng. Nhưng dọc đường đi, cô sẽ vẫn nhìn thấy chiếc xe Hummer kia, cho đến khi cô xuống xe, đi bộ đến cửa công ty, anh cũng sẽ xuống đưa cho cô bữa sáng rồi không nói lời nào mà đi mất.

Một lần, hai lần, suốt một tháng..... Ban đầu cô không cả nhãn mặt mà ném đi hết. Nhưng về sau, cô cũng có vài phần do dự, bởi vì lãng phí đồ ăn, thật ảnh hưởng đến thiên tính tiết kiệm của cô! Ngẫu nhiên một lần, cô mở túi ra, mới thấy toàn là đồ ăn cô thích, hơn nữa anh là người vô cùng chu đáo, ngay cả cô thích ăn trứng gà tiên hoàng anh cũng biết... Sau lần chần chờ đó, mấy bữa sáng tiếp theo đều may mắn thoát nạn. Liên tục vài tuần, mỗi ngày các món khác nhau, không lặp lại, cô không thể không thừa nhận, Thẩm Luật có chút đáng nể. Ngoại trừ sáng sớm,

còn có cả khi chạng vạng tối, đều thấy anh chờ ở cửa công ty, sau đó lặp lại sáng hôm sau đi theo trên đường.

Một tháng, hai tháng, đến tháng thứ ba, cô thật không nhịn được nữa, hỏi vì sao anh phải làm như vậy.

“Tôi muốn gì, em thực sự không biết sao?” Anh vẫn cười tươi như ánh mặt trời rực rỡ, chân thành lại có một chút trêu chọc.

Khuôn mặt cô không hiểu sao đột nhiên có chút nóng.....

“Hạ Thắm Đồng, tôi thích em, tôi muốn theo đuổi em!” Anh lớn tiếng tuyên bố, lúc này sắp vào giờ làm, rất nhiều nhân viên công ty đang ra vào, mọi người mấy tháng nay đều đã biết Thắm Luật. Khi nghe thấy câu đó, tất cả đều mang vẻ trêu chọc tươi cười, làm cho Hạ Thắm Đồng bình thường luôn im lặng cúi đầu, cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Thắm Luật, anh đừng như vậy.” Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh, “Anh không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi, mong anh đừng lãng phí thời gian.”

“Vậy em nói ra yêu cầu của mình đi.”

“Tôi muốn tìm bạn trai, thứ nhất phải có tiền, thứ hai quan trọng là nhân phẩm tốt, mà hai điều này anh đều không có!” Cô chỉ về xe của anh, nghe anh nói, xe này vốn là của anh rể anh, mà từ em họ mình, cô cũng biết văn phòng thám tử thu nhập không tốt, rõ ràng anh sẽ không có nhiều tiền.

“Tiền có gì quan trọng?” Khuôn mặt anh vẫn tươi cười bất cần, “Hơn nữa, em nói tôi nhân phẩm không tốt, tôi cũng không đồng ý. Tới bây giờ tôi chưa bao giờ đùa giỡn tình cảm của ai, đối với phụ nữ luôn tôn trọng..... Đây, tôi nói chưa xong mà, sao em lại đi rồi?”

Hạ Thắm Đồng cảm thấy mình không thể tin được, anh ta tôn trọng phụ nữ? Là ai lần đầu tiên gặp mặt, không sợ chết nhìn chăm chăm vào ngực cô? Lần thứ hai gặp mặt, liền ôm liền sờ cô? Người như vậy, nhân phẩm có thể tốt ở chỗ nào vậy? Lười lãng phí thời gian với anh, cô đi làm quan trọng hơn.

“Hạ Thắm Đồng, em có thể không thích tôi, nhưng em không thể ngăn tôi theo đuổi em!” Anh từ phía sau cô, rất có sức sống mà tuyên bố.

Đầu cô, tựa hồ càng đau!

Người đàn ông này, theo đuổi thật mãnh liệt, không phải anh có bao nhiêu chiêu trò, cũng không phải hàng ngày đưa hoa tươi, kim cương hay chocolate mà chính là ngày ngày anh đều xuất hiện trước mặt cô. Cô không chịu lên xe của anh, anh cũng không miễn cưỡng cô, cứ như vậy đi theo. Sau khi tan tầm rủ đi đâu, cô không đi, anh cũng không ép buộc, vẫn như cũ đi theo cô, nhìn cô mở cửa vào nhà, mãi đến khi đèn phòng bật sáng, anh mới lái xe đi. Mỗi ngày, anh đều nhắn tin cho cô, có khi chỉ đơn giản dặn cô ăn cơm, đừng làm việc quá sức. Có khi, nhắn đến mấy mẫu truyện cười. Anh nói cuộc sống của cô quá mệt mỏi, quá đứng đắn, muốn làm cho cô thoải mái một chút.

Theo đuổi như vậy, sẽ không tạo áp lực cho người khác, không bắt buộc, không có gánh nặng, lại không thể làm cho người ta xem nhẹ. Cứ như vậy, một thời gian trôi qua, người nhà của cô, đồng nghiệp, tất cả đều biết cô có một người như vậy theo đuổi, bám riết không tha.

Cha mẹ đối với cuộc sống của cô, cho tới bây giờ cũng không hỏi nhiều, dù sao, hiện tại cô càng đáng phần lớn nợ nần trong nhà, mà cô độc lập từ nhỏ, đối với chuyện tình cảm của mình vô cùng sáng suốt, cho nên hiện tại họ chỉ chú ý hết vào em trai cô. Từ sau khi em cô gây ra tai họa, bọn họ liền mang nó về vùng nông thôn phía nam, miễn cho nó ở đây lại gây chuyện.

Về phần đồng nghiệp.....

“Thẩm Đồng à, bác xem cậu thanh niên này không tồi, lại si tình với cháu, mỗi ngày đưa đón như vậy, cháu cũng không hòa nhã gì với cậu ta mà cậu ta cũng không để ý. Xem ra tính cách cùng cư xử của cậu ta khá tốt đó, cháu đừng từ chối cậu ấy!” Bác Thủy vốn nhiệt tình mai mối tình yêu cho cô, sau khi cùng người nào đó tán gẫu vài lần, hoàn toàn quay đầu ra nhập hàng ngũ của địch, mỗi ngày bên tai cô ra sức tẩy não.

“Thẩm Đồng, anh ấy đẹp trai như vậy, cô còn muốn điều gì nữa?? Người đàn ông ưu tú thế, trước tiên phải ăn đã rồi nói sau đi.” Các đồng nghiệp nữ thì cười đùa khuyên nhủ.

Về ngoài Thẩm Luật quá mức xuất sắc, làm cho các bà các cô điên cuồng, cho dù mọi người không còn là những cô gái trẻ, mà toàn là các bà bác bốn chục tuổi đầu, cũng không ảnh hưởng gì đến việc họ thường thức trai đẹp nha.

Cuối cùng, ngay cả ông chủ của cô cũng biết..... Ông đến vỗ vỗ vai cô, về mặt cổ vũ, “Phụ nữ còn trẻ cũng nên có bạn trai, làm cho cuộc sống trở nên đẹp hơn.” Ông thực thích cô gái này, còn trẻ tuổi nhưng làm việc lại vô cùng chu đáo, không sợ chịu khổ, biểu hiện công việc cũng xuất sắc, là một người trang điểm cho di thể vô cùng giỏi. Ông biết cô có áp lực kinh tế nên mới vào làm ở đây, nhưng ông cũng hi vọng ngoài công việc vất vả của mình, cô có tình yêu vui vẻ.

Đối với mọi người cuồng oanh loạn tạc bên tai, Hạ Thẩm Đồng vẫn trầm mặc như cũ. Cô không thể cư xử quá đáng với Thẩm Luật, thứ nhất vì tính cách cô vốn không phải như vậy, hơn nữa thật sự anh cũng không quấy rầy đến cô.... Ở trong lòng cô cũng thừa nhận, anh thật tôn trọng cô, chưa bao giờ ép buộc cô. Về phần mọi người, vì sức hút của anh mà nói tốt cho anh, khách quan cũng không thể trách anh. Hơn nữa anh cũng rất chu đáo! Mỗi khi cô tăng ca đến khuya, về đến nhà mệt mỏi đến mức không muốn nói gì, anh sẽ đến ấn chuông cửa, đưa cho hộp thức ăn khuya nóng hầm hập, làm cho lời cự tuyệt của cô nháy mắt nghẹn ở cổ.

Cô không biết vì sao, trước kia cũng cũng không phải không có người nào theo đuổi cô như vậy, tặng quần áo, tặng kim cương, túi xách đá quý, cô ngay cả nhìn cũng không nhìn mà lập tức từ chối. Bởi vì nếu không hợp, cô sẽ không lãng phí thời gian thử nghiệm. Nhưng ngày ấy đơn giản là bất mý thị thực, lại khiến trong lòng cô lần đầu có chút mềm lại, có lẽ bởi nụ cười của anh quá mức sáng lạn. Cũng có lẽ ánh mắt anh quan tâm thật rõ ràng, thương cô mỗi một, thương cho quật cường của cô.

Thẩm Luật trước giờ xem mặt đoán tình cảm rất tốt! Anh đương nhiên nhanh chóng nhìn ra cô mềm lòng đi chút, không chờ cô đồng ý, từ từ lại gần, sau đó lại cười về mặt đến là vô tội, “Chờ em ăn xong, tôi sẽ đi.” Một lần, hai lần, vài lần như vậy, cô giống như càng ngày càng khó từ chối nụ cười của anh.

“Chúng ta có thể làm bạn bè trước, về việc theo đuổi, nếu em không muốn, tôi tuyệt đối sẽ không ép buộc em.”

Cùng một người như Thẩm Luật làm bạn bè, nói thật, là một điều rất hấp dẫn, anh nói chuyện rất khôi hài, quan trọng là, trong đầu anh luôn luôn có vô số ý tưởng cổ quái. Sau khi cô tan làm, anh sẽ đưa cô đi ăn món ngon ở những quán sâu trong ngõ, hẻo lánh nhưng thú vị, ngon lành. Sau đó khi anh cùng ông chủ bàn luận, cô sẽ cảm nhận những món vô cùng ngon miệng. Trong những ngày nghỉ của cô, anh sẽ kéo cô ra ngoài vận động. Anh thích leo núi, từ từ, núi lớn núi nhỏ quanh Đài Bắc đều có dấu chân bọn họ...

Mà anh cũng rất nhanh nhẹn, anh sẽ mượn bếp gas của những gia đình trên núi, rồi cùng ăn lẩu với cô ở trên bãi cỏ xanh tươi... Cô chưa từng ăn lẩu như vậy, vừa có anh kể chuyện cười, lại có lẫn những tiếng chim réo rắt trong rừng, đồ ăn trong miệng càng trở nên ngon lành. Nói thật, bỏ qua một bên vấn đề thích hay không thích, Thẩm Luật là một người bạn không tồi, ở bên anh, luôn luôn không lo không biết nói gì, luôn không lo sẽ không vui vẻ.

Kỳ thật tính cách của cô có vẻ nặng nề, không hay nói chuyện, đối với mọi người cũng lạnh lùng thân nhiên, với người thân cũng giữ khoảng cách. Nhưng khi ở bên anh, từ từ, cô cười nhiều hơn, không hề để anh một mình độc diễn, đôi khi cũng nói một vài câu. Có vẻ anh nói cũng đúng, bọn họ có thể làm bạn bè, bạn bè đơn thuần.

Mùa hè nóng bức, mùa thu mát mẻ đều trôi qua. Khi đông về, quan hệ bọn họ giờ càng ngày càng hòa hợp, trái ngược với rét lạnh xung quanh.

Khó được hôm không phải đi làm, anh rủ cô đi xem phim, bộ phim kinh dị đang đắt vé nhất hiện nay. Thẩm Luật ngồi trên ghế, có chút ai oán, ngẩng đầu nhìn cả phòng chiếu, tất cả đều là tiếng phụ nữ thét chói tai, rồi nhào vào ôm bạn trai, sau đó trình diễn cảnh kinh điển, bạn trai sẵn sàng ủi người yêu đang sợ hãi.

Nhưng mà Hạ Thẩm Đồng..... Cô nhìn chăm chăm màn hình lớn, thân nhiên đưa bóng lên miệng. Trên màn hình đang chiếu siêu rõ ràng, kẻ giết người sau khi sát hại xong, đem xác chết cắt rời từng mảnh, quay gần thật rõ ràng cẩn thận, còn có cảnh tượng máu me bão táp, làm cho các cô gái sợ hãi không thôi. Nhưng không bao gồm cô. Cô chỉ ăn vặt, uống Coca, vẻ mặt bình tĩnh. Hình như cảm giác được ánh nhìn của anh, cô quay đầu lại thân nhiên bình luận “Cảnh này dựng thật giả tạo!”

Anh lại thiếu chút nữa học máu! Anh thừa nhận chính mình không có ý tốt, nhắm nhe chọn bộ phim mà mọi người bình luận là khủng bố nhất, đưa cô đi xem. Khi cô hoảng sợ, anh có thể rộng rãi cho cô mượn bộ ngực cường tráng của mình. Ai ngờ cô gái nhỏ này lá gan lại thật lớn, xem không chớp mắt, còn phê bình phim người ta dựng không đủ chân thật!

Thật là, anh sao có thể quên cô làm nghề gì cơ chứ? Làm sao có thể sợ hãi khi xem phim kinh dị??

“Anh muốn ăn không?” Cô vói tay đưa anh một nắm bóng, anh cúi đầu mút ông hút cô vừa uống xong, hút một ngụm lớn Coca, sau đó ngẩng đầu cười vô cùng tươi tỉnh.

Này..... Vô cùng thân mật. Cô quay đầu, giả vờ chăm chú xem phim, nhưng không hình ảnh nào lọt vào mắt, bọn họ dùng chung một ống hút, loại hành động dành cho tình nhân này làm cô thấy chút không được tự nhiên.... Cô thích có anh làm bạn, thích khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng vẫn không cách nào chấp nhận anh, bởi vì anh không phải người cô muốn tìm. Nhưng cô lại ích kỷ quyến luyến cảm giác ở bên anh, ngọt ngào ấm áp, vui vẻ sung sướng, đôi khi, sẽ có một chút mờ ám, nhưng cô lại giả ngu.

Cho dù đèn ở rạp chiếu phim mờ ảo, nhưng ánh mắt anh tinh tường vẫn nhận ra đôi mắt cô có vài phần bối rối, phòng ngự trong lòng cô thật chắc chắn.... Anh biết, cô vốn quật cường, một khi đã nhận định điều gì sẽ không dễ dàng thay đổi. Nếu dùng sức mạnh với cô, e là bắn ngược càng xa, cho nên chỉ có thể từng chút từng chút, giống như nước thấm thấu vào lòng cô.

Cố gắng hơn nửa năm, quan hệ của bọn họ mới thân cận hơn một chút.

Sau khi từ từ tìm hiểu cô, anh biết tính cô vốn trời sinh lạnh lùng đậm bạc, đối với mọi người ít thân thiện, cho dù là người thân, cô cũng duy trì quan hệ rất thân nhiên. Từ trợ lý của anh, anh biết hoàn cảnh nhà cô, bố mẹ mang theo em trai về nam bộ, mà cô đơn độc một mình ở lại Đài Bắc. Mỗi ngày làm việc vất vả để trả khoản nợ lớn cho gia đình, mệt chết đi, thật vất vả, còn chưa kể lời ra tiếng vào của mọi người.... Anh chưa từng nghĩ đôi vai mảnh khảnh của cô lại mang áp lực nặng nề như thế...

Lúc ban đầu vì vẻ ngoài xinh đẹp mà thích cô, sau đó thấy cô thú vị, một chút nóng nảy lại một chút lạnh lùng, làm anh thường thức cô, nhưng càng tiếp xúc với cô, càng hiểu rõ cô, tình cảm dành cho cô lại càng khó khổng chế. Đau lòng khi cô mệt mỏi, đau lòng vì cô quật cường, nhưng cũng khâm phục cố chấp của cô. Cô lãnh đạm, cô nóng nảy, quật cường, cô yếu ớt, bao nhiêu diện mạo cô cố giấu anh đều chứng kiến, thật khó để không thương cô. Từ rung động ban đầu, anh từ lúc nào đã thật chuyển thành yêu say đắm. Làm mọi điều vì cô, anh cam tâm tình nguyện. Yêu cô, muốn đem mọi thứ tốt nhất trên đời cho cô, chỉ mong cô có thể mỉm cười. Anh biết, hiện tại cô chỉ đơn thuần thích, chưa yêu thương anh, nhưng anh không ngại, thực sự không ngại.

Anh muốn yêu cô, là anh chọn cách như thế để có được tình yêu của cô, cho dù thế nào, anh cũng không hối hận. Anh vì cô mà giải quyết Vương Trung Đạt. Cho dù trước giờ anh không làm công việc luật sư, nhưng trước khi anh mở văn phòng thám tử cũng trợ giúp mấy vụ, cũng có tiếng vang. Sau này, tuy hàng ngày nhàn nhã, nhưng thỉnh thoảng cũng có chuyện phải làm, ví dụ như anh rề nhờ, anh đều hỗ trợ, nên anh ở trong giới luật sư, cũng có tiếng tăm. Mà luật sư Vương Trung Đạt tìm lại là đàn anh khóa trên của anh. Sau khi biết chuyện, Thẩm Luật liền ra tay, đàn anh liền cầm vô số ảnh chụp cùng bằng chứng cho Vương Trung Đạt xem trước, khiến hắn hoàn toàn mất quyết tâm khởi kiện.

Anh không muốn dùng chuyện này để yêu cầu điều gì ở Hạ Thầm Đồng. Anh chỉ hi vọng cô có thể bớt vất vả trong cuộc sống. Những chuyện liên quan đến tiền nong, chắc chắn cô không muốn anh nhúng tay vào, nên điều duy nhất anh có thể làm là giải quyết những rắc rối xung quanh cô, làm cho nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt cô lâu hơn một chút, mặc dù số lần cô cười đếm được trên đầu ngón tay.

Chị Thẩm Kiều liền thích thú cười nhạo anh : “Cậu định làm người đàn ông tuyệt thế si tình hả? Nhìn qua nhìn lại không thấy giống nha? Cậu không phải thích ai liền đưa lên giường ngay sao? Cô gái kia phải chẳng có yêu pháp, mê hoặc em trai chị như vậy? Nhưng mà thật thú vị quá!! Một Thẩm Luật mọi việc luôn luôn thuận lợi, rút cục đụng phải núi đá. Này, có cơ hội nhất định phải đưa cô ấy giới thiệu cho chị biết, không thì ngày mai bảo anh Dịch Dương....” Không thèm nghe chị nói xong, Thẩm Luật lập tức cúp máy.

Đúng vậy, Hạ Thầm Đồng chính là yêu nữ, khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô đã khiến anh bắt đầu rơi vào yêu pháp đó, đến nay không ra được nữa, anh cũng không muốn ra. Đối với theo đuổi của anh, cô có thể làm như không biết, quan tâm của anh, cô có thể không đáp lại. Nhưng

đây là lựa chọn của anh, cô dù có thế nào, anh cũng không làm khác được, mà cô cũng không thiếu anh điều gì. Tình yêu trên đời này, vốn đơn giản như thế thôi, chỉ có yêu hoặc không, không thiếu không nợ.

Sau khi xem phim xong, mọi người ra về. Bởi đây là bộ phim đang rất nổi bật nên người đến xem rất nhiều, anh cầm tay cô, cười nói : “Cẩn thận không sẽ bị lạc mất”

Cho dù đi lạc, tôi cũng sẽ ở đây chờ em, luôn chờ em.

Cô lại có vài phần thất thần..... Tay anh thật rộng, rất lớn, thật ấm áp, không giống cô trời sinh thể chất vốn lạnh. Lần đầu tiên sau khi xem phim, anh nắm tay cô ra khỏi rạp, cô vẫn chưa quen hành động thân thiết như vậy, đó không phải chỉ có tình nhân mới làm thế sao? Nếu cô không thể tiếp nhận anh, cũng không thể mờ ám với anh như vậy. Nhưng anh lại nói, chỉ đơn thuần không muốn cô bị đám người tách ra, cho nên vừa đi ra ngoài, anh lập tức rất qui củ mà buông tay, làm cho cô cũng yên tâm.

Một lần, hai lần, rất nhiều thời điểm, cô đã suy nghĩ, người này phải chăng định nước ầm nấu ếch*, ban đầu không biết không thấy, đến khi cô phát hiện, tất cả đều không còn kịp rồi....(*Nước ầm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ. Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay). Cô đã có thói quen có anh làm bạn, thói quen mỗi ngày đều thấy khuôn mặt tươi cười của anh, cũng thích anh đưa cô lên núi xuống biển, thích anh mang cô đi tìm nhiều đồ ăn ngon, tất cả đều là một loại nghiện đáng sợ.

Nhưng Thẩm Luật không phải mẫu người cô muốn! Đối với điều này, trong lòng cô lại vô cùng rõ ràng. Nhưng còn có thể yêu cầu điều gì? Anh nói, anh nguyện ý làm bạn cô, chẳng sợ chỉ làm bạn bè vĩnh viễn.... Điều này làm cô không thể cự tuyệt được. Từ nhỏ đến lớn, cô gần như không có bạn bè, người duy nhất tán gẫu là em họ Trịnh Lệ Trinh, nhưng cũng chỉ giới hạn vài câu. Từ khi anh xuất hiện trong cuộc sống của cô, làm hoàn toàn thay đổi giới tuyến ở chung với mọi người của cô. Anh làm cô vui vẻ, anh vì cô làm hết mọi việc, săn sóc cô, lại vẫn cư xử lịch sự như bạn bè, làm cho phòng bị trong lòng cô ngày một giảm. Gặp anh, cô cười nhiều hơn, cô có thể ở cùng anh nghe anh nói công việc của mình, nghe anh nói về gia đình, bố nghiêm khắc mẹ hiền từ, còn có một bà chị bốc đồng, nghe anh đọc những tin đồn thú vị trên báo. Cuộc sống của anh giống như con người của anh, đa màu đa sắc, dần dần, cô nhận thấy một Thẩm Luật khác, một người nhiệt tình, yêu tự do, không chịu quản thúc, một người thật sự thích xem những chuyện bất gian lùm xùm rắc rối, một Thẩm Luật vẫn có đôi chút trẻ con.

Mỗi khi nghĩ đến anh, cô không tự giác mỉm cười, tuy rằng chỉ vô tình, nhưng anh làm cho tâm trạng cô vui vẻ, cô thật thích người bạn này, thật sự thích. Cô để cho anh nắm tay cô trong dòng người, vì anh cho cô cảm giác an toàn chưa bao giờ có. Từ nhỏ đến lớn, cô đều chỉ một mình, cố gắng chống đỡ khoản nợ khổng lồ, đôi khi bị ép tới thở không nổi, cô cũng cảm thấy sợ hãi. Lại nghĩ đến mình bỏ học, nghĩ đến giấc mộng của mình, cô cũng muốn chảy nước mắt. Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, vô cùng bình thường thôi, không phải nữ chính trong tiểu thuyết thoát

tục trần gian, không phải nhân vật khí chất hoàn mỹ. Cô có khuyết điểm, có nhược điểm, cô cũng ích kỷ, cũng không hoàn mỹ.

Cô biết anh thích cô, muốn cô làm bạn gái anh, nhưng cô lại để cho anh bên cạnh với giới tuyến bạn bè.... Nếu có thể lừa gạt chính mình, dù ngăn ngui, cô cũng muốn hưởng thụ cảm giác có người quan tâm, có bạn bè chia sẻ, tâm sự, cô có thể làm được. Kỳ thật, cô chỉ là mệt mỏi rồi, có một bàn tay dày rộng như vậy, bảo hộ cô, làm cô có thể thoải mái an ổn không lo lắng bị tổn thương. Cô tham luyện cảm giác này.....

“A, trời mưa !” Có tiếng cô gái bên cạnh, làm cô ngắt dòng suy nghĩ, ngẩng đầu lên, cơn mưa đầu đông li ti triền miên không dứt, không giống như mưa rào mùa hạ, loại mưa phùn này lại thật dài. Cô ngược mắt nhìn anh.

“Xe đỗ cách đây khá xa, hay là em ở đây chờ đi, tôi lái xe lại đây?” Quanh đây không có chỗ đỗ xe, hơn nữa lại vào dịp cuối tuần, cho nên xe của anh dừng ở con phố phía ngoài. Hiện tại đang mưa như vậy, nếu đi ra đó, chắc toàn thân sẽ ướt đầm.

“Anh không mang ô, cứ đi như vậy chắc chắn ướt hết.” Cô có chút lo lắng nhìn lên trời, sợ nhất chính là loại mưa phùn này, đã mưa là không dứt, hơn nữa bình thường taxi đứng đầy đường, lúc này một chiếc cũng không thấy.

“Lo cho tôi?” Anh cười, đôi mắt thâm thúy chột sáng bùng, làm cho lòng cô vài phần bối rối, chỉ có thể cắn môi dưới.

Đột nhiên, anh nắm chặt tay cô, cười giống như đứa bé đùa dai, “Nếu không, chúng ta cùng nhau chạy tới đó?”

“Ngốc quá đi.” Ai dám đi dưới mưa Đài Bắc? Chỉ có người đàn ông này mới có tính trẻ con chưa lớn như thế, muốn khiêu chiến.

Anh buông tay cô ra, cởi áo khoác lớn của mình, áo sơ mi xanh nhạt càng làm khuôn mặt anh như vẽ, nâng tay, che áo lên đỉnh đầu bọn họ, sau đó mặc kệ cô đang lo lắng, vội cô chạy vào làn mưa bụi.

Chương 4

Trong đời Hạ Thẩm Đồng, chưa bao giờ điên rồ tùy hứng như vậy.

Trong cơn mưa đêm rơi xuống, chỉ đội áo khoác lên, chạy theo một người đàn ông trên đường phố Đài Bắc.... Bọn họ dẫm lên những vũng nước trong, bọt nước văng phía dưới làm ống quần họ ẩm ướt. Mà người kia còn cố ý dùng sức dẫm mạnh, làm bọt nước bắn rất cao, cô cũng trả lại gấp bội! Cứ như vậy, vừa đi đường vừa đùa nghịch, vừa chạy, không nhìn người trên đường đang lộ ánh mắt kỳ quái, không để ý lo lắng đến hành động như những kẻ ngốc, cô nở nụ cười, chưa bao giờ thoải mái như vậy, sung sướng như vậy. Người đi đường vội vàng, trên đường xe như nước chảy phồn hoa, bọn họ tựa như hai đứa trẻ nô đùa, cười ngây thơ lại rực rỡ, tựa như mưa rét, giá lạnh mùa đông không ngăn được giờ phút vui vẻ này.

Ngẫu nhiên, khi được anh ôm trong ngực chạy đi, đường phố ồn ào, cô lại có thể nghe rõ được tiếng tim anh đập mạnh, trong ngực anh ấm áp lại thoải mái..... Một người đàn ông như vậy, cho cô cảm giác an toàn chưa từng có.

Khóe miệng của cô, kỳ lạ vẫn hướng lên trên.

Mãi cho đến ngồi vào trong xe, ngoại trừ trên đầu cô, bọn họ toàn thân đều ướt đầm. Mặc dù đùa nghịch như vậy, trời lại lạnh, anh vẫn nhớ trùm chiếc áo khoác dày lên người cô, còn anh thì không chỗ nào trên người khô ráo.

Mái tóc đen bị mưa ướt đầm, dán trên vầng trán cao của anh, ánh mắt nóng bỏng. Giờ phút này anh giống như một ác ma anh tuấn, làm người ta rung động.

Cô chỉ có thể kinh ngạc nhìn anh. Bình thường khuôn mặt anh có vẻ kiêu diễm quá mức, nhưng lúc này toàn thân ướt đầm, vẻ hấp dẫn nam tính lại hiển hiện. Áo sơ mi ướt đầm, gắt gao dán vào ngực anh, lộ ra khí lực cường tráng.

Trong xe giống như quá nóng ! Cô mở to cửa kính, tránh khỏi ánh mắt nóng bỏng của anh, lại phát hiện anh mở máy sưởi trong xe, khó trách làm cô có cảm giác nóng như vậy.

“Máy sưởi mở lớn quá.” Cô thân nhiên nói.

Lại bị cô trốn tránh..... Thẩm Luật thở dài trong lòng, cô gái nhỏ này thật sự là giỏi trốn tránh nhất trên đời, anh đã cố gắng phóng điện như vậy...

“Trên người em bị ướt cả rồi, không mở lớn một chút, em sẽ cảm lạnh.” Ánh mắt không tự giác nhìn về phía thân hình bởi vì mưa mà trở nên lung linh hiện ra..... Có vẻ anh thực sự chinh độ ẩm lên quá cao.

Cô chú ý tầm mắt của anh, cũng cảm giác được trong cơ thể cực nóng, cô hơi nghiêng mình đi, muốn né tránh ánh mắt bức người đó, lại đột nhiên hắt xì, nháy mắt ánh vỡ không gian ái muội trong xe.

“Thực sự cảm lạnh.” Anh nhìn mũi cô hơi ửng đỏ, đương nhiên, cũng thấy cả vẻ xanh xao.

Cô thật sự đã quá mệt mỏi! Công việc này tuy rằng lương cao, nhưng thật sự mệt chết, bất cứ lúc nào cũng đột nhiên có thể có nhiệm vụ, có lúc đêm khuya, có khi sáng sớm. Lần làm việc này, cô đã liên tục làm hai mươi mấy tiếng, lúc đầu định hai ngày nằm ngủ bù, nhưng buổi tối lại bị anh lôi đi xem phim. Cô biết anh chỉ muốn cô thả lỏng một chút, nên không đành lòng cự tuyệt ý tốt của anh. Chỉ là quá mức vất vả, quá sức mệt nhọc, sức đề kháng của cơ thể có kém đi, chỉ dính chút nước mưa thôi, cô liền cảm thấy đầu có chút nặng.

Sắc mặt của anh lập tức trầm lại, tức giận chính mình ham chơi, tự nhiên hại cô không thoải mái. Vươn tay sờ sờ vầng trán trơn bóng của cô, may mà không phát sốt. Anh hơi yên tâm, khởi động xe, bắt đầu hòa vào dòng người.

Cô lim dim mắt, buồn ngủ, tầm mười phút sau, bị anh vỗ nhẹ đánh thức, “Đến nơi rồi. Em xuống đi”

Cô mở mắt, ngoài cửa sổ xe yên ắng, khẽ cau mày, “Đây là đâu thế?” Đây không phải nhà cô.

“Nhà của tôi.” Ở nội thành anh có một căn hộ, cách rạp chiếu phim rất gần.

Cô trừng anh, không thể tin anh tự nhiên lái xe đến đây, thế là thế nào?

“Em không thoải mái, hiện tại cần nhất là tắm rửa nước ấm, sau đó ngủ một giấc.” Nhà cô ở xa như vậy, ít nhất đi xe một tiếng mới tới. Nhưng hiện tại quần áo cô đều ướt sũng, chịu thế nào

được? Nghĩ tới cũng chỉ có căn hộ của anh là tiện nhất, tuy rằng cũng không xa hoa, nhưng nơi này có giường mềm mại, có thể thỏa mãn nhu cầu của cô.

“Tôi muốn về nhà.” Cô mất hứng, ngữ khí lạnh như băng.

“Em muốn tôi ôm em xuống xe, hay muốn chính mình đi?” Anh tới gần cô, vẻ mặt nguy hiểm.

Cô biết anh không phải nói đùa. Cô đã quên, Thẩm Luật ôn nhu săn sóc cô, nhưng tính cách vốn là mạnh mẽ ngang ngược, tuy bình thường mọi việc đều theo ý cô, nhưng thời điểm này, căn bản không phải cô muốn là được.

Hạ Thẩm Đồng ngâm mình trong nước ấm áp, thoải mái mà quả muốn thờ dài.

Không thể không thừa nhận, kỳ thật Thẩm Luật rất tốt, tuy rằng có chút ngang ngược, cường ngạnh, buộc cô nghe theo.

“Đáng ghét.” Hai chân tuyết trắng ngâm trong nước khế vùng vẫy, nhưng cô không phát hiện ngữ khí chính mình có vài phần hờn dỗi.

“Thẩm Đồng, ngâm nước lâu không tốt cho cơ thể.”

Xem, rình ngoài cửa nhắc nhở, không phải là bản chất của anh đi?

Không tình nguyện, nhưng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dậy, cầm lấy áo choàng tắm anh chuẩn bị cho cô, mặc vào lại phát hiện quá rộng. Quần áo lại vài vòng, vẫn quá lớn, cô lấy thêm thắt lưng buộc chặt, mềm mại mà khô ráo lướt qua da thịt, mang đến một cảm giác thoải mái. Áo choàng sạch sẽ, có cả hương vị của anh, làm cho lòng cô vài phần xôn xao..... Cứ như vậy về nhà với anh, rốt cục là tốt hay không?

Kỳ thật cô biết, anh lo cho thân thể của cô, sợ thời gian lâu chút nữa, cô sẽ sinh bệnh. Nhưng cô vẫn có bất mãn nho nhỏ, cho nên vào phòng, trực tiếp vào phòng tắm, một câu cũng không nói, cũng không có tâm tình đi đánh giá bố trí căn hộ của anh, dù sao đại khái là ba mươi mét vuông, nhìn qua là biết. Ban đêm, đi theo người đàn ông thích cô đến nhà của anh ta, lại còn ở đó tắm rửa, loại chuyện này, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm. Nhưng không hiểu sao, cô vẫn tin tưởng Thẩm Luật. Tín nhiệm người này như vậy, không biết là tốt hay chẳng.

Mở cửa ra, thấy thân hình cao lớn của anh đứng cạnh cửa, lần nữa vươn tay chạm nhẹ vào trán cô, không phát hiện điều gì bất thường mới yên tâm, “Tôi mua trà gừng, đã đun nóng, em nhớ uống.”

Cô bất tuân nhú mày.

“Tôi không ngại tự mình giúp cho em uống từng ngụm đâu.” Ánh mắt của anh nói cho cô, anh sẽ giúp cô thể nào.

Cảm giác được máu trên người đều hướng lên mặt, cô nhanh cúi đầu, “Phiền quá, nhanh đi tắm đi.” Chính anh vẫn còn đang mặc quần áo ướt sũng mà? Còn đi mua trà gừng cho cô. Anh rõ ràng tóc cũng ẩm ướt nhỏ nước, càng dễ dàng cảm mạo rồi chưa? Cho dù anh là đàn ông con trai, thân thể khỏe mạnh cũng không thể chà đạp như vậy nha.

“Quan tâm tôi ?” Anh cười, cúi đầu nhìn cô.

Cô nâng khữu tay, một cú gọn gàng đẩy mạnh anh vào phòng tắm, lại nhanh chóng đóng cửa lại, nghe bên trong anh cười to sảng khoái, lòng cô lại kinh hoàng không thôi. Chân có chút như nhũn ra, tình hình như vậy, giống như có chỗ nào không đúng.

Chậm rãi ngồi xuống, cầm chén trà vẫn còn bốc khói, nước trà nâu nhạt, hơi gừng cay cay tỏa ra, hương vị rất quen thuộc, cô uống từng chút từng chút, cảm nhận được chất lỏng ấm áp lướt qua yết hầu, chậm rãi nhỏ vào trong lòng. Ở chung như vậy, thực không thích hợp, cô sẽ không trở thành tình nhân của anh, nhưng cô lại rất khó cự tuyệt quan tâm và săn sóc của anh, thậm chí hưởng thụ loại chiều chuộng này..... Loại cảm giác này không tốt!

Chỉ là hôm nay cô đã thực sự quá mệt mỏi rồi, loại chuyện tình cảm này, khiến cô không rõ ràng, lý trí cũng mờ mịt. Đêm nay, cho cô ích kỷ một lần đi.

Vừa cầm tách trà, cô vừa đi qua đi lại xem xét căn hộ của anh một vòng.

Bố cục căn hộ cùng tính cách của anh giống nhau như đúc. Trong phòng không có tường ngăn, toàn bộ thông nhau, toàn bộ không gian thoát nhìn sạch sẽ lại gọn gàng, tại chỗ rẽ, có cửa sổ to sát đất. Gạt tấm rèm cửa nặng nề ra, từ lầu 32 nhìn xuống cảnh đêm Đài Bắc, những ngọn đèn sáng lấp lánh như những viên ngọc, trong cảnh mưa bụi càng mông lung đẹp đẽ.

“Sao em vẫn chưa sấy tóc?” Không biết từ khi nào, anh đã tắm rửa xong, đi đến sau lưng cô, cầm lọ tóc ẩm ướt của cô, nhúu mày nói.

Cô cầm chén trà nóng, uống từng ngụm nhỏ, cảm giác bủn rủn khắp người, lười biếng không muốn động đây, thật hy vọng ở đây có thể hiện ra chiếc sofa, như vậy cô có thể nằm luôn lên trên, cỡ nào thoải mái.

Anh thấy cô không để ý mình, cũng không để tâm, cô gái này khi bị đùa giỡn, thường tỏ vẻ không tự nhiên. Anh lấy máy sấy ra, chậm rãi cho cô tựa đầu vào rồi sấy. Chất tóc của cô vô cùng tốt, mềm mượt, xúc cảm như tơ. Từng sợi tóc ẩm ướt trong tay anh từ từ trở nên khô mát, mang vẻ sáng bóng. Bàn tay anh tinh tế ấn nhẹ vào da đầu cô, muốn cô thả lỏng thần kinh căng thẳng.

Hạ Thâm Đồng lim dim đôi mắt như nước, cô cảm giác mình đang bồng bềnh trong dòng nước biển ấm áp. Từng đợt sóng vỗ về thân thể, không một chỗ nào không thoải mái, cảm giác sảng khoái theo làn sóng dập dờn.....

Anh nhìn cô gái đang ngủ gật trước mặt mình, nhẹ nhàng lấy cái chén trong tay cô, kéo cô vào lòng, mà cô cũng giống con mèo nhỏ nũng nịu cọ vào trong lòng anh, vẻ mặt đơn thuần không tà niệm.

“Tin tưởng tôi như vậy, tôi thật không biết nên cao hứng hay bị thương.” Gõ nhẹ vào cái mũi cao thẳng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu, anh đứng lên bế cô về phía giường nằm.

Ga giường màu xanh thẫm, tựa như biển cả bao quanh cô. Nằm trên đó, cả xương cốt cũng mềm nhũn, chỉ có đôi mắt còn miễn cưỡng mở ra một chút, giữ chặt tay anh, “Ừm.... Tôi muốn.... Về nhà....” Lời nói không rõ, mang theo vài phần ngây thơ đáng yêu.

Chưa bao giờ thấy dáng vẻ đó của cô, đôi mắt của anh thâm trầm, gắt gao nhìn cô, lúc này cô không còn dáng vẻ khép kín, xa cách như thường ngày..... Anh nâng tay, vuốt gò má trơn mượt, “Ngoan, hiện tại mưa càng lúc càng to, không lái xe được, ngày mai tôi chờ em về.”

Buồn ngủ quá, mệt mỏi quá, nhưng cô vẫn kiên trì búng bình, “Về..... nhà.”

Thật là, làm sao có thể cố chấp như vậy? Anh phủ gần, đầy mắt đầy vẻ nồng ấm yên ả, “Tôi sẽ ngủ sô pha, được không?” Biết cô tính bảo thủ cẩn thận, anh nói.

Nửa ngày, nghĩ rằng cô còn có thể lại kháng nghị, ai biết, cô nhắm mắt cười đến ngọt ngào, “Được.”

Chỉ một nụ cười, làm cho tâm anh nặng nề mà lay động, vỗ về hai má non mịn, cúi đầu hôn lên đôi môi cô tươi mới..... Đôi môi ngay từ đầu, mỗi ngày, mỗi giây đều dụ dỗ bờ môi anh. Anh tỉnh tề liêm nhẹ, anh hôn người mình âu yếm nhất đời, thật cẩn thận, sợ hôn đau cô, chạm vào đau, đầu lưỡi chậm rãi liếm qua bờ môi sáng bóng, cảm thụ được hơi thở ngọt ngào.

Biến hóa góc độ, nhẹ nhàng mà ôn nhu, lại hôn cô thêm lần nữa.

Không đủ, hôn thế nào đều là không đủ! Anh thở hổn hển, môi thoáng dùng sức, dễ dàng đi vào nơi ngọt ngào kia, đầu lưỡi dò xét đi vào, như ong tìm mật, chui vào nơi sâu nhất nhụy hoa, tham lam hút mật ngọt.

Đôi môi của cô như vị ngọt thiên đường, mang theo hơi gừng nhàn nhạt, lại có mùi hoa nồng đậm, anh liếm qua những cánh hồng man mát, hấp thụ từng giọt sương mai, lại nhẹ nhàng trên chọc đầu lưỡi cô, ma sát, vỗ về, mà cô.... Không có phản ứng.

Anh như đột nhiên tỉnh lại, nhìn cô, thấy cô gái nhỏ hờ hấp đều đều, thần sắc bình tĩnh. Cô đang ngủ.... Còn có chuyện gì đã kích người ta hơn chuyện này? Thẩm Luật đang cảm xúc bùng bùng, như là khí cầu đang hấp thu khí nóng bỗng bị kim châm thủng, nháy mắt xụi lơ.

“Này này, em tỉnh lại đi.” Cau mày, anh nói vào tai cô.

Đáp lại anh, là tiếng thở đều đều.

“Tôi sẽ sờ vào người em đấy.” Anh nâng tay, đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, nơi đó xúc cảm mềm mại, làm cho anh thiếu chút không khống chế được. Nhưng Hà Thẩm Đồng như cũ vẫn không đáp lại, cô đã ngủ thật rồi...

“Thật sự là.....” Anh nổi giận buông tay ra, vùi mặt vào cổ cô, cố gắng bình phục cảm xúc kích động của mình. 1 phút, 2 phút, 10 phút qua, anh chẳng những không bình tĩnh trở lại, mà càng ngày càng kích động, cứng rắn làm cho anh thấy đau đớn.

Thật sự là hao tổn tâm trí..... Từ sau khi có kinh nghiệm, mà ngay cả buổi tối đầu tiên ngây ngô thể nghiệm, anh cũng không xúc động đến vậy. Thế mà chỉ một cái hôn đơn giản, cô ngay cả đáp lại đều không có, lại có thể làm cho anh động tình đến mức này.

“Hà Thẩm Đồng, trời sinh em chính là đến tra tấn tôi.” Nghiến răng nghiến lợi, từ trên người cô cố sức đứng lên, bạn nam nào đó vừa tắm rửa sạch sẽ xong, giờ mặc kệ trời đông giá rét, lại lần nữa vọt vào phòng tắm, dùng nước lạnh dập tắt lửa cháy trong lòng.

Như chưa bao giờ được ngủ ngon như vậy, Hà Thẩm Đồng cảm giác mí mắt của mình không nhắc lên được, thân mình vừa đau nhức lại ê ẩm, giống như không còn sức để nâng được tay lên. Cô nằm trên giường mềm mại lăn qua lăn lại, khuôn mặt non mịn chậm chạp vui vui vào ga

giường, chậm rãi, rốt cục mở được mắt. Đập vào mắt cô là khung cảnh có vài phần quen thuộc, vài phần xa lạ..

Nơi này..... Đôi mắt đẹp đánh giá xung quanh, suy nghĩ còn chưa kịp trở lại trong đầu, đã bị giọng nói trầm thấp nam tính đặc thù lần nữa quấy rầy.

“Khi nào thì cho muối vào? Ừm, đại khái đã hầm được một tiếng rồi.” Anh nâng đồng hồ lên, nhìn thời gian, “Được rồi, em biết rồi.”

Cô nhìn anh cầm lấy thìa nhỏ, cho một thìa muối vào nồi, lại lần nữa nghe điện thoại, “Chuyển lửa to, để 10 phút, rồi, sẽ không mở ra nữa, vâng rồi, không quấy.”

Anh mở vung ra, một mùi hương canh gà thơm lừng bay lên, nói cho cô biết anh đang làm gì. Người đàn ông như Thẩm Luật lại có thể có mặt trong bếp nấu cơm! Tối hôm qua khi đánh giá căn hộ của anh, nhìn vào phòng bếp, cô hoàn toàn tin tưởng nó là thùng rỗng kêu to. Thật không ngờ, hôm nay nó liền phát huy công dụng.

“Tốt, cảm ơn anh rể. Ồ, không cần nói cho Thẩm Kiều, vâng, em biết! Tư liệu này em sẽ xem, sau đó sẽ liên lạc với anh.”

Cô nghe thấy anh hạ giọng, hóa ra người anh thỉnh giáo là anh rể anh.

Anh xoay người, liền nhìn thấy cô đang giương cặp mắt thanh lãnh nhìn mình.

Tươi cười quen thuộc lại nở rộ trên mặt anh, tựa hồ mất một lúc, cô mới ý thức được Thẩm Luật rất đẹp trai, kỳ thật đẹp trai cũng không đủ hình dung anh. Ánh mắt anh, mắt, môi, không chỗ nào không mê người. Diện mạo anh có chút hơi thiên về nữ tính. Nam sinh nữ tướng, tất ra yêu nghiệt. Anh chính là yêu nghiệt như thế, yêu nghiệt luôn mang theo nụ cười rực rỡ như mặt trời, chậm rãi chiếu vào nội tâm cô.

Nhưng là hiện tại người đàn ông này, tự nhiên lại mặc tạp dề, ở trong bếp nấu cơm. Một màn này thật làm cô khiếp sợ.

“Em tỉnh rồi?” Anh đi tới, ngồi xuống giường, “Em ngủ suốt hai mươi mấy tiếng, quả nhiên em rất lợi hại.” Bàn tay khẽ chạm vào trán cô, “Không có phát sốt, xem ra em chỉ là mệt mỏi thôi.”

Cả đêm qua, anh lo lắng không ngủ được, nhìn cô ngủ thật say, anh lại ra xem nhiệt độ của cô, thậm chí trách mình nhất thời ham chơi, lại kéo theo cô dầm mưa, nếu hại cô sinh bệnh thì làm sao?

“Hai mươi mấy tiếng?” Cô thật giật mình, khó trách cô cảm thấy tinh thần tốt như vậy.

“Đói bụng chưa?” Anh nhìn đôi môi kiêu diễm, cảm giác yết hầu khô khốc. Cái hôn tối hôm kia làm anh đến giờ vẫn chưa bình thường được, “Đi rửa mặt một chút, có thể ăn cơm.”

“Quần áo của tôi.....” Cô vẫn mặc choàng tắm trên người, bộ dạng như thế trước mặt anh, thế nào cũng thấy không ổn.

Anh cười, vài phần trêu tức, chỉ chỉ ban công.

Chuyển mắt, thấy quần áo của mình phơi ngay ngoài, bao gồm cả những thứ vô cùng riêng tư! Tai cô nóng lên, cố gắng khống chế mình không đỏ mặt trước anh. Tất cả là do anh hôm trước trêu chọc cô, làm cho cô quên giặt quần áo. Nhưng cứ tưởng tượng cảnh một người đàn ông to cao giặt quần áo của mình, cho dù là giặt bằng máy, cô cũng cảm thấy thực quần bách.

Như là ngại cô còn chưa đủ mát mặt, anh đùa dai bỏ thêm một câu, “Yên tâm, nội y đều được tôi giặt tay.”

Lúc này, có bom nổ bên cạnh cũng kém tác dụng so với lời này, cô vội chạy vào phòng tắm, ngẩng đầu, trong gương là khuôn mặt ửng hồng. Người đàn ông này đôi khi thật sự ác liệt!

Phòng tắm xanh nhạt, sạch sẽ thoải mái, bàn chải đánh răng, khăn mặt trên bồn rửa đều mới tinh chưa bóc. Cũng đúng, người như Thẩm Luật cẩn thận, anh sẽ làm mọi chuyện thật chu đáo.

Khi cô trong phòng tắm ra, đã khôi phục bình tĩnh. Trên bàn ăn đã dọn xong, còn có một mùi hương canh gà vàng óng thơm nức mũi, “Tôi không biết nấu cơm, chỉ làm được thế này, em ăn tạm một chút đi.”

Cô ngồi xuống, uống một canh gà anh nấu hương vị nồng đậm kia thấm vào lòng, nhưng sao cô thấy có chút cay mũi.... Bao lâu rồi không ai nấu cơm cho cô? Bao lâu rồi không cảm nhận hương vị gia đình? Chính cô tự cây mạnh một thời gian dài như thế, đến giờ mới phát hiện, thì ra sâu thẳm trong lòng, cô cũng khát vọng có một người có thể chiều chuộng mình như vậy.

“Cảm ơn.” Cô ngước mắt, nở nụ cười, tuy rằng nhẹ, nhưng thực ấm áp, “Thực sự ăn ngon lắm.”

Anh nhìn thấy đáy mắt cô lộ vẻ yếu đuối, cảm giác lại đau lòng. Anh chưa từng nghĩ sẽ đối tốt với ai như vậy, muốn đem những gì đẹp nhất, quý giá nhất trên đời đưa đến cho cô, muốn trên mặt cô chỉ có hạnh phúc không có bi thương. Cô mệt mỏi, anh còn thấy vất vả hơn; cô bi thương, anh còn đau lòng gấp bội.... Thì ra bất tri bất giác, anh đã yêu cô đến thế.

Anh vươn tay, vuốt nhẹ má cô, dung nhan này, ngũ quan này, tính tình lạnh lùng lãnh đạm này, lại làm cho anh động tâm sâu sắc. Anh chậm rãi ngồi sát cô. Cô hẳn biết được, dù sao ánh mắt anh, động tác anh đều rõ ràng nói cho cô, anh muốn làm gì. Nhưng cô phát hiện mình không động đậy, như là trúng ma chú, chỉ có thể nhìn anh không né tránh, đôi mắt mở thật to, bên trong là hình ảnh của anh.

Một cái hôn, đặt trên bờ môi cô! Lúc ban đầu chỉ mềm nhẹ, rất khẽ, giống như gió lướt qua cánh hoa, giống như mưa phùn dễ chịu thấm vào đất.... Nhưng với một người đàn ông, hôn cô gái anh tha thiết mơ ước, tinh khiết nhất, duy trì nhẹ nhàng dường như không thể.

Rất nhanh, đôi môi biến điệu.... Anh kéo cô, ôm vòng eo tinh tế, đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong đôi môi cô, như mời cô khiêu vũ, vũ điệu thân cận nhất, nguyên thủy nhất. Bàn tay anh vuốt ve thất lưng thanh mảnh, dần đi xuống vùng mông kiêu diễm, đầy đặn, mặc dù cách áo choàng tắm, cũng làm tim anh đập nhanh.

Hôn thế nào cũng vẫn cảm thấy quá xa, thân cận thế nào cũng thấy không đủ, anh nửa ôm cô, ấn mông cô vào để cho cô cảm nhận dục vọng đau đón của anh. Đến khi đôi môi điên cuồng tách ra, anh lưu luyến liếm nhẹ bờ môi, nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đỏ ửng rung động lòng người. Chưa từng thể nghiệm chuyện như vậy, cô không biết làm sao, suy nghĩ hỗn loạn, lý trí rời xa, nhưng cô mơ màng cảm thấy như vậy không đúng, cố gắng muốn để ý nghĩ của mình thanh tỉnh, “Chúng ta như vậy.....” Anh không cho cô thời gian suy nghĩ, lại lần nữa hôn cô.

Anh biết rõ, nếu lý trí của cô trở lại, cô chắc chắn cự tuyệt anh. Thật vất vả đi từng bước tới giờ, anh không muốn buông tha cô. Anh không ngừng hôn cô, cho dù ôm lấy cô, cùng nhau hướng về phía giường lớn, đặt cô giữa lớp tơ lụa mềm mại, môi anh vẫn không rời khỏi cô.

Một tay vuốt ve má cô, một tay chậm rãi xâm nhập vào vạt áo hé mở, phủ lên nơi mềm mại đầy đặn. Xúc cảm ngọt ngào mà làm hơi thở anh thêm nặng nề, thu năm ngón tay lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát ở nơi đỉnh cao ngất, một lúc sau, cảm nhận hạt ngọc châu hoàn mỹ nổi lên.

Cô vận vẹo, vốn không có kinh nghiệm, bị anh quyến rũ khiến tâm thần hỗn loạn bối rối, không thể nghĩ gì.

Gạt nút thắt ở eo, chậm rãi cởi bỏ áo cô xuống, thân mình mềm mại tuyết trắng hiển hiện trước mắt anh, khiến đôi mắt anh kích động mà đen lại. Đầu lưỡi linh hoạt, liếm cái cảm xinh trắng nõn, mơn trớn cổ duyên dáng, một đường đi xuống, hôn lên hai bờ đầy đặn. Anh liếm hôn gờ ngực trắng mịn, hút sâu nhụy hồng, mút mát mạnh mẽ làm cô dưới thân liên tục thổ hấp.

Thật sự hương vị quá tuyệt vời, tay anh vuốt ve làn da mịn như tơ, phảng phất lướt qua vòng eo bằng phẳng, xuống chút nữa, nhẹ tách cặp đùi ngọc đang khép chặt. Anh chậm rãi xoa ngón tay vào chỗ yếu ớt nhất, qua lớp lông tơ mềm mại, ấn nhẹ vào nhụy châu..

“Ừm, đừng thế!” Cô như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, chân khép chặt lại, không quen bị vuốt ve như vậy.

“Thắm Đồng, ngoan bảo bối.” Hôn liếm hai bên bộ ngực đầy đặn, anh lưu luyến ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu trong thấp thoáng chút kinh hoàng. Da thịt bạch ngọc nổi lên chút hồng, yêu điểm động lòng người.

Anh cúi đầu, hôn lên mặt cô, cúi đầu dỗ bên tai, “Ng ngoan, tôi chỉ sờ một chút, em không thích, tôi sẽ không tiếp tục, được không?” Hơi thở nam tính truyền vào tai cô, khiến cô run rẩy.

Anh nhìn ánh mắt cô, biết cô yếu đuối không phản kháng, bàn tay dùng sức, đôi chân khép chặt của cô lại lần nữa bị anh mở ra.

Chương 5

Anh chăm chú nhìn vào vùng đất non mềm dịu dàng giữa hai chân cô. Cảnh xuân sắc tuyệt vời hiện ra trước mắt, giống như đóa hoa sen đầu hạ tinh xảo bùng nổ giữa nước hồ, phơn phớt phấn hồng, hai nhụy hoa ngượng ngùng bên lên, mang theo chút sương sớm, ngọt ngào man mác.

Anh cúi xuống, thoáng một mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào, yểu hờn lần nữa sít sao lại, vươn lưỡi liếm.....

“A!” Điều này rất kinh người.

Hạ Thắm Đồng tái nhợt, liềm mình giãy dụa, muốn khép hai chân lại, bàn tay đẩy đầu của anh ra. Nhưng khi dục vọng của nam giới bùng bùng, thì sức lực của cô đáng kể gì? Anh hút chặt nơi nữ tính quyến rũ nhất của cô, liếm nhụy châu mẩn cảm trên tầng tầng nếp gấp mờ nhạt, làm cô run rẩy kịch liệt..

“Uhm.....” Khoái cảm sắc nét, theo từng nụ hôn của anh, xuyên qua các dây thần kinh truyền tới tứ chi. Cô không biết rằng trong thân thể của mình lại cất giấu một nơi như vậy, vừa làm cho cô đau đớn, vừa kích thích. Cô cắn môi dưới, cảm nhận kích thích bên dưới biến thành chất lỏng mềm mại để anh lướt vào, mặc anh làm loạn.

Đầu lưỡi của anh mạnh mẽ chà sát hạt châu nhỏ đầy đặn, cảm giác được làn da dưới môi co lại chặt chẽ, truyền vào tai là tiếng tinh tế của da thịt bị kích thích, nhè nhè từng sợi chất lỏng ngọt ngào thấm đẫm. Đầu lưỡi đi xuống, liếm hay cắn nhụy hoa, nhắm nháp mật ngọt chiến thắng. Đóa hoa của cô vì anh khiêu khích mà trở nên mẫn cảm đỏ hồng sưng phồng, hé ra hợp lại, như là cái miệng ngọt ngào cùng phối hợp với đôi môi anh.

Anh từ từ tiến vào, múi thịt chặt chẽ lập tức bao quanh lưỡi anh, đầu lưỡi gợi lên, cảm giác được sự ấm áp nóng rực. Anh liếm sâu múi thịt hồng hồng, thưởng thức thứ nước cam tuyền thơm ngọt. Ngón tay anh tiến vào nơi ngọc ngà bí ẩn, móng tay sạch sẽ, xấu xa đùa nghịch làm cô thét lên. Thắt lưng mảnh mai vặn vẹo, muốn thoát khỏi cảm giác điên cuồng tra tấn người ta, nhưng lại như đem chính mình càng gần đôi môi anh, mặc anh đùa bỡn.

Làn da cô ngày càng nóng bỏng, nước cam lộ không ngừng ào ra, anh nhắm nháp không kịp, liền chảy xuống dọc cằm anh, cả lòng bàn tay đến từng đầu ngón tay anh, tất cả là một màu trắng mịn.

Thật sự là quá nhạy cảm, anh biết cô đã đạt cao trào lần đầu tiên.

Hoa huyết của cô chuyển sang sắc đỏ tươi, hai cánh hoa khép mở càng thêm mãnh liệt. Phụt một tiếng, hoa huyết lay động. Tay anh mở ra dục vọng của mình, mãnh thú ở cửa hoa huyết thăm dò, lấy dính chất lỏng động tình của cô.

Hạ Thâm Đồng bất an vặn vẹo, cô cảm thấy trong thân thể mình trống rỗng, rõ ràng sẽ tới được vương quốc tuyệt vời mà cô chưa từng biết, nhưng đột ngột dừng lại. Loại cảm giác trống rỗng này làm cô xao động, làm cô bồn chồn khó chịu.

Khi chạm ham muốn của anh vào nơi ẩm ướt của cô, loại khoái cảm tê dại làm cô giãn lỏng mảy mốn đang níu lại ra, mở rộng chân, dùng chính nơi riêng tư của mình xoa vào anh, muốn cho khoái cảm này có thể càng mãnh liệt, càng kéo dài.

“Bé cưng, chờ không kịp?” Anh nhìn bộ dáng gấp gáp của cô, ý cười thật mạnh. Anh thừa nhận mình có ý xấu, dùng dục vọng tra tấn cô bé ngây ngô chưa biết gì. Nhưng nếu không dùng cách này, cô vĩnh viễn cũng không nhìn thẳng vào anh, vĩnh viễn coi anh là bạn bè.

Nhưng anh không muốn làm bạn bè của cô, anh muốn làm người đàn ông của cô.

“Thâm Luật..... Ừ, Thâm Luật.....” Dục vọng cọ rửa cô, làm cho cô nôn nóng, đôi môi đỏ tươi như nước lại như hoa, thì thào gọi tên anh, giống như mời, như cầu khẩn, lại giống vô lực cầu xin anh giúp mình.

Ngón tay anh ấn vào hạt ngọc châu nhỏ nhỏ, liên tục chà sát, nặng nề vội vàng mà lại mơn trớn.

“A.....” Khoái cảm vừa qua, rốt cục tiếp tục, cô yêu kiều vui sướng lim dim khóe mắt.

Lần thứ hai, cô đạt cao trào, Thâm Luật chọn đúng thời điểm này, mạnh mẽ tiến vào.

“Phụt aa” Có âm thanh của chất lỏng bắn ra, mang theo tơ máu đỏ tươi, tràn lên từ sâu trong cơ thể cô, nhưng anh vững chãi giữ chặt trong cô.

“A!” Cao trào cực nhanh cùng đau đớn phá thân cùng xảy ra. Lúc này, Hạ Thâm Đồng không biết chính mình đến tột cùng là sung sướng hay là thống khổ.

Thật sự đau quá, đau điếng người, loại đau đớn khi bị dị vật ngang ngược xâm nhập làm cô đau đến tái nhợt. Nhưng khoái cảm mạnh mẽ cũng đồng thời xâm lấn.

Anh đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, lấp đầy cảm giác trống rỗng. Toàn thân trên dưới, không một chỗ nào không thấy ngọt ngào kích động, bắt đầu từ các dây thần kinh, nhanh chóng chạy đến từng tế bào.

Cô căng cứng người, ngón tay bấu chặt vào ga giường. Âm ỹ, đau đớn, thét chói tai, khóc, quá nhiều, quá nhiều cảm giác và cảm xúc vọt tới cùng lúc, làm cô không biết làm sao.

“Thôi, bé cưng, đừng khóc.” Đầu lưỡi anh, từng chút từng chút liếm đi nước mắt của cô, đau lòng cô, nhưng cũng muốn cô chịu đau chỉ một chút, ai bảo cô nhỏ hẹp như vậy, ai bảo cô làm anh động tình đến thế.

Ở trong cơ thể cô, anh không hề động, vừa thống khổ vừa sung sướng cảm thụ từng đợt co rút điên cuồng của cô. Từng thớ thịt của cô, tầng tầng lớp lớp, như một đóa mẫu đơn cực lớn, có vô số cánh. Khi tiến vào nhụy hoa sâu nhất, tất cả các cánh hoa đều bao bọc lấy anh, làm anh bật tiếng rên rỉ.

“Anh..... ư ư..... Đi ra ngoài.....” Cô đẩy cánh tay cơ bắp rắn chắc của anh. Chết tiệt, anh bên trong cô làm bụng cô vừa trướng, vừa chua xót lại mềm nhũn. Loại cảm giác đau đớn dữ dội và kích thích mãnh liệt lại dâng lên, như vậy thật khó chịu, cũng quá mất mặt.

“Bé cưng ngưng à ?” Đầu lưỡi anh liếm nơi xinh đẹp đỏ ửng, cảm giác cơ thể cô bắt đầu thả lỏng. Anh chậm rãi rút ra, cô vừa thở phào nhẹ nhõm, anh lại dùng sức tiến mạnh vào..

“A..... Không .....” Anh bắt đầu cử động, cảm giác ngứa ran lại càng thêm mãnh liệt. Cô sợ hãi cảm giác mất kiểm soát này, làm người ta mơ hồ hoang mang đến khủng hoảng.

Dục vọng một khi phóng thích thì khó có thể nhẫn nhịn. Anh thúc mạnh thắt lưng vào giữa hai chân cô, vui sướng hưởng thụ nơi mềm mại đàn hồi như tơ lụa.

“Nhẹ một chút, ô ưm.....” Đôi môi oán giận, bị anh hôn xuống, cái lưỡi bị anh quấn lấy, mút mát thật mạnh, rốt cuộc nói không ra lời.

Anh sàng khoái đẩy những cú thật mạnh mẽ, miễn cưỡng dứt cơn nghiện, cố gắng bứt ra. Không có trở ngại của anh, hỗn hợp nước cùng tơ máu ồ ạt chảy ra ngoài, làm ga giường dưới thân họ nháy mắt nhuộm màu. Anh mở thật to hai chân cô, quì phía trên, cảm dục vọng đang phản chấn bùng bùng, chậm rãi trở về nơi cánh hoa đang khép, lần nữa dùng sức cắm vào.

“Đau.....” Cô nhíu mày, dục vọng của anh thật quá lớn, khi đỉnh tiến vào, cô thật sự có cảm giác bị xé rách. Nhưng anh đang cao hứng, sao có thể rời bỏ cô? Vươn tay ôm lấy eo thon nhỏ, kéo cô xuống, chính mình lại thuận thế hướng lên trên, đi vào càng sâu. Bàn tay lại vươn đến vuốt ve gờ ngực đầy đặn, từng chút từng chút xoa bóp thật mạnh.

Tư thế này dùng ít sức lại có thể nắm bắt được điểm nhạy cảm của cô, anh thực vừa lòng.

Thân thể bị anh đùa bỡn như vậy, đôi mắt Hạ Thắm Đồng luôn thanh lãnh, giờ khắc này cũng nhuốm đầy màu sắc nhục dục. Tuy cảm giác đau đớn vẫn tồn tại, nhưng mạnh mẽ hơn, là sự tiếp xúc cơ thể sinh khoái cảm vô cùng.

“Bé cưng, cử động đi.” Anh dùng một tay đỡ thắt lưng cô, thoáng dùng sức, dạy cô phối hợp với động tác của anh thế nào.

Điều này thật hổ thẹn, nhưng cơ thể tự phản ứng, đã theo chỉ dẫn của anh, động tác từ từ, làm cho anh có thể chạm đến nơi sâu nhất, mang đến cho cô khoái cảm không thể tưởng tượng.

Thực sự thật thoải mái, bộ ngực cô dưới bàn tay nhào nặn của anh săn cứng lại, trướng đau, đầu vú cũng cứng rắn như đá đâm trong lòng bàn tay anh. Dục vọng của anh, trong lúc vô ý lướt qua đỉnh trong của hạt đầy đặn kia, làm cô kịch liệt run rẩy trong sương khoái. Anh lập tức xấu xa biến hóa góc độ, mỗi một lần đâm đều chạm thật mạnh đến nơi đó.

Kích thích như vậy, quá mức mãnh liệt! Cô cảm thấy ngứa ran nóng rực trong cơ thể mình đã vượt quá mức độ, những con sóng khoái cảm từ nơi sâu nhất trong huyết hoa của cô vọt lên tận gáy.....

“A!” Cô thét lên, cong người, ôm chặt lấy cổ anh, chân cũng xoắn vào quá chặt, chỉ có thể dùng hết sức ôm anh, không cho anh cử động. Chấn động cao trào từ trong cơ thể cô muốn vọt ra, nhưng bị chặn lại khiến bụng cô trướng căng ra.

“Bảo bối của anh.” Anh hôn cô, hôn mắt, mũi, môi, như trấn an đứa trẻ đang kích động. Bị cô kẹp chặt mạnh mẽ như vậy, anh thiếu chút nữa không khống chế được. Nhưng anh sắp cao trào thì cô giữ chặt không cho anh cử động, thật muốn giết người mà.

Ngân đau vạn nỗi, cuối cùng làm cô buông lỏng tay chân, anh ngã vào giữa hai chân cô, bắt đầu cử động mạnh mẽ, đưa vào rút ra. Tiếng da thịt chạm vào nhau vang vọng trong phòng.

Cô rừng mình tiếp nhận anh. Cao trào trong người cô chưa lắng xuống lại bị anh đưa đến từng đợt cuồng phong kế tiếp. Khoái cảm run rẩy như bão táp càn quét cô, làm cô không chịu đựng được. Cô mềm nhũn trên giường khóc nức nở, muốn anh buông tha cho mình, cảm giác như trái tim cũng nhảy ra, thở không nổi, thật khó chịu.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, run rẩy trong bóng tối, từng sợi tóc vương vãi như tảo trong lòng biển cả. Cô khóc lóc, cầu xin, rất chật vật.

Rốt cục, anh bị cô hút chặt, chịu không nổi, hung hăng cắm vào nơi sâu nhất của cô, rút vào nơi mềm mại yếu đuối nhất đó một dòng dịch nóng bỏng.

Vốn từ bạn bè, sau khi phát sinh quan hệ thân mật thì sẽ thay đổi thế nào? Thảm Luật không biết người khác sẽ thế nào, nhưng anh biết Hạ Thắm Đồng, người phụ nữ bướng bỉnh đến mức người ta chỉ muốn đánh vào mông cô thật mạnh.

“Tai nạn.” Hai chữ vô cùng đơn giản, dứt điểm hoan ái vui vẻ họ vừa trải qua cùng nhau. Cô thể hiện rất văn phạm phong khinh (nhẹ nhàng, đơn giản như không có gì).

Theo lý bình thường, rõ ràng kích tình qua đi, một bên sẽ lạnh lùng nói, chỉ là tình một đêm, trời sáng hai bên đi hai ngã, ai cũng không biết ai. Lãng mạn một tí thì phát triển thành bạn tình hàng

đêm. Nhưng công thức đó không áp dụng được với bọn họ. Cô vẫn chỉ coi anh là bạn bè, không có đặc biệt hơn, không có oán giận, giống như cô bình thường xước da, không phải trinh tiết. Phụ nữ không phải đều giống cô đâu chứ?

Đang vô cùng buồn phiền, tiếng cười “Hi hi” làm gián đoạn suy nghĩ của anh.

Tiếng cười kia phát ra từ cái miệng trẻ con đang chảy đầy nước miếng, động tác rất nhanh chóng gọn gàng leo lên đùi Thẩm Luật, sau đó ngồi trên đó, hứng khởi làm động tác hoan hô mừng chiến thắng. Anh há hốc mồm, bị hành động của cháu trai bé nhỏ dọa sợ, định đưa tay lại nâng nó, lại sợ chính mình bất cẩn đẩy nó ngã. Rõ ràng anh chỉ ngán người một lúc, tên nhóc này vốn đang bò trên sàn nhà, làm sao có thể đột nhiên ngồi trên lòng anh?

“Này, nhóc.” Anh cẩn thận chọc chọc bả vai mềm mại trẻ con.

“Nằm?” (phát âm từ “nằm” trong tiếng trung cũng là Ba) Bé con quay đầu ngược lên, khuôn mặt đáng yêu có ý hỏi, nước miếng vẫn chảy làm ẩm ướt cái yếm nhỏ đeo trước ngực.

Thẩm Luật gần như bật cười, “Không phải ba, là cậu.”

Mới ba tháng không gặp cháu trai, lúc trước bé con chỉ có thể ôm vào ngực, hiện tại đã có thể bò loạn khắp nơi. Bốn cái răng nhỏ xíu bắt đầu nhú ở lợi trên, làm bé không ngừng chảy nước dãi.

“Cậu?” Đúng là trẻ con đang tập nói, học rất nhanh, bé hiện tại đã có thể gọi ba, gọi mẹ, cũng rất thích bắt chước người lớn nói chuyện, chỉ là phát âm còn phải chờ tiến bộ dài dài.

“Bé ngoan.” Anh ôm cháu trai nhỏ đáng yêu, đưa tay với cái yếm của bé, lau đi miệng đầy nước dãi, thuận tiện nhìn thời gian, “Mẹ cháu làm cái gì mà còn chưa đến đây vậy?”

“Mẹ.” Bé con hiểu rõ từ này, nhanh nhẹn nói theo, cười tít mắt.

Thẩm Luật nhéo nhéo làn da mềm mại của bé, nghĩ đến chị mình, anh thật sự hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Người phụ nữ này cả đời sống như Nữ vương, hôm nay lại mang đứa bé chạy đến đây, vừa đem bé con đặt vào lòng anh, nói mình có vụ cần xử lý, đồng thời đưa kèm một đồng túi lớn túi nhỏ, thượng vàng hạ cám gì đó. Không còn cách nào, có trẻ con, ra khỏi cửa giống như chuyển nhà.

“Sao chị không đưa đến cho chồng chị trông?” Hai nhà Thẩm, Trình đều biết rõ, bé con từ ngày sinh ra, trừ bỏ khi bú sữa, còn lại đều là Trình Dịch Dương trông nom. Thẩm Kiều chỉ có danh hiệu mẹ thôi, còn lại thoải mái muốn chết.

“Anh ấy hôm nay bề bộn nhiều việc.” Sự thật là, cô thấy chồng gần đây bận rộn nhiều việc, hình như có vụ án giết người cần xử lý, cho nên hôm nay xung phong nhận việc trông nom bé con.

Ai biết, chủ nhà cô đang làm thiết kế thay đổi thời gian, nói hôm nay muốn đi xem phòng, mà cũng đúng lúc hai ông bà nội ngoại đi du lịch với nhau, không ai có thể nhờ cậy, đành phải đem con giao cho em trai đang rất rảnh rỗi.

“Này, bà chị, em cũng rất bận rộn, ok?”

“Hừ, cậu thì bận việc gì? Toàn Đài Bắc có cậu là nhàn rồi nhất” Hôn con trai bảo bối một cái “Cậu nên biết, chị đưa con cho cậu trông là cực mạo hiểm. Cậu nên thấy vinh hạnh mới đúng.” Nữ vương nói xong, cũng rất có khí thế chạy đi mất.

“Này.....” Anh gọi thì bà chị bốc đồng cũng không thềm quay lại. Trong lòng bé cung ngủ say sưa mềm mại làm cho anh không dám ôm đuối theo.

Cho nên, mới xuất hiện tình cảnh này.

Một người đàn ông chán nản mang theo một bé con, ngồi ở văn phòng với mấy chục bình lớn bình nhỏ ngăn người. Đáng chết nhất là, hôm qua trợ lý của anh cũng xin nghỉ. Nhưng cũng phải nói, cho dù thiên binh kia ở đây, anh cũng không dám đem bé con cho cô ấy trông. Con bé kia rất không đáng tin, nếu anh dám đem bé con bảo bồi này cho cô trông, chỉ sợ người định lột da anh xếp hai hàng dài. Hơn nữa Thẩm Nhược Định yêu thằng bé này phát cuồng, mỗi ngày nhất định đều phải ôm nó một cái.

Trình Cẩm Khiêm đã hơn tám tháng, bộ dạng linh hoạt đáng yêu, rất giống Thẩm Kiều, nói cách khác thằng bé cũng rất giống anh. May mắn là tính tình Trình Cẩm Khiêm lại giống bố, ngoan vô cùng, nhìn thấy cậu có chút lạ lẫm cũng không khóc, đùa với cậu một chút rồi lại tự chơi.

“May mắn là cháu không giống tính phù thủy Thẩm Kiều kia.” Anh chọc chọc vào da thịt mềm mịn của bé con, cảm giác rất thoải mái, làm anh hứng thú giờ thêm mấy ngón tay nhéo vài cái. Hai tay véo hai má phúng phính, đôi môi bé liền chu thành vòng tròn, đáng yêu muốn cắn, nhưng đồng thời còn có cả nước dãi chảy ra.

“Chắc chắn, làm sao có thể nhiều nước dãi vậy?” Ngón tay đều dính nước miếng trong suốt, anh định lau vào yếm đeo của bé, nhưng mà yếm đã gần như ướt sũng! Anh nhanh buông cháu trai ra, đi đến bên đồng lớn đồng nhỏ kia tìm một cái yếm sạch, luống cuống tay chân thay cho bé. Bé con lại nhắm mắt, bắt đầu khóc lớn.

“Trời, làm sao cháu khóc?” Anh lập tức phát hoảng, đổ nửa ngày, bé con vẫn khóc không ngừng, nằm trong ngực anh mếu máo.

Không có cách nào, nên tìm cứu binh !

“Anh rề.....”

Trình Dịch Dương vừa nghe điện thoại, chợt nghe bên kia có tiếng khóc, lập tức nhận ra con mình, “Thẩm Luật, làm sao vậy?”

“Con của anh khóc lóc không ngừng, em không thể trông được đâu, anh mau đến đón nó về đi.” Nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ Hạ Thẩm Đồng tan tầm, anh còn phải nhanh chóng đi gặp gia nhân nha.

“Chỉ sợ không có cách nào.” Trình Dịch Dương đưa tài liệu cho mấy người ngồi sau, bọn họ đang vội đi bắt tội phạm buôn lậu quan trọng, căn bản là không có thời gian. “Thẩm Kiều đâu?” Buổi sáng hôm nay vợ anh cười đến ngọt ngào, cam đoan với anh, nhất định sẽ trông coi con thật tốt, tuyệt không sai lầm, mà anh cảm thấy thỉnh thoảng cho Thẩm Kiều trông con cũng không phải chuyện xấu, nên mới đồng ý. Ai biết bây giờ con lại ở bên cạnh Thẩm Luật, thật đau đầu.

“Đừng nhắc về người phụ nữ kia với em.” Thẩm Luật nghiêng răng nghiêng lợi.

Xem ra, vợ anh lại bắt nạt em trai! Trình Dịch Dương thở dài, đã nói với cô rất nhiều lần, đừng trêu chọc Thẩm Luật, bình thường cậu ấy có thể thoải mái không so đo, tùy cô trêu ghẹo, nhưng một khi đụng tới cực hạn tha thứ của cậu ấy, cô cũng không có khả năng chống đỡ lửa giận đâu, nhưng Thẩm Kiều luôn không nghe.

Nghe được đầu kia di động kia con khóc càng ngày càng lớn, anh cũng lo lắng, “Cậu sờ vào thằng bé, xem có phải tã ướt hay không?”

“Vừa mới thay xong.” Vừa nãy Trình tiêu tử còn nhẹ nhàng vui vẻ đâm đũa giải quyết trên chân anh một lần, làm anh tức giận phát nhẹ vào mông nó mấy cái.

“Cậu đưa ngón tay đến gần miệng nó xem..”

“Trời ạ! Thằng nhóc này muốn cắn ngón tay em sao? Anh rề, anh định hãm hại em đấy à?” Thảm Luật oán giận, thiếu chút nữa bị cháu trai nhỏ cắn đứt ngón tay. Thằng bé này không phải tình tính rất ngoan sao? Sao lúc nháo lên lại ghê gớm vậy?

“Ha ha.” Trình Dịch Dương cười khế, “Nó đói bụng.” Con của anh tuy rất ngoan, nhưng đối với ti mẹ, có một phần đặc biệt chấp nhất.

Đáng lẽ khi sáu tháng, bọn họ định cho bé con cai sữa, nhưng tính tình thằng bé cũng thật cứng đầu, cái gì cũng không chịu ăn. Không còn cách nào, kéo dài đến hiện tại đã tám tháng vẫn bú mẹ, chỉ có điều một tháng nay anh luôn cho bé ăn thêm nhiều thứ khác, từ từ, tình hình đã được cải thiện rất nhiều.

“Cậu đi tìm cái cặp lồng màu lam, bên trong có cháo thịt.” Tuy rằng vợ anh luôn cam đoan chăm sóc con thật tốt, hơn nữa ở cạnh Thảm Kiều, cũng không lo lắng con bị đói, nhưng anh vẫn đề phòng, nấu một bát cháo thịt. Hiện tại xem ra, anh vẫn thật hiểu vợ mình.

Dưới sự chỉ dẫn của anh rề, Thảm Luật nhanh chóng tìm được cháo thịt, thật may. Đặt bé con vào xe đẩy, cẩn thận thổi nguội rồi đút cho bé. Quả nhiên, đồ ăn ngon lành vừa đưa vào miệng, bé con lập tức biến trở thành thiên sứ nhỏ đáng yêu, nhếch môi, nở nụ cười tươi sáng như mặt trời, cái miệng hồng hồng mấp máy, ăn thật nhanh.

“Cái thằng bé này.” Thảm Luật bất đắc dĩ đưa tay búng vào cái trán cao của bé, đương nhiên, không dám dùng sức.

Rất nhanh, ăn xong một bát cháo lớn, anh mang bình sữa ra, bên trong vừa mới đổ một ít nước ấm, đưa cho bé con, để cho nó từ từ tự mút.

Thật là, cuộc sống của anh sắp trở thành vú em chuyên nghiệp rồi.

Lại nhìn đồng hồ, không kiên nhẫn lấy điện thoại ra gọi cho Thảm Kiều, vừa mới nổi máy, chưa kịp nói gì, bên kia đã vội vàng mở miệng: “Thảm Luật, chị đang bề bộn nhiều việc, đến tối chị sẽ đến đón bé con.”

“Tút tut” tiếng điện thoại ngắt, làm cho anh há hốc mồm. Sau một lúc lâu, văn phòng thám tử “Thiên kì bách quái” truyền ra một tiếng rống điên cuồng, “Thảm Kiều!”

“Cậu..... Hi hi.....” Đáp lại anh, là bảo bối nhỏ giơ bình sữa, nhiệt liệt vung, miệng la hét từ vừa học được hôm nay.

Chương 6

Khi Hạ Thảm Đồng nhìn Thảm Luật ôm một em bé đứng ở cửa công ty cô, khuôn mặt bình tĩnh lần đầu gọn sóng.

“Anh.....” Cô chần chờ nhìn hai khuôn mặt đang nhìn mình cười rạng rỡ kia. Giống nhau như vậy, lòng của cô đột nhiên trong nháy mắt không thoải mái, đứa bé này là ai?

“Hôm nay chúng ta mang theo nó đi cùng, được không?” Thẩm Luật đi tới, tuy rằng gần đây cô đối với anh có vẻ lại lãnh đạm hơn, nhưng miễn là anh liên tục mời, cô cũng không từ chối anh, cho nên sau khi cô tan làm họ cùng nhau ăn cơm đã thành chuyện thường ngày.

Cô nhìn đứa trẻ đang cười với mình với vẻ mặt ngây thơ kia, trầm mặc. Nó trông rất giống Thẩm Luật, nếu nói bọn họ không có họ hàng, ngay cả đứa ngốc cũng không tin được, nhất là khi Thẩm Luật còn ôm nó đi như vậy.

Thẩm Luật thấy cô nhìn chằm chằm vào bé con, không khỏi đi tới trêu tức nói: “Em nói xem, về sau chúng ta sinh con, có thể đáng yêu như nó không?”

Hạ Thẩm Đồng không được tự nhiên dời tầm mắt, “Đừng nói bậy.” Cô đã xác định, kiên quyết không chịu ảnh hưởng từ người đàn ông này, bọn họ trước giờ chỉ có thể làm bạn bè, không có gì khác..... Về chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, coi như là một giấc mộng, quên đi là tốt nhất. Anh không phù hợp với cô, tất cả mọi thứ của anh đều không thể đáp ứng yêu cầu đối với tương của cô, cho nên cô không thể lãng phí thời gian đi thử. Kỳ thật cô cũng không nên gần gũi với anh như vậy, nếu không thể đi tới cùng, ái muội như vậy để làm gì?

Nhưng là, anh hình như không hiểu từ chối của cô, cho dù vẻ mặt của cô lạnh như băng, anh cũng có thể cười thật âm áp. Cô nói giữa bọn họ ngoài bạn bè không có gì khác, anh cũng nói, vậy thì làm bạn bè. Anh vô cùng khoan dung với cô, cho cô bướng bỉnh, mặc cô hoành hành, muốn thế nào đều được. Dần dần, từ chối anh, lạnh lùng với anh đã biến thành chuyện vô cùng khó khăn. Cô nghĩ nếu bọn họ đều có thể quên chuyện xảy ra ngày đó, quay lại làm bạn bè, không phải không thể..... Hóa ra chuyện bịt tai trộm chuông tự lừa dối mình này cũng là một loại hạnh phúc. Cô dường như không muốn mất đi anh như vậy, xung quanh cô đều là anh, dù cô vui vẻ hay đau buồn, đều có anh. Cô không dám nhìn nhận cảm xúc của chính mình, nếu anh nói làm bạn bè, vậy thì làm bạn bè. Mỗi ngày cùng nhau ăn bữa cơm, không tính quá đáng đi? Hơn nữa cho dù cô không đi, Thẩm Luật cũng sẽ cường ngạnh kéo cô, sau đó sẽ tỏ rõ vẻ ngang ngược của mình! Cô thừa nhận mình ích kỷ, vừa không muốn để anh hi vọng gì, vừa không thể không có anh làm bạn. Trừ bỏ thỉnh thoảng nói đùa, Thẩm Luật tựa hồ cũng đã quên chuyện ngày đó.

Bọn họ đi đến chỗ anh đỗ xe, anh mở cửa xe, nâng bàn tay bé nhỏ của bé con vẫy vẫy Hạ Thẩm Đồng “Đi nào, cục cụng, gọi đi đi.”

“I i?” Trình Cẩm Khiêm nghiêng đầu nhỏ, đôi mắt đen lúng liếng tỏ vẻ tò mò, bé hướng về phía Hạ Thẩm Đồng, nghiêng người lao về cô. “Ư.....Ư.....”

“Nó.....” Hạ Thẩm Đồng hoảng sợ, thân mình tự nhiên cứng ngắc.

“Xem ra thằng bé thực thích em đấy.” Thẩm Luật đơn giản đem bé con nhét vào lòng cô, “Em ôm đi, hôm nay tôi chơi với nó cả chiều, mệt muốn chết rồi.”

Đột nhiên ôm em bé mềm mại trong tay, Hạ Thẩm Đồng không biết làm thế nào. Cô không có kinh nghiệm chơi với trẻ con, càng không nói bế trẻ con thế nào. Nhưng khi thân mình bé nhỏ thơm thơm ôm lấy cô, còn có cánh tay nhỏ bé nắm cổ tay cô thật chặt, lại làm trong lòng cô chợt thấy mềm mại chưa từng có.

Bạn nhỏ Trình Cẩm Khiêm rất biết làm nũng, khuôn mặt phính phính cọ cọ vào cổ dì thơm thơm này, thân mình bám thật chặt trong lòng cô, làm cho trái tim Hạ Thắm Đồng mềm mại lại rồi tỉnh rồi ngủ.

“Thằng bé này, lấm tím xấu lắm.” Thắm Luật nhìn thằng nhóc kia cả người đều bám chặt vào Hạ Thắm Đồng, không khỏi có vài phần khó chịu, anh cố gắng lâu như vậy, cũng không thể gần gũi cô lần nữa, thế mà thằng nhóc này lại có thể cùng cô thân mật như vậy, “Quên đi, quên đi, đưa cho tôi.” Anh định ôm nó về.

Nhưng thằng nhóc này thật không hợp tác, sống chết ôm lấy Hạ Thắm Đồng, mà Hạ Thắm Đồng cũng luyến tiếc, “Anh thôi đi.” Cho dù chưa có em bé, nhưng phụ nữ đều có bản năng làm mẹ, cô điều chỉnh tư thế làm cho bạn nhỏ càng thoải mái hơn..

Bé con ngẩng đầu, cười với cô, “Bá bá” Hai nụ hôn ẩm ướt in lên hai má cô, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của cô, nổi lên nụ cười nhẹ, rất đáng yêu.

“Thằng nhóc này chính là quỷ háo sắc.” Thắm Luật lúc này đã vô cùng khó chịu, ngón tay chọc chọc vào trán bé cưng, “Thành thật một chút cho cậu xem.”

“Này, anh làm gì đấy?” Hạ Thắm Đồng đang ôm bé cưng ngồi vào xe, lập tức đau lòng xoa xoa cái trán của bé, trừng mắt nhìn Thắm Luật.

Thắm Luật không nói gì, hiện tại địa vị của anh đã thấp thành như vậy, không bằng cả một thằng bé..... Con đường theo đuổi này, sao càng ngày càng dài vậy?

Có bé con đi cùng, bọn họ không thể tùy ý ăn bậy, Thắm Luật tìm một nhà hàng phong cách truyền thống, thực đơn cũng khá phong phú. Không đến một giờ, Hạ Thắm Đồng đã nhận thấy mình thật sự thích cậu bé đáng yêu nhu thuận này, vẫn ôm bé không muốn buông tay, một tay cầm thìa cho bé ăn canh.

“Mắm.” Bé con ăn trong bát, còn nhìn chăm chăm trên bàn, ngón tay trắng nõn chỉ chỉ vào bát thịt gà thơm phức.

“Nó có thể ăn cái kia sao?” Hạ Thắm Đồng nhìn, ngược mắt hỏi Thắm Luật.

Rất cục cựa đề ý đến anh sao? Thắm Luật có vài phần ai oán nhìn cô, “Có thể.” Thằng nhóc này rất dễ ăn, nghe chị nói nó ăn hai cái đùi gà cũng không sao! Tuy nhiên dù sao cũng là cháu mình, trong lòng cũng rất thương yêu bé, anh lấy dao cắt nhỏ đùi gà ngon ngọt, bỏ vào trong bát.

Hạ Thắm Đồng dùng khăn ướt lau bàn tay bé nhỏ cho cục cưng, Trình Cẩm Khiêm lập tức nắm cái đùi lên, nhét vào miệng, dùng những cái răng mới nhú như hạt ngô chiến đấu với đồng thịt gà.

Trẻ con đều đáng yêu như vậy sao? Đặt bé vào ghế ăn chuyên dụng của trẻ con, Hạ Thắm Đồng nhìn đáng vẻ ăn vội vàng của bé, thương yêu vuốt nhẹ mái tóc mềm mại.

“Thắm Đồng, em cũng ăn đi.” Anh lấy một con tôm hùm đỏ tươi, cẩn thận bóc vỏ, cho vào bát cô, “Món tôm hùm nướng tỏi này rất ngon.”

Anh thật sự rất chu đáo, Hạ Thắm Đồng trong nháy mắt ngây người, nhưng rất nhanh bình thường “Để tôi tự làm.”

“Được.” Anh cười, không quan tâm việc cô phớt lờ.

Mà cô ngược lại ở trong lòng âm thầm tức giận chính mình, anh vì sao không tức giận? Vì sao đối với cô tốt như vậy?

Bữa tối diễn ra khá im lặng, Hạ Thấm Đồng trên cơ bản không nói lời nào, hình thoảng với khăn giấy lau sạch mặt cho bé con, nhưng không phát hiện, đối với lời anh nói, cô đều nghe chăm chú, mặc dù không tỏ vẻ phản ứng. Có lẽ tình trạng hiện giờ là tốt nhất, cô không chấp nhận anh, nhưng cũng không kháng cự. Dần dần, tòa thành kiên cố này chắc chắn sẽ có lúc lung lay. Anh biết cô cố chấp, biết cô quật cường, nhưng anh sẽ dùng kiên nhẫn vô hạn của mình để chờ cô. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ, khi yêu, anh có thể làm được những điều đó.....Hạ Thấm Đồng, phải chăng là kiếp nạn đời này của anh? Một kiếp nạn mà anh sẽ vui vẻ chịu đựng.....

Cô cố gắng không để ý đến vẻ mặt dịu dàng của anh. Cục cưng ăn gì cũng rất nhanh, hai đùi gà nhanh chóng bị bé giải quyết, Hạ Thấm Đồng dùng khăn lông ướt lau sạch mặt và tay cho bé. Bé con thích thú phun một đồng bong bóng nước bọt.

“Thằng bé này, thật sự là.....” Thấm Luật nâng tay, véo nhẹ hai má bé, tất nhiên, không có gì đáng ngạc nhiên, một lần nữa nặn ra vô hạn nước miếng, “Thực bản.” Anh làm bộ hung ác trừng mắt với bé, làm bé khanh khách cười.

“Anh đừng véo má nó!” Hạ Thấm Đồng không hài lòng gạt tay anh, trước đây nghe những người già nói rằng, trong khi trẻ em mọc răng không nên véo mặt chúng, bằng không nước dãi sẽ chảy không ngừng. Thấm Luật luôn luôn xấu như vậy, thậm chí cả cháu trai cũng bị bắt nạt.

Hiện tại cô biết cục cưng là con của chị anh, không thoải mái trong lòng kia, không hiểu sao biến mất.

“Đùa một chút mà thôi, có sao đâu?” Anh nghịch ngợm cười, bàn tay vẫn là không yên phận muốn chạm vào khuôn mặt bé con.

“Thấm Luật!” Cô trừng anh, đem bé con ôm vào trong lòng, không cho anh chạm vào, đôi mắt mở lớn, có vài phần hờn dỗi.

“Được rồi, không chạm vào, không chạm vào, đều theo ý em.” Tay anh vuốt nhẹ sợi tóc trên má cô, vẻ mặt chiều chuộng yêu thương. Cứ nhìn cô như vậy, xem bộ dáng cô bảo hộ bé con, có một tình cảm dịu dàng khác làm anh thấy mơ hồ. Mà cô cũng bị anh mắt thâm tình của anh làm kinh sợ, cũng ngây ngốc nhìn anh, không nói nên lời.

Bé con cọ nhẹ mặt vào lòng cô, vẻ mặt ngây thơ.

“Tách tách” Tiếng máy ảnh vang lên, cùng với ánh đèn flash, phá vỡ không khí mờ ám giữa họ. Hạ Thấm Đồng lập tức phục hồi tinh thần lại, cúi đầu, vì chính mình không kiên định mà ngậm bực.

Thấm Luật níu váy, đôi mắt lợi hại nhìn về phía người làm gián đoạn chuyện tốt của mình.....

Một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trước mặt bọn họ, “Chào mọi người, tôi là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.” Mỹ nhân đưa danh thiếp của mình ra, là nhiếp ảnh gia cho một tạp chí nổi danh.

“Sao cô chụp chúng tôi?” Anh không hài lòng chất vấn.

“Tiên sinh, là thế này, khi tôi thấy cảnh đẹp sẽ ngửa tay.” Cô ấn vào máy chụp ảnh, sau một tiếng tách nhỏ, một loạt ảnh vừa chụp rơi ra, cô cười đưa cho anh, “Hình ảnh gia đình anh chị thật đẹp, cho nên tôi nhịn không được phải hành động.”

“Gia đình- chúng tôi?” Khóe miệng Thẩm Luật chậm rãi cong lên, tạo thành hình vòng cung tuyệt đẹp trên đôi môi, nhìn Hạ Thâm Đồng cúi đầu không nói gì, tính cô trước giờ vốn không để ý người xa lạ.

Nhìn lại ảnh chụp trong tay, quả nhiên thực sự rất đẹp. Anh đang nhìn cô, đôi mắt thật chăm chú, có dung túng, có thâm tình, mà cô nhìn lại anh, vài phần ngượng ngùng, vài phần hờn dỗi, mà bé con trong lòng cô cười vẻ mặt trong sáng ngây thơ, lộ ra mấy cái răng trắng sứ nhỏ xíu. Hình ảnh là ấm áp, là thâm tình, cũng là hoàn mỹ.

Tức thật, không khí trong ảnh đang đẹp vậy mà lại biến mất.

“Đẹp không?” Mỹ nữ lại gần, cùng anh xem ảnh chụp, “Dung mạo hai người đều xuất sắc như vậy, càng ăn ảnh hơn.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, hãy tin tưởng ánh mắt chuyên nghiệp của tôi.” Cô cười với anh, bị cuốn hút bởi khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của anh. Đẹp mê muội như vậy, hấp dẫn như vậy, cho dù anh đã là chồng người khác, vẫn làm cô rung động, muốn mượn cơ hội bắt chuyện vài câu, “Ngoại hình anh đẹp như vậy, anh có hứng thú chụp ảnh cho tạp chí của chúng tôi không?”

“Chụp ảnh?”

“Đúng vậy, anh đẹp trai thế, chắc chắn sẽ được hoan nghênh. Anh không cần lo, catse của chúng tôi rất cao đấy.”

“Thế sao?”

“Thực đấy, thật đấy, anh có thể đến xem.” Mỹ nữ nhìn anh có vẻ hơi dao động, vội vàng thuyết phục.

Thẩm Luật âm thầm liếc nhìn Hạ Thâm Đồng, vẻ mặt cô vẫn không chút thay đổi, nhưng anh nhạy cảm phát hiện, bàn tay nắm khăn trải bàn của cô trắng bệch.

Thì ra..... Anh nở nụ cười, quyến rũ vô cùng, làm cho người phụ nữ đang nói bên cạnh ngừng lại, mê mẩn trong vẻ yêu kiều của anh.

“Ngại quá.” Anh vươn tay, ôm chặt Hạ Thâm Đồng, “Vợ tôi không thích tôi xuất đầu lộ diện.” Cảm giác được thân thể của cô chọt cứng ngắc, anh cũng không để ý, ôm càng thêm chặt, “Tôi rất yêu cô ấy, không nỡ làm cô ấy tức giận.”

“Thế ư?” Cô gái đang ra sức thuyết phục, khuôn mặt hơi cứng lại.

“Cảm ơn ảnh chụp của cô.” Anh giơ ảnh chụp trong tay lên, “Nhưng mà ngoại trừ ở đây, tôi không hy vọng có thể nhìn thấy ở nơi khác, cô hiểu chứ?” Đôi mắt đen đột nhiên hơi lóe sáng, cảm giác áp bách mười phần.

Mỹ nữ phút chốc sững sốt, không thể tin được người một khắc trước còn cười đến vô hại như vậy, nháy mắt trở nên uy nghiêm. Khí thế của anh quá mạnh, làm cô sợ hãi, không tự chủ được liến gật đầu.

“Tốt lắm, cô thực thông minh.” Anh vừa lòng cong khóe môi. “Tôi nghĩ, cô nên đi rồi.”

Cô gái có vài phần đại ra bước đi, chưa thể tiếp nhận mỹ nam đột nhiên biến thân thành ác ma đáng sợ, nguy hiểm mười phần.

“Tốt lắm, cung ới, tôi bảo cô ta đi rồi.” Thẩm Luật lại khôi phục vẻ mặt thoải mái tươi cười, cúi đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng mà nói.

Một tiếng “cung” kia, gợi nhắc cô đến đến bí mật riêng tư hôm đó, khuôn mặt Hạ Thẩm Đồng không thể ngăn được mà đỏ rực, “Ai là em yêu của anh!” Bỏ tay anh ra, vội vàng đứng dậy, ôm bé con đi khỏi nhà hàng.

Cô gái này then thùng ! Thẩm Luật vừa lòng nở nụ cười, hôm nay thật sự là một ngày hạnh phúc.

Trong ảnh làm sao cô có thể có biểu hiện như vậy? Hạ Thẩm Đồng cầm ảnh chụp, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, như thế nào đều ngủ không được.

Ngón tay khẽ vuốt trang giấy bóng loáng..... Vẻ mặt của anh, cô đã quá quen thuộc, vì mỗi ngày Thẩm Luật đều dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, nhiệt tình lại quyến luyến, phảng phất như ở trong mắt anh, chỉ có duy nhất mình cô. Nhưng vẻ mặt của cô, cô cũng cảm thấy xa lạ, thoát nhìn cô giống như đang làm nũng anh một cách hết sức tự nhiên, một chút ngọt ngào, có chút ngại ngùng, có gì đó đang nẩy mầm, làm sao cô có thể như vậy?

Thẩm Luật không phải mẫu người cô cần, điều này chẳng phải cô đã xác định ngay từ lần đầu gặp mặt sao? Gần nửa năm nay cùng anh, từ ấn tượng xấu ban đầu đã dần biến chuyển thành bạn bè, nhưng đối với cảm giác ban đầu, cô vẫn tin tưởng chắc chắn trong lòng.

Cuộc sống của cô đã đủ vất vả, đủ mệt mỏi muốn chết, cô muốn sống thoải mái một chút, mà Thẩm Luật không phải người có thể mang đến cho cô những điều đó. Chắc chắn như vậy, sao cô còn có thể lộ ra vẻ mặt đó? Cô không thể không kiên định, Thẩm Luật không phải của cô, những điều mình thấy, vĩnh viễn chỉ có thể là ảo giác mà thôi.

Cô không ngừng lặp lại như thế trong lòng, đem ảnh chụp bỏ vào tầng dưới cùng tủ đầu giường, như thể rằng làm thế sẽ không bị nó ảnh hưởng nữa. Nhưng cô vẫn mất ngủ, ngủ rồi lại mộng mị. Trong mộng, ánh mắt tuyệt đẹp của anh luôn làm cô rung động, lo lắng..

Aiz, cuối cùng vẫn là ngủ không đủ giấc.

Một chút mệt mỏi, cô đến công ty, vừa thay quần áo xong, đã bị ông chủ gọi đến.

“Thẩm Đồng, hôm nay có việc giao cho cô.” Ông chủ Trần 41 tuổi, cực thích cô nhân viên này, có thể chịu khổ, không ngại điên cuồng tăng ca, mà mệt cũng sẽ không oán giận, tay nghề còn tốt như vậy, có ông chủ nào lại không thích?

“Vâng.” Cô không kén chọn, tuy rằng hôm nay cũng có vài việc đang chờ cô làm.

Từ sau khi làm công việc này, cô mới biết hóa ra số người tử vong trong ngày của Đài Bắc không phải là ít, đặc biệt số người qua đời vì tai nạn giao thông chiếm nhiều nhất. Cũng dễ hiểu, người chết vì tai nạn xe cộ sẽ vô cùng cần bọn họ làm việc.

“Công việc lần này rất tốt, tôi đặc biệt dành cho cô đấy.” Ông chủ Trần liền đem tình hình của khách nói cho cô. Kỳ thật nói đến cũng rất đơn giản, một ông lão nhà giàu qua đời vì ung thư, đã bị ốm đau tra tấn, ra đi không thanh thản, cho nên cần cô làm cho ông lão có thể yên tâm mà ra đi.

Cuộc sống chính là như thế, sinh lão bệnh tử, trước giờ vốn là qui luật, không liên quan đến tiền tài. Dù có tiền, cũng không thể kéo lại sinh mệnh đã qua.

“Nhà bọn họ rất giàu, hơn nữa công việc đơn giản này đối với cô cũng nhẹ nhàng. Xong việc, tiền thưởng của cô có thể rất cao đấy.” Công ty bọn họ có phúc lợi cũng rất tốt, tiền thưởng gia đình cho riêng, ông cũng không quản.

“Cám ơn ông chủ.” Cô biết, phần công việc này là do ông chủ đặc biệt chiếu cố cô, bằng không, loại việc đơn giản thế, ai làm chả như nhau? Suy nghĩ một chút, cuộc sống của cô cũng coi như may mắn, cho dù cô không hòa đồng cho lắm, nhưng đồng nghiệp không tệ, không có gì lục đục với nhau, ông chủ cũng rất tốt với nhân viên, cô còn có thể yêu cầu gì?

“Ừ, mau đi đi.”

Không ngờ ông chủ nói nhà giàu có, thật sự đúng là vừa giàu có lại có gia thế! Chính là gia đình quý tộc danh giá mà mọi người ở Đài Loan đều biết, nhà họ Diệp.

Nghe nói nhà họ Diệp lập nghiệp đầu tiên từ nghề dệt may, đến giờ phát triển thêm về ngành thực phẩm, rồi các loại ngành sản xuất điện tử, máy móc. Dù sao, cái gì kiếm ra tiền thì đầu tư cái đó, mà con cháu nhà họ Diệp không giống như cậu ấm cô chiêu nhà giàu chỉ biết sống phóng túng, họ đều là nhân tài nổi tiếng. Nhất là cháu trai trưởng Diệp Ngũ Nam, nghe nói bộ dạng hào hoa phong nhã, tao nhã, là luật sư nổi tiếng, có một công ty luật rất lớn.

Những điều này đương nhiên không phải Hạ Thắm Đồng hỏi mà biết, mà là các đồng nghiệp của cô nói. Lần này cụ Diệp vì bệnh mà qua đời, là một đại sự trong gia đình, nên tất cả mọi người đều có mặt. Mà công ty mai táng của bọn họ xưa nay uy tín, phục vụ rất xuất sắc, tiếng lành đồn xa, mà ông chủ cô cũng có quen biết nhà họ, cho nên nhà họ Diệp liền giao cho toàn bộ mọi việc tổ chức cho bọn họ lo liệu.

Hạ Thắm Đồng tỉ mỉ hóa trang cho khuôn mặt ông lão bị ốm đau tra tấn mà trở nên méo mó. Từng chút từng chút phục hồi lại vẻ thanh thản. Khuôn mặt dày dặn sương gió nhuốm màu thời gian giờ yên bình, thoải mái, tựa hồ như đang ngủ. Nhiệm vụ hoàn thành, cô nhẹ nhàng cúi đầu chào, bày tỏ sự tôn kính của mình. Trong thời gian làm ở đây, thường xuyên nghe được thượng vàng hạ cám các vụ việc kỳ quái thần bí, một số người rất khẳng định, rất nhiều đồng sự còn thể sống thể chết, nhưng cô cũng chỉ nghe qua rồi thôi. Đối với những chuyện quỷ thần, cô không bình luận, nhưng cô luôn tin tưởng, người chết nên được tôn trọng, cho dù lúc còn sống có thể nào, sau khi chết đều trở về cát bụi, cho nên trong lòng cô luôn tôn trọng.

Công việc đã xong, cô liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó đẩy ra, người vào là luật sư nhã nhặn đẹp đẽ huyền thoại kia, Diệp Ngũ Nam.

Về ngoài đẹp trai không quan trọng, cô trước giờ đều không để ý điểm này, làm cho cô chú ý, là về mặt ưu thương của anh. Đó chính là u buồn thật sự. Nhà họ Diệp từ trên xuống dưới có đến mấy trăm người, nhưng có vẻ như chỉ có nỗi buồn của anh là xuất phát từ đáy lòng. Không thể không cảm thán, tình cảm trong nhà giàu có thật phức tạp.

“Cô Hạ, vất vả cho cô rồi.” Thanh âm là giọng nam cao, rất lịch sự.

Hạ Thâm Đồng gật đầu, không nói gì.

Diệp Ngữ Nam nhìn dung nhan yên ổn của ông nội, có chút vui mừng, lại có cả vẻ thương tâm, “Nửa năm qua, đây là lần đầu tôi nhìn thấy ông tôi được an tĩnh đến vậy.”

Nghे nói cụ Diệp lão đã nằm viện hơn nửa năm, xem ra thật sự bệnh tật có thể biến người ta thành ma quỷ.

Cô cất dụng cụ hóa trang gọn gàng vào cốp xách tay, định ra về. Trong không khí thân nhân ảm áp, không nên có người ngoài là cô ở đây. Vừa ra khỏi cửa, Diệp Ngữ Nam đã gọi lại, “Cô Hạ, xin đợi một chút.”

Cô dừng bước, anh đưa qua cho cô một phong bì, bên trong là gì, mọi người đều biết, “Vô cùng cảm ơn cô có thể giúp cho hành trình cuối cùng của ông nội tôi được yên bình.”

Cô không giả bộ từ chối, gật đầu, trực tiếp nhận lấy.

“Cô Hạ phải đi luôn sao?” Anh nhìn cô gái kiệm lời trước mặt, dung nhan thanh lãnh, tính khí lạnh như băng. Kỳ lạ lần đầu nhìn thấy đã làm cho anh rung động. Nhưng là anh vẫn đau lòng vì ông nội vừa mất, cũng không có tâm tình suy nghĩ linh tinh, lại không đành lòng nhìn giai nhân cứ thế rời đi, nhịn không được muốn bắt chuyện vài câu, chỉ cần cô ở lại thêm chốc lát cũng tốt.

“Vâng.” Công việc của cô đã hoàn thành, những việc khác đã có đồng nghiệp phân công, không liên quan cô. Hơn nữa, cô còn nhiều việc phải làm.

“Vậy..... liên lạc sau.”

Hạ Thâm Đồng nâng mắt, nhìn anh một cái, liên lạc sau? Liên lạc cái gì? Công việc của bọn họ như vậy, tốt nhất là vĩnh viễn không liên lạc đi?

Vừa nói xong, tự biết mình lỡ lời, khuôn mặt trắng nõn của Diệp Ngữ Nam hơi hơi ửng đỏ, anh chỉ buột miệng nói ra trong lúc cấp bách, chỉ sợ làm cô thấy đường đột, may mà cô chỉ nhìn anh, không nói gì.

Anh đứng ở nơi đó, nhìn bóng cô rời đi.

Bộ đồng phục màu đen, mặc trên người cô có một loại cảm giác thật xa cách. Khẳng định rằng cô không hay cười, từ khi nhìn thấy cô, trên mặt cô luôn có vẻ bình tĩnh. Dường như những người khác đều không liên quan đến cô. Chung quanh âm ỹ, rối loạn, cô đều có thể lẳng lẳng làm chuyện của mình, ngay cả khuôn mặt cũng không đổi. Cô tựa như một hồ nước thật sâu, do tảng băng trôi triệu năm từ từ tan chảy, hội tụ mà thành, lẳng lẳng lại thấm vào ruột gan.

Sống gần ba mươi năm, lần đầu tiên Diệp Ngữ Nam có cảm giác rung động trong lòng.

Chương 7

Hạ Thắm Đồng thật không ngờ, một lần làm việc bình thường, lại dẫn tới việc Diệp Ngũ Nam theo đuổi, quả là bất ngờ. Khoảng tầm nửa tháng sau khi mọi việc kết thúc, anh tới công ty, tao nhã cười, nói là muốn mời mọi người ăn cơm. Lý do của anh thật hợp lý, nói là thời gian vừa rồi mọi người vất vả, mong họ nhất định cho anh cơ hội biểu đạt lòng biết ơn. Anh là cháu trưởng của nhà họ Diệp, nghe nói là đứa cháu mà cụ Diệp yêu thương nhất, cho nên khi anh ra mặt nói muốn mời khách, thực tự nhiên cũng thực hợp lý, đồng nghiệp trong công ty đều thật cao hứng. Mà cô lần đầu sau nửa năm qua vì chuyện này mà thích hẹn ăn với Thắm Luật.

Bữa tối ở khách sạn năm sao cao cấp trong, đồ ăn tinh xảo sang trọng, rượu ngon quý hiếm lại có phục vụ chu đáo, không khí dễ chịu, không thể không thừa nhận, có tiền thật tốt. Gia đình họ Diệp là đại biểu cho xã hội thượng lưu, cũng giống như chi phiếu 10 vạn trong phong bì kia. Mọi người trong công ty đều rất ít có cơ hội đến dùng cơm ở những nơi thế này. Cũng dễ hiểu, họ đều là những gia đình bình thường, những nơi xa xỉ ăn một bữa bằng cả tháng tiền lương này, khẳng định chả dám tới.

Mà trên người Diệp Ngũ Nam có một loại khí chất nho nhã, anh không giống như những công tử nhà có tiền bình thường vênh váo tự đắc, với tầng lớp bình dân không thèm để ý, anh thực thân thiết nói chuyện phiếm với mọi người, đương nhiên phần lớn thời gian, là thử cùng Hạ Thắm Đồng bắt chuyện.

Kết thúc bữa tối xong, mọi người đều phát hiện, vị thế gia công tử này, e là coi trọng Thắm Đồng xinh đẹp của bọn họ.

Việc này thật là chán động! Cái này gọi là há miệng mắc quai nha, bọn họ ăn cơm của Diệp công tử mời, có phải hay không phải nói tốt cho anh ta? Nhưng là Thắm Đồng không phải đã có Thắm Luật sao? Người này rất vui vẻ dễ chịu, rất được mọi người yêu quý.

Cho nên tình huống hiện tại là, rốt cuộc phải giúp ai? Thật sự là lựa chọn gian nan a. Mọi người lo lắng nửa ngày, máu chột vẫn là xem Hạ Thắm Đồng nghĩ như thế nào! Như những cô gái bình thường, được công tử thế gia như Diệp Ngũ Nam ưu ái, mà đối phương tính tình lại nhẹ nhàng tử tế, rất khó để không xúc động đúng không?

Hạ Thắm Đồng vẫn luôn thừa nhận mình chỉ là một cô gái bình thường không thể bình thường hơn, thậm chí là ích kỷ.

Thái độ Diệp Ngũ Nam, tuy rằng hàm súc, nhưng là vô cùng rõ ràng, anh ta ngưỡng mộ cô, thích cô. Nếu một người đàn ông từ lần đầu gặp mặt, ánh mắt đều không rời khỏi mình, trong suốt 2 tiếng ăn cơm, cho dù là cùng người khác nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt vẫn là vẫn chú ý đến mình, chỉ sợ là phụ nữ ngốc nghếch nhất, cũng hiểu được đây là ý gì đi? Ít nhất, Hạ Thắm Đồng hiểu được! Nhưng tính cô vốn lạnh lùng, trước giờ không tự mình đa tình, nếu anh ta không nói gì thêm, cô cũng không vô vị đoán mò, coi như không biết.

Nhưng là những ngày kế tiếp, hành động của Diệp Ngũ Nam, khiến cô không thể làm như không biết được.

Mỗi ngày đều tặng một bó bách hợp tươi đẹp..... Bó hoa rất lớn, tuyên bố giá trị xa xỉ của nó, còn anh mỗi ngày đều gọi điện mời cô ăn cơm, cho dù cô đều từ chối, anh vẫn rất phong độ chấp nhận, hôm sau vẫn ân cần không ngừng cố gắng.

Hạ Thắm Đồng chưa bao giờ cho rằng mình đặc biệt, trừ bỏ dung mạo so với người khác đẹp hơn một chút, cô tự nhận tính tình khó chịu, không làm cho người khác thích, đối với việc người ta vì sao thích mình, cô cho tới bây giờ cũng không hiểu được. Nhất là người đàn ông như Diệp Ngũ Nam, ôn nhu sẵn sàng, anh tuần nhiều tiền, thấy thế nào đều là người hoàn mỹ đến cực điểm, anh ta thích cô, có gọi là kỳ tích không?

Di động reo, truyền đến tiếng thở dài của Diệp Ngũ Nam, “Thắm Đồng, công việc của em bận đến mức không dành chút thời gian ăn cơm với anh được sao?” Kỳ thật anh là luật sư, giỏi về quan sát con người, làm sao có thể không biết giai nhân chính là kiếm cơ cự tuyệt anh mà thôi. Anh chỉ không hiểu, cô chưa có bạn trai, mà điều kiện của anh không đến nỗi quá kém cỏi, lại cố gắng như vậy, cô cũng không chút xúc động đâu?

Hạ Thắm Đồng im lặng, cô cũng không biết chính mình làm sao nữa, rõ ràng Diệp Ngũ Nam phù hợp hết thảy mọi yêu cầu về đối tượng tương lai của cô trước kia, thậm chí còn vượt qua tiêu chuẩn, nhưng trong tiềm thức cô luôn kháng cự anh ta.

“Thắm Đồng, anh biết mình còn có rất nhiều điểm không tốt, nhưng em có thể cho anh một cơ hội chứ?” Thanh âm ôn nhu, tuy rằng qua di động, nhưng vẫn rất dễ nghe.

“.....”

“Thắm Đồng, em không thể không biết, anh thật sự thích em, anh muốn theo đuổi em.” Anh nói thật rõ ràng.

Nhưng là lúc này, trong đầu cô đột nhiên hiện ra hình ảnh của người kia, cái người cười vẻ mặt rực rỡ, đứng ở giữa dòng người tấp nập, nói với cô: “Hạ Thắm Đồng, tôi thích em, tôi sẽ theo đuổi em!”

Thắm Luật, anh rốt cuộc đã hạ bùa chú gì với tôi, làm sao có thể làm tôi luôn nhớ tới anh như vậy?

Thời gian này, Diệp Ngũ Nam theo đuổi, mỗi khi nhìn thấy Thắm Luật, cô đều có một cảm giác chột dạ không hiểu nổi. Loại cảm giác kỳ quái, làm cô không tự nhiên, cho nên theo bản năng cô trốn tránh anh, không cùng ăn tối với anh nữa, luôn tăng ca đến khuya. Nhưng người ấy lại luôn chờ cô đến khuya, đưa cô về nhà, cùng nhau đi qua ngõ nhỏ thật sâu về nhà cô, đi qua công viên vắng lặng không còn ai, chỉ có ánh đèn đường nhàn nhạt. Phải chăng cô đã làm người ấy càng ngày càng lún sâu? Rõ ràng không có kết quả, rõ ràng sẽ không thể ở bên anh, cô làm như vậy, chẳng phải sẽ làm anh tổn thương sao?

“Thắm Đồng, em không thử một lần, làm sao có thể chắc chắn sẽ không thích anh?” Đầu kia điện thoại, tiếng của Diệp Ngũ Nam vẫn tiếp tục: “Tôi thích em thật lòng. Tôi muốn lấy quen nhau là tiền đề của hôn nhân, được chứ?” Anh không muốn táo bạo như vậy, dù sao bọn họ còn chưa bắt đầu, nhưng tính cách của anh chính là như thế, vì cảm thấy chính mình thật lòng, anh thẳng thắn bày tỏ.

“Diệp tiên sinh.” Cô muốn thở dài, cô biết người đàn ông này thật lòng với mình. Anh ta có tiền có thế, có tiền đồ sáng lạn, lại thật sự nỗ lực làm việc, là một luật sư vĩ đại, có gia thế hiển hách,

thế mà tính tình không hề kiêu ngạo, còn có tướng mạo anh tuấn..... Mỗi một phân, mỗi một tấc, anh đều là hiện thân cho đối tượng hoàn mỹ cô từng mơ ước.

“Gọi anh là Ngữ Nam, làm ơn.”

“Ngữ..... Nam.” Cô dường như đang cân nhắc.

“Ừ.” Anh vui sướng đáp lời, lần đầu tiên, cô có dấu hiệu buông lỏng.

“Tôi không thích nói chuyện, tính tình cũng không tốt.”

“Không sao cả.”

“Tôi rất nghèo.” Cô vẫn còn khoản nợ ba trăm vạn, cô tin anh biết điều đó.

“Điều này cũng không quan trọng.”

Không quan trọng sao? Vậy được rồi..... “Nếu anh không quan tâm những điều đó, tôi nghĩ tối nay tôi có thời gian ăn tối với anh.”

Thẩm Luật, chúng ta không nên lãng phí thời gian của nhau, anh sẽ tìm được người so với tôi tốt hơn một ngàn lần, một vạn lần, sẽ không ích kỷ như tôi, không lạnh nhạt như tôi, cô ấy chắc chắn sẽ yêu anh.....

*****

Gần đây Thẩm Luật lo lắng đến muốn phát điên, Hạ Thẩm Đồng tựa như biến mất trong thế giới của anh. Mỗi ngày gọi điện cho cô, luôn không nghe máy, nhắn tin không hồi âm. Đến công ty cô, đồng nghiệp không nói cô ra ngoài mà bảo cô đang làm việc. Thế nhưng canh ở cửa công ty chờ cô tan tầm, thì dù có chờ đến hừng đông cũng không thấy bóng dáng. Đến trước cửa nhà chờ, thì hoặc cô nói muốn nghỉ ngơi không ra cửa, hoặc không có ai.

Hình như cô đang trốn tránh anh.

Mỗi lần đến công ty cô, đồng nghiệp cô đều nhìn anh với ánh mắt có chút kỳ quái, ngay cả bác A Thủy luôn luôn thích lôi kéo anh nói chuyện phiếm cũng thờ dãi vồ vồ vai anh, sau đó dùng ánh mắt phức tạp như có ngàn vạn lời nói muốn nói, lại không biết từ đâu nhìn anh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại, anh chưa làm chuyện gì có lỗi, chộc tới cô a! Như thế nào đột nhiên lại biến thành thế này?

“Trịnh Lệ Trinh, chị họ em rốt cuộc làm sao vậy?” Anh trừng mắt nhìn tiểu trợ lý của mình, hỏi.

“Sếp, làm sao em biết được!” Trịnh Lệ Trinh ngồi cạnh máy fax, đang gửi tài liệu đi. “Anh có biết một năm em gặp chị ấy vài lần cũng khó, chuyện của chị ấy, em cũng không biết đâu.”

Cô cũng mới biết, hóa ra sếp nhà mình lại thích chị họ. Tuy rằng trong lòng cô cũng có chút mất mát khổ sở, dù sao cô cũng thầm mến sếp mình từ lâu. Nhưng cô cũng biết, sếp sẽ không thích mình. Cho dù sếp lập dị suy đồi, nhưng trời sinh anh có một loại khí chất, cứ như hiện tại chỉ là tạm thời nghỉ ngơi một chút, chờ anh nghỉ ngơi đủ, anh lại là công tôn vương giả trời sinh. Một người đàn ông như vậy, làm sao có thể thích cô được? Muốn thích đã sớm thích, sẽ không chờ tới bây giờ. Nghĩ thông suốt, cũng liền bình thường trở lại! Chẳng qua làm sao sếp mình lại có thể thích chị họ nhỉ? Tình tính lạnh lùng, tình cảm nhạt nhẽo, chỉ sợ anh sẽ ném mùi đau khổ.

“Em họ như em, không hiểu là em họ làm gì.” Thẩm Luật không hài lòng quay đầu, nhìn chăm chăm nền xanh thẫm trên màn hình laptop, không nói gì. Anh càng ngày càng không hiểu nổi Hạ Thẩm Đồng, thoát lạnh thoát nóng, mặc dù có vẻ chưa đủ nóng lắm bao giờ.

Nhưng là cũng không giống như bây giờ, suốt mười tám ngày, anh chưa nhìn thấy cô, cũng quá kỳ lạ đi? Yêu cô, giống như rơi vào bong bóng mật ngọt, dính chặt lấy cơ thể, giãy dụa thế nào đều là phí công, chính là càng lún càng sâu, nhiều ngọt ngào như vậy quẩn lấy anh, để rồi phát hiện mật ngọt đã thành đắng nghét, cũng như bây giờ, làm anh rất khó chịu.

Trịnh Lệ Trinh nhú mày, nhìn vẻ mặt bơ phờ của anh, biết sắp vài năm, chưa bao giờ thấy anh có vẻ mặt như vậy. “Sếp, vừa mới có một bà già gọi điện đến, chỗ nhà bà không thấy đâu, nhờ chúng ta tìm hộ.”

“Ừ, em đi là được rồi.” Cũng không ngẩng đầu lên.

Không hiệu quả? Thử lại một lần, “Nhan phu nhân kia vừa đem tư liệu của chồng bà ta gửi tới, giao cho chúng ta đi bắt gian nha.” Đây chính là công việc sếp yêu nhất, hẳn là có tâm tình đi?

“Em đi đi.”

Vẫn là không có gì hứng thú.

“A! Bằng không anh chơi games đi, games anh thích nhất, nghe nói có phiên bản mới update rồi đấy? Nghe nói càng thú vị hơn.”

Anh phát phát tay, “Em mau đi ra tìm chó lạc đi, không cần để ý anh.”

Thất bại, hoàn toàn toàn toàn thất bại, Trịnh Lệ Trinh đành phải ủ rũ đi ra ngoài làm việc.

Hiện tại Thẩm Luật không hứng thú bất cứ điều gì, trong đầu luôn nhớ cô gái kia, như vậy thực vô dụng, thực không có chí khí, nếu Thẩm Nhược Định biết, chắc chắn sẽ quyết liệt chỉ trích mắng mỏ sự không cầu tiến này. Anh cũng không muốn có ngày sẽ bị phụ nữ quản chế, bị cô ấy làm ảnh hưởng đến mọi cảm xúc hi vọng ái ố. Nhưng không có cách nào, đối với người phụ nữ này, anh giống như yêu sâu sắc đến không đo đếm được, anh có thể bao dung chịu đựng mọi thứ của cô, thậm chí ngay cả khuyết điểm của cô, anh cũng yêu.

Tính tình của cô rất bướng bỉnh, nhận định chuyện gì, đều không lay chuyển được. Hơn nữa tính tình cũng không tốt, có đôi khi một câu không đúng, cô không để ý tới anh luôn. Nhưng tính khí của cô rất dễ thương, khi cô tức giận, khi cô mất tự nhiên, đều làm anh tâm động. Nếu lúc này chị gái mà gặp anh, chắc chắn sẽ chẳng thương tiếc nhạo báng anh một trận. Từ khi nào mà người yêu nhất tự do, một Thẩm Luật phóng đảng không kèm chế được, bị tình yêu biến thành thế này. Bất kể tự do thế nào, thoải mái thú vị ra sao, đều không quan trọng bằng Hạ Thẩm Đồng. Anh muốn cô, chỉ muốn cô mà thôi.

Di động ở trên bàn vang lên, anh không muốn nghe, nhưng người nào đó như đang thi gan với anh, không chịu dừng. Miễn cưỡng với tay lấy máy, là trợ lý tiểu thiên binh của anh. “Gì thế?”

“Sếp, anh mau tới nhà hàng Khải Duyệt.”

“Chuyện gì?” Anh hiện tại không có tâm tình đi bắt gian.

“A, dù sao anh cứ đến đi là biết.”

“Không rảnh.”

“Anh!” Trịnh Lệ Trinh chán nản, “Em nhìn thấy chị họ.”

Chỉ còn tiếng cúp máy “Tút tut” trả lời cô.

*****

Rất cục anh đã nhìn thấy cô, nhưng cũng đồng thời thấy một người nữa, một người đàn ông, mặc bộ âu phục cao cấp, phong độ nam tính, đó là Diệp Ngũ Nam, Thẩm Luật biết anh ta. Công tử Diệp gia danh giá, đời thứ ba nhà họ Diệp, người thừa kế xuất sắc nhất, giám đốc công ty luật nhà họ Diệp, thắng vô số vụ kiện, hơn nữa tính tình ôn hòa, chưa từng nghe có chuyện bê bối nào, là một người đàn ông độc thân cấp kim cương thế hệ mới.

“Sếp.” Trịnh Lệ Trinh lo lắng nhìn sếp cô nét mặt trầm xuống, ô, loại thần sắc này khiến cô thấy sợ! Cô chưa từng thấy anh như thế bao giờ, cảm giác lạnh cả người càng dâng lên.

“Bọn họ ngồi ở kia đã bao lâu rồi?” Anh nhìn hai người kia, đôi mắt thật sâu

Người đàn ông rất tự nhiên, vẻ mặt dịu dàng hòa nhã, nhìn ánh mắt của anh ta, Thẩm Luật rất rõ ràng, đó là yêu thích, Diệp Ngũ Nam thích Hạ Thẩm Đồng, còn cô thì sao?

Hạ Thẩm Đồng bây giờ, anh không biết..... Nếu nói, khi cùng Thẩm Luật ở cùng một chỗ, cô là bình thân, thì Hạ Thẩm Đồng lúc này, chính là rất thoải mái. Ánh mắt của cô thật nhẹ nhàng,giờ cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, có vài tia thân thiết, không giống như nhìn Thẩm Luật, chỉ vĩnh viễn là bình tĩnh cùng lãnh đạm. Anh nhìn thân thiết như vậy, có thể thấy trên mặt Hạ Thẩm Đồng, có tính là kỳ tích không?

“Ừm, khoảng hơn một tiếng rồi.” Trịnh Lệ Trinh nhìn đồng hồ, hôm nay cô đi ra khu này, thuận tiện xem có thể tìm được con chó mất tích kia không, ai ngờ lại đúng lúc như vậy, nhìn thấy chị họ, còn có..... một người đàn ông.

Trông họ không giống như vừa mới quen, Thẩm Luật nhẹ nhàng vuốt ly nước trong suốt, hóa ra mấy ngày nay, không thấy bóng dáng là vì người kia. Sự thật, đã quá rõ ràng đến mức anh muốn đổi gạt mình cũng không được.....

Diệp Ngũ Nam là một người rất tốt để chung sống, tính cách anh vô cùng ôn hòa, hơn nữa rất tôn trọng cô. Hẹn hò vài lần, Hạ Thẩm Đồng thầm tự nhủ, người đàn ông này chính là người cô muốn tìm, có tiền, có năng lực, nhân cách tốt, hơn nữa không lăng nhăng. Lâu như vậy đến giờ, cô cố gắng muốn tìm một người đàn ông như vậy, rất cục thực hiện, cô hẳn là cảm thấy vui vẻ.

Nhưng là giống như rất khó..... Trong lòng luôn luôn vài phần nôn nóng không hiểu được, đôi mắt không tự giác lại lần nữa nhìn về phía túi xách của mình, nơi đó đã im lặng cả buổi tối, hoặc là phải nói suốt một ngày.

Điều này rất không bình thường..... Bởi vì Thẩm Luật không có tìm cô. Cho dù cô trốn tránh anh, không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, không gặp anh, nhưng điện thoại của anh, luôn không phải im, nhưng hôm nay nhưng không có, là hết hy vọng sao?

Như vậy cũng tốt! Kỳ thật Thẩm Luật là người tốt, người tốt như vậy, không nên bị cô thương tổn, bọn họ đều có cuộc sống riêng của mình, giống như cô, lựa chọn Diệp Ngữ Nam, nên chấp nhận điều đó.

“Thẩm Đồng, nếm thử mỳ Ý ở đây đi.” Anh cười, sẵn sàng đưa đồ ăn cho cô, kỳ thật chỉ là một món ăn bình thường, chỉ bởi vì có thêm vào nấm Truýt trắng, giá tự nhiên xa xỉ.

Cô lần đầu tiên nếm món “Kim Cương Trắng” này, với gan ngỗng, trứng cá muối được gọi là ba mỹ vị vô cùng quý hiếm. Mỹ vị, tự nhiên có liên quan trực tiếp đến giá trị con người, nhưng cô lại phát hiện mình không hề thích bầu không khí quá giàu có này.

Miệng ăn mỹ thực trân quý, nhưng trong đầu lại đột nhiên nhớ tới cái đêm mệt mỏi hôm đó, Thẩm Luật thuần thục nấu mỳ cho cô.

“Món này là sở trường của tôi đấy.” Anh hô to lên, nụ cười sáng rực rỡ hơn cả ánh mặt trời ẩm áp. Mà mùi thơm mỳ ăn liền, cứ như vậy khuếch tán trong trái lòng cô, cảm giác so với những đồ ăn sang quý này càng làm cô khó quên hơn.

Làm sao có thể lại nhớ tới người ấy? Không được, không được.

“Hương vị thế nào?” Diệp Ngữ Nam mỉm cười nhìn cô.

“Không quen.” Cô đặt đĩa xuống, cầm cốc nước bên cạnh lên uống một ngụm, không thích chính là không thích, cô trước giờ không ép mình nói dối.

Anh ôn nhu cười, anh thích cô thẳng thắn, không tỏ vẻ, “Nấm trắng này người nào thích thì sẽ yêu như mạng, mà đã không thích thì không thể nuốt nổi.” Mà cô, giống như cây nấm trắng này trong cuộc đời anh, trân quý hiếm thấy, anh yêu như mạng sống của mình. Chỉ bên nhau một thời gian ngắn ngủi, cũng làm cho anh yêu cô sâu đậm, muốn cho cô niềm vui, đau lòng cô làm việc vất vả, muốn giải quyết khoản nợ cho cô, nhưng cô không đồng ý. Muốn đổi một công việc nhẹ nhàng thoải mái hơn cho cô, cô cũng chẳng bằng lòng. Mà anh chỉ có thể nghe theo cô, tùy cô muốn.

“Tôi có thể không thích nghi được với những loại đất tiền thế này.” Đặt cốc xuống, cô ngược mắt nhìn anh.

“Không có vấn đề gì, lần sau chúng ta có thể đi chợ đêm.”

“Anh? Chợ đêm?” Diệp đại công tử cả người ăn mặc hàng hiệu, làm thế nào có thể liên tưởng với không khí huyền ảo nhộn nhịp của chợ đêm được.

“Có gì lạ đâu, anh cũng lớn lên ở Đài Loan mà. Trước kia khi học đại học, anh cũng thường đi ăn ở quán ven đường, anh nhớ bên kia có quán mỳ thịt bò gia truyền, ăn rất ngon đấy.” Nhớ đến cuộc sống sinh viên, anh cười rất tươi.

Đôi mắt của cô cũng trở nên vui vẻ, bởi vì cô nhớ đến Thẩm Luật thường xuyên đưa cô đi đến đó ăn vặt, cái người kia đối với đồ ăn ngon thì rất hứng thú, dù quán ngoắt ngoáy thế nào anh cũng có thể tìm được.

Diệp Ngữ Nam nhìn vẻ tươi cười trên khuôn mặt cô, có vài phần giật mình, nhiều ngày trôi qua như vậy, lần đầu tiên anh thấy cô có vẻ mặt nhẹ nhàng như vậy, “Thẩm Đồng, khi em cười chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Cô hoàn hồn, nhìn anh không nói.

Bầu không khí bữa tối xem như dễ chịu, ăn xong, anh đưa cô đi dạo trong công viên gần đó, coi như tản bộ.

Hẹn hò phải làm những điều gì, kỳ thật Diệp Ngữ Nam không quá rõm bởi vì lúc trước anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian yêu đương, hiện tại bên cạnh là Hạ Thắm Đồng, cô lại trầm tĩnh kiệm lời, anh nghĩ cô không thích những nơi náo nhiệt, cho nên cố gắng tìm những chỗ yên tĩnh. Trên đường, hầu như là anh nói cô nghe, thỉnh thoảng đáp lại một, hai câu, cũng làm anh thấy thật vui vẻ.

Đưa cô về cửa nhà, cô thản nhiên nói tạm biệt, khi xuống xe chuẩn bị rời đi, anh đưa tay giữ cô lại, “Thắm Đồng.”

Bàn nãg cô muốn rút tay về, nhưng trong giây lát phản ứng lại, cô đã đồng ý làm bạn gái anh, nếu nắm tay cũng không được thì ai chấp nhận được?

Cô không có rút lại. Diệp Ngữ Nam rất vui, anh cầm bàn tay non mềm của cô thật chặt. “Thắm Đồng, cảm ơn em đồng ý chấp nhận anh, anh thực sự hạnh phúc.” Đây là bạn gái anh vất vả mới theo đuổi được, anh đương nhiên trân trọng.

“.....”

“Anh sẽ cố gắng làm bạn trai thật tốt, làm em vui vẻ, sẽ không để em rơi lệ.” Nâng ngón tay, vuốt ve gò má vương vài sợi tóc bị gió thổi loạn, “Được không?”

“Được.” Cô thở dài trả lời. Đây mới là điều cô cần, cứ như vậy đi, hết thấy đều thực hoàn mỹ, giống như mong muốn trước đây của mình, không, còn tốt hơn mong đợi. Cô muốn cố gắng làm mình thích người đàn ông này, không thể chần chừ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô dịu dàng như nước, khuôn mặt vốn thanh lãnh, giờ khắc này lại có một chút ôn nhu, anh bị mê hoặc, chậm rãi cúi đầu.

Khi khuôn mặt Diệp Ngữ Nam phủ xuống, cô ép mình không được tránh né, người yêu hẹn hò, hôn nhau là chuyện rất rất bình thường. Nhưng khi môi anh sắp chạm vào cô, trong nháy mắt không biết tại sao, cô hoảng hốt. Vội vàng, cô quay sang bên cạnh, nụ hôn của anh dừng lại trên má.

Diệp Ngữ Nam là quân tử, trước giờ đều tôn trọng phụ nữ, không giống như nhiều người đàn ông, vừa mới kết giao đã trăm phương nghìn kế chiếm được người yêu. Chỉ là dưới ánh trăng anh nhìn thấy cô dịu dàng như nước, làm lòng anh gợn sóng, mới có thể không kìm lòng được. Anh quá vội vã, nhưng ít nhất cô không từ chối anh không thương tiếc.

Ngẩng đầu, trong mắt anh, lóng lánh ôn nhu thỏa mãn, “Thắm Đồng, cảm ơn em.” Cảm ơn em chấp nhận anh, cảm ơn em cho anh cơ hội.

Xe của anh đã đi rất xa, mãi cho đến khi biến mất không còn thấy bóng, cô vẫn còn đứng đó, bàn tay xoa má mình, nơi này mới bị một người đàn ông khác ngoài Thắm Luật đụng chạm. Không

có cảm giác rung động tâm can như tiểu thuyết, cũng không có cảm giác muốn ngắt, thậm chí có còn có vài phần chột dạ, có vài phần cứng ngắc, có lẽ tình cảm cô vốn bình thản như vậy.

Cứ như vậy đi! Cuộc sống như vậy mới là thứ cô cần, tất cả mọi thứ không cần nghĩ nhiều, cứ theo quỹ đạo vốn có, tương đối dễ dàng, cứ bình tĩnh mà đi. Xoay người về căn hộ của mình, chung cư cũ 5 tầng, không có thang máy, cô ở tầng 3, lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa.

“Buổi tối hẹn hò, rất vui vẻ nhỉ?”

Một giọng nam trầm thấp cất lên, phá vỡ yên tĩnh.

Cô đang mở khóa, khựng lại một chút, sau đó làm như không nghe thấy, tiếp tục.

“Hạ Thắm Đồng.” Mang theo áp lực, mang theo phần nộ, bàn tay to lớn mang tính nắm chặt bả vai cô, xoay thân mình cô lại, đứng trước mặt cô, là Thẩm Luật!

Chương 8

“Vì sao?” Anh thấp giọng hỏi, đôi mắt đen dường như đang nổi bão, từ khi trông thấy hai người họ tới nay, cơn gió lốc đó đã bắt đầu ngưng tụ. Trước mặt người đàn ông đó cô có thể thoải mái như vậy, còn có thể ăn cơm, tắm bộ, thậm chí khi ở dưới lầu còn.... Hôn! Giây phút anh ta hôn cô, Thẩm Luật chỉ muốn lao xuống điên cuồng đánh người đàn ông đó một trận.

Hóa ra cảm giác khi cô bị người đàn ông khác ôm vào ngực hôn môi còn khó chịu hơn cả cái chết. Anh phần nộ, anh ghen tuông, anh cảm giác muốn nổi điên lên. Vì sao lại biến thành như vậy? Hạ Thắm Đồng không phải đã từng chút chấp nhận anh rồi sao? Vì muốn cho cô thoải mái, anh sẵn sàng buộc mình chỉ làm bạn bè của cô, chỉ cần bên cạnh cô luôn có anh, thì dù cứ như vậy cả đời cũng được.

Nhưng hóa ra không như thế! Bên cạnh cô, không phải vĩnh viễn chỉ có mình anh. Hóa ra cô không phải không chấp nhận yêu đương, chỉ là cô không chấp nhận anh mà thôi..... Thật nực cười, nhưng cũng thật sự làm người ra đau đớn.

“Cái gì vì sao?” Cô biết sớm hay muộn sẽ có một ngày, anh sẽ biết hết mọi chuyện, cô cũng không muốn giấu giếm, chính là thật không ngờ một ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

“Vì sao trốn tránh tôi?” Nâng ngón tay, xoa môi cô, “Vì sao lại để anh ta hôn em?” Vì sao? Đến tột cùng là vì sao?

Anh nhìn thấy? Cũng đúng, nếu anh đứng ở cửa nhà cô, làm sao có thể không thấy được? Nhìn thấy cũng tốt.

“Thẩm Luật, anh chỉ là bạn bè của tôi.” Cô lãnh đạm nhìn anh, “Anh lấy tư cách gì mà hỏi tôi?”

“Bạn bè?” Anh nở nụ cười, không phải cái cười sáng lạn làm cô lóa mắt, mà là nụ cười nhuốm chua xót, có cả khổ sở đắng ngắt, “Hạ Thắm Đồng, em thật sự cho rằng tôi đối với em chỉ là bạn bè sao?”

Bọn họ đều hiểu được, cái gọi là bạn bè, chính là cái cớ an ủi của cô mà thôi, quan hệ của anh và cô làm sao có thể là bạn bè? Anh hiểu cô, yêu cô, hơn nữa bọn họ còn có chuyện đó phát sinh, anh đến giờ cũng không quên được hoan ái đêm đó..... Có loại bạn bè nào có thể hiểu rõ thân thể của nhau như thế? Có loại bạn bè nào từng hôn nhau say đắm, từng làm tình?

“Anh muốn như thế nào, đều không liên quan đến tôi.” Cô ép chính mình nhìn anh, nói rõ mọi chuyện, “Thẩm Luật, ngay từ đầu, tôi đã nói rõ, anh không phải người tôi cần.”

“Bởi vì tôi không có tiền, còn anh ta là công tử nhà giàu?” Nhớ đến lí do lúc trước cô từ chối mình, thì ra khi đó không phải cô chỉ đơn giản nói ra thôi. Đúng rồi, làm sao mà anh đã quên, Hạ Thẩm Đồng là cô gái cô chấp thế nào, chuyện gì cô đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi, cô cũng sẽ không hay nói giỡn, lại càng không thuận miệng chỉ nói vui, hóa ra cô thật sự nghĩ vậy.

“Đúng.”

“Có phải hay không chỉ cần có tiền là có thể?” Anh tuyệt vọng cười, “Hạ Thẩm Đồng, em chỉ cần miễn có tiền là được sao?”

“Ngoài tiền, còn phải khiến tôi thích.” Cô lui về phía sau vài bước, mở cửa ra, “Thẩm Luật, anh đi đi, tôi không thích anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thích.” Xoay người đi vào, muốn đóng cửa lại, đột nhiên một lực lớn đẩy cánh cửa ra, thân thể của cô bị ép vào tường, môi cũng bị chặn lại.

Điên cuồng mà hôn môi. Đôi môi bị anh quyết liệt giữ lấy, kịch liệt chà sát với nhau, cô dùng sức giãy dụa, lại bị anh đè lại. Đầu cô trên vách tường liều mình tránh né, muốn tránh bờ môi của anh, nhưng bàn tay anh lại giữ hai má cô, làm cô mở miệng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc. Anh chưa bao giờ hôn cuồng bạo như vậy. Đầu lưỡi mát mẻ, tàn sát bừa bãi xung quanh môi cô, cắn đầu lưỡi cô, khuấy động nó một lần lại một lần, lôi kéo nó về phía mình, nước bọt thuận thế mà ra, cô buộc phải nuốt vào, nhưng vẫn nuốt không kịp mà chảy ra, nhuộm ướt cằm bọn họ. Nụ hôn cuồng dã, bầu không khí kích tình mạnh mẽ, làm cho lòng người ta như hóa thành nước. Tiếng nước kích động từ đôi môi họ không ngừng vang lên, nghe qua vừa xấu hổ lại điên cuồng.

“Ummm.....” Anh hôn quá mãnh liệt, giấy dựa của cô dần mất đi sức lực, bị anh ôm vào trong ngực, mặc anh bừa bãi hôn, tim đập càng nhanh càng mạnh.

Nụ hôn của anh, hoàn toàn không giống với của Diệp Ngữ Nam. Ít nhất khi bị Diệp Ngữ Nam hôn, đáy lòng cô chỉ có bình tĩnh, nhưng hiện tại, ở dưới đôi môi anh, đầu óc cô là hôn, tim đập cuồng loạn còn chân thì mềm nhũn. Đôi tay vừa nãy đánh loạn xạ vào lưng anh, không biết từ khi nào, đã mềm mại ôm cổ anh. Cô nâng đầu, làm cho anh có thể hôn càng sâu.

Dường như cả thế kỷ sau, anh chậm rãi buông cô ra, một chút một chút, chạm nhẹ vào đôi môi cô sưng đỏ, nơi đó thấm đẫm ánh sáng của chỉ bạc.

“Nói cho tôi biết, em không thích thế này.” Anh làm sao có thể không nhìn ra cô đối với anh không như bình thường? Một người lạnh lùng như vậy, một người không quan tâm ai, nhưng lại theo anh lên núi xuống biển, để cho anh bên cạnh mình, nếu chỉ bởi vì quá cô đơn, tính tình cô sao có thể thành như vậy? Cô gái này đôi khi quá bướng bỉnh, làm cho anh yêu cũng làm cho anh hận.

“.....” Cô thở hắt, đôi mắt long lanh ươn ướt, khóe mắt hơi hồng, đôi môi sưng phồng sinh động, vẻ mặt hoảng hốt, nói không nên lời, cũng không thể nói gì.

Nhìn cô mềm mại như vậy, đáng yêu như vậy, nếu anh không có cảm giác, thì còn là đàn ông sao? Khóe miệng hơi gợi lên, mang theo tà khí trời sinh, bế cô lên, một chân đá lên cánh cửa lớn, quen thuộc đi vào phòng ngủ của cô, hai người đổ lên chiếc giường đệm sạch sẽ..

Quần áo, theo tiếng thờ dốc kịch liệt, lộn xộn rơi xuống, da thịt trần trụi an ủi lẫn nhau. Anh miết đầu vú, chà sát bộ ngực sữa nảy nở, khoái cảm tinh tế theo làn da thấm thấu vào sâu trong đầu.

“Thắm Đồng, Thắm Đồng của anh, em yêu của anh.” Anh không kiềm chế được bản thân, không ngừng hôn cô, theo môi đến cổ, lại trượt xuống nhũ thịt đầy đặn sáng bóng, gờ ngực tuyết trắng bị anh từng ngậm từng ngậm ăn vào. Tiếng “Chặc chặc” mát mẻ của môi không ngừng từ ngực cô truyền đến. Anh như một người phàm ăn nhất, dường như có thể ăn luôn đầu vú của cô vào bụng, liều mình mút, hút mạnh, thậm chí làm cho cô cảm thấy đau đớn. Răng nanh của anh, lại đùa bỡn nơi mềm mại tinh tế kia, dùng đầu lưỡi liếm quàng nhũ hồng hồng, hoàn toàn tẩy sạch, làm bùng nổ nụ hoa kiều diễm.

“Thắm Luật..... Thắm Luật.....” Cô thì thào gọi tên anh, ôm anh, ngón tay cắm vào mái tóc đen nhánh của anh, bộ ngực ở dưới đôi môi anh, trở nên cứng rắn, nặng nề, chỉ muốn anh cắn hút thật mạnh, cô đều không thể phản kháng.

Rốt cục anh thỏa mãn, ngẩng đầu, nhìn sâu vào trong đôi mắt xinh đẹp của cô, nhìn cô ý loạn tình mê, cứ như vậy nằm trên ga giường sáng màu, mặc anh ép buộc. Bộ dáng nhu thuận càng làm anh nổi sóng, hơn nữa cô gọi tên anh, điều này làm trái tim anh vui sướng! Phản ứng của cô tự nhiên chân thật, giai nhân lạnh như băng ở trên giường lại có thể nhiệt tình như vậy, cô đối với anh cũng không phải hoàn toàn không cảm giác.

Bàn tay, một đường trơn trượt, tìm được nơi riêng tư của cô, lấy ra một đường ẩm ướt, khoe miệng vừa lòng gợi lên, “Có cảm giác?”

Cô giương con ngươi, không xấu hổ, không có né tránh, cứ như vậy nhìn anh không nói lời nào. Người đàn ông này có một sức ảnh hưởng đáng sợ đối với cô, chỉ cần anh ôm cô, hôn cô, suy nghĩ của cô liền hoàn toàn hỗn loạn. Đêm đầu tiên là như thế, lần này vẫn như cũ như thế.

“Em nghĩ gì?” Anh nâng ngón tay, đem chất lỏng tơ lụa phủ lên đầu vú dựng thẳng của cô, trên núm anh đào từ từ vẽ loạn, sau đó lại cúi đầu liếm láp từng chút một.

“A ư.....” Cô rên rỉ, vui thích cảm giác tình dục khiêu khích, cũng vì đáy lòng tình triêu.

Đem chất lỏng ngọt ngào của cô ăn hết, anh ngẩng đầu, “Em yêu, cho anh càng nhiều, được không?”

Bàn tay tách đôi chân mảnh khảnh của cô ra, quỳ giữa hai chân cô, cẩn thận nhìn nơi riêng tư đó. Đàn ông đối với thân thể phụ nữ có một loại ham muốn bản năng, nhất là ở nơi bí ẩn nhất này. Anh tinh tế nhìn, thưởng thức vẻ xinh đẹp tuyệt mỹ.

Bộ lông đen bóng gọn gàng, nếp gấp tự nhiên như vân đá hoa phát sáng, đang phỉếm màu tình dục mà trở nên hồng hào, đỉnh là nhụy hoa no đủ, đang nhô đầu ra khỏi nụ hoa, trong suốt run rẩy. Hai cánh hoa trơn bóng dày dặn, chặt chẽ đan vào nhau, ánh nước nhàn nhạt lấp lánh giữa các cánh hoa. Anh biết dưới đóa hoa đó là bí mật ngọt ngào thế nào, động lòng người thế nào.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy cánh hoa ra, sắc thịt phấn hồng lộ ra, từng tầng từng tầng, như là từng lớp vỏ sò mềm mại tách ra, tận cùng bên trong là một nơi cực kỳ nhỏ bé, cực kỳ vi diệu. Nơi đó anh đã từng sâu sắc sở hữu, cắm vào rồi lại rút ra, từng chút tiến thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, nơi mà trong truyền thuyết nói thẳng đến trái tim, anh dữ dội mang tình yêu của mình vào, muốn đi đến được trong tim cô.

Anh đưa lưỡi liếm lỗ nhỏ kia, nhẹ nhàng chạm vào, cô lập tức giống vỏ sò ngượng ngùng mà khép chặt lại. Anh ngẩng đầu nhìn cô, sau đó vươn tay nâng đuôi ngọc của cô lên, đặt trên vai, giữ chặt thắt lưng cô, cúi đầu liếm thẳng hoa huyết.....

“Ừm.....” Cô vận vẹo dưới môi anh, cách khiêu khích gợi tình như vậy dù đã bị anh làm một lần, cô vẫn chưa thể thích ứng. Thân thể trần trụi lồ lộ trước mắt anh, thậm chí ngay cả nơi riêng tư chính mình còn chưa thấy rõ, cũng bị anh vỗ về, hôn, gần gũi như vậy. Một cảm giác rất kỳ lạ, nhưng đầu lưỡi anh tựa hồ có điện, dòng điện theo đầu lưỡi anh truyền vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, lại theo mạch máu, đi thẳng lên trái tim cô, làm cô thể nghiệm loại khoái cảm tê liệt như thuốc phiện. Đầu lưỡi anh ma sát thật mạnh vào mị thị cô, thỉnh thoảng lại mân mê đỉnh mẫn cảm, khiến cô run rẩy.

“A..... Thảm Luật.....” Cô thét chói tai, bị đầu lưỡi linh hoạt của anh ép buộc phải phục tùng, dòng xuân thủy ồ ạt tuôn ra từ trong cơ thể cô, nhỏ vào miệng anh, anh uống hết. Nghe thấy từng đợt âm thanh vang dội từ yết hầu anh truyền tới, vô cùng kích thích cô. Loại đùa bỡn cảm kỳ này, cô không chịu nổi. Rất nhanh, dưới đầu lưỡi khiêu khích, cô lên đỉnh lần đầu tiên, thủy triều to lớn từ nơi sâu nhất trong thân thể chảy ra, cô thét lên, vận vẹo, làn da biến thành màu hồng nhạt mê người, lấm tấm mồ hôi.

Anh ngược mắt, mê muội nhìn bộ dáng cao trào của cô. Cô nằm đó, kiều my vô lực, mái tóc lan tràn rải rác trên nệm, giống như chứa sinh mệnh đang vươn ra. Đôi mắt mơ màng ẩn tình, khoe miệng hơi hé mở, tiếng thở tinh tế như cánh hoa e ấp. Cô lúc này, nào còn đáng vẻ lãnh đạm? Nào còn chút xa cách đến ngàn dặm băng sương? Đáng vẻ này, chỉ có anh nhìn thấy, cũng chỉ riêng anh có thể được nhìn.

Ngón tay anh chậm rãi xoay tròn ở giữa xuân động trong cánh hoa của cô..

“Em là của anh, của riêng anh, em biết không?” Như là cảnh cáo, cũng như là tuyên thệ, ngón tay anh càng tiến sâu.

“Ừ..... Đau.....” Cô nhíu mày rên rỉ, rõ ràng cảm giác được ngón tay cùng đầu lưỡi khác nhau, không thể thích ứng.

Huyết hoa vẫn còn mềm mại đang trong cao trào, cho dù nước dư thừa, nhưng là dù sao cũng chỉ là lần thứ hai bị anh xâm nhập, có thể tưởng tượng được bên trong rất chặt. Anh nhẹ nhàng tiến vào, từ từ thăm dò vách tường hoa đang co rút điên cuồng, cảm thụ ấm áp vây quanh, bỗng nhiên ngón tay động chạm đến gờ thịt nhiều xúc cảm, anh ấn mạnh vào.....

“A!” Cô hét lên một tiếng, thân mình như là bị điện giật, cứng đờ.

“Là nơi này, đúng không?” Anh cười xấu xa, liên tục ấn nhẹ vào chỗ kia, khiến cô la hét, yêu kiều chậm rãi biến trở thành cầu xin.

“Nằm nì anh đi.” Anh cúi xuống bên tai cô, dạy cô phải cầu xin thế nào.

Cô khóc, ngoan ngoãn làm theo lời anh, lần nữa xin anh đừng ấn vào nơi đó, cầu anh nhẹ một chút, những lời xấu hổ không muốn nói ra. Anh thích xem dáng vẻ không khống chế được của cô, càng cố tình không ngừng ma sát, cảm giác được thủy huyết dưới ngón tay càng ngày càng mềm mại, chất lỏng đầm đìa khiến toàn bộ bàn tay anh ẩm ướt, liên tục nhỏ giọt trên giường.

Một ngón, hai ngón tay, rồi ba ngón, tiếng thở dốc của cô càng ngày càng nặng, cảm giác bủn rủn trướng đầy cũng càng ngày càng mãnh liệt..... Cảm giác không thể kiểm soát được khủng bố cô, cô sợ hãi khóc lóc kéo tay anh ra, nhưng làm sao kéo nổi? Tiếp theo nháy mắt, một dòng nước mạnh mẽ từ sâu trong thân thể cô, phun vọt ra..... Cô rớt cuộc không khống chế nổi, rên lên một tiếng, bàn tay ôm mặt vùi vào gối, không thể tin được mình mất mặt như vậy, thế nhưng..... Thế nhưng.....

Bộ dáng xấu hổ quần bách của cô khiến anh thương xót, cho dù là chính mình vừa ác liệt bắt nạt cô, vừa mới làm cho cô khóc thảm thiết như vậy, nhưng anh vẫn xót xa. Anh quì lại gần, ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành, cô lại không phản ứng.

“Em yêu, em vừa sung sướng xong, liền không thèm để ý anh nữa sao?” Anh chạm vào khuôn mặt đầm nước mắt, thoáng dùng sức, mạnh mẽ quay cô lại, cúi đầu, hôn lên ánh mắt long lanh nước, liếm đi những giọt nước mắt ướt át, lại hôn lên đôi môi cô, đưa đầu lưỡi vào, cùng cô nhảy múa.

Dùng đầu gối tách hai chân cô ra, đặt dục vọng đã sớm bùng bùng phần chân lên đóa hoa trơn ướt, rẽ mở hai cánh hoa đầy đặn, đi vào trong. Nhưng dục vọng của anh quá mức to lớn, tuy rằng cô đã lên đỉnh điểm, thủy dịch đầy đủ, nhưng khi anh tiến vào vẫn khiến cô đau đến nhúu mày, lắc mông, không cho anh đi vào.

“Em yêu, thả lỏng.” Bàn tay anh xoa vú cô, chà sát mạnh mẽ, lại kéo đỉnh mẫn cảm, chờ cô thoáng phân tâm, thân mình bắt đầu mềm nhũn, bên hông liền dùng sức, xông thẳng vào trong.

“Ahh..... Ngừng, dừng lại.....” Cô đau đớn kêu lên, ngón tay bám chặt vào ga giường bên dưới, muốn né ra, lại bị anh bưng bình cố định trong cơ thể, không có chỗ tránh được.

Thân thể của cô chặt chẽ lại nóng rực, tầng tầng lớp lớp mềm mại vây quanh anh, cắn mút anh. Vách tường thịt non mềm mỗi một phân, mỗi một tác đều cùng dục vọng của anh cọ sát chặt chẽ. Cảm giác sáng khoái này làm cho anh không thể dịu dàng, không thể chờ đợi, bắt đầu va chạm mạnh mẽ.

Dần dần, cảm giác thô thương mất đi, khoái cảm giống như thủy triều dâng đến, càng ngày càng mãnh liệt.

Anh ấn vào cô, khuấy động trong cô, sau mấy chục cú đẩy đầm đìa thống khoái, lại ôm cô lên, đặt cô ngồi trên đùi mình. Tư thế này, làm cho anh đi vào càng sâu càng mạnh, cô thở hổn hển nặng nề, toàn thân như nhũn ra.

“Em yêu, nhìn này.” Anh hôn cô, ở bên môi đỏ cô cúi đầu xem nơi bọn họ kết hợp.

Đôi mắt vốn tĩnh lặng của Hạ Thấm Đồng bị cảnh sắc trước mắt làm hoảng sợ. Chát lỏng đầm đìa, không rõ là của anh hay của cô, lấp lánh sáng trên bộ lông đen bóng. Vật đàn ông trắng kiệu của anh giống như đầu mãnh thú rít gào, kéo ra từ cơ thể của cô, va chạm vào sắc thịt hồng phấn, sau đó lại chèn vào đến tận gốc. Mép thịt đầy đặn bị tách mở không thương tiếc, buộc phải chứa hết cực đại của anh. Thịt là đỏ tươi no đủ, nước là đậm đà dính ngấy, đặt trên bộ lông đen mượt, dục vọng trắng kiệu tiến ra rút vào đóa hoa mềm mại đáng yêu. Tất cả hài hòa dệt thành một bức tranh đậm mỹ.

Cô nhìn thấy mà đỏ mặt, sợ hãi muốn chết. Anh cũng không buông tha cô, ở bên tai cô tỉnh tể miêu tả, làm cô không dám nghe nữa, ngẩng đầu ngăn chặn cái miệng hư hỏng kia. Đầu lưỡi giao

triền, nước bọt trao đổi, cô ngồi trên đùi anh, thân mình phập phồng theo từng động tác của anh, phun ra nuốt vào anh. Đầu vú bị kích thích không ngừng lay động, ma sát với bộ ngực trần trụi của anh.

Anh dạy cô xoay thắt lưng, dạy cô chủ động. Dần dần, cô nắm bắt được nhịp điệu kích thích từ ngàn xưa này, mà anh vô cùng phối hợp với cử động của cô, mỗi một cú đẩy đều vào nơi sâu nhất trong hoa huyệt. Chất lỏng trong suốt được đưa ra không ngừng, làm thân thể bọn họ càng ngày càng ẩm ướt.

“A.....” Cao trào của cô lại đến một lần nữa. Run rẩy, xoắn chặt, ngón tay cào vào tấm lưng dày rộng của anh rỉ máu. Một mùi hương trong phòng chậm rãi khuếch tán, xuân thủy nồng đậm chậm rãi chảy ra từ nơi bọn họ ái ân.

Bị hương vị dòng nước ngọt ngào của cô kích thích, hơn nữa đau đớn sau lưng làm anh càng thêm điên cuồng, giữ lấy hông cô, cầm lại quyền chủ động, điên cuồng mà ham muốn cô.

“Bạch bạch” Âm thanh hồi hả vang vọng trong phòng ngủ, còn có tiếng chất lỏng trào ra ướt nhẹp.

“A.....” Một tiếng kêu rên, khi cô muốn ngất, anh dịu dàng giữ lấy cô, tăng tốc độ đưa đẩy, một dòng tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào sâu trong hoa huyệt.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau, cô ở trong ngực anh nức nở khóc, nơi riêng tư của bọn họ chảy ra dòng tinh dịch trắng nồng hòa lẫn cùng hoa dịch như tơ của cô, dọc theo hạ thân của anh, thấm vào đệm giường.....

*****

Khi Thẩm Luật tỉnh lại, chưa vội mở mắt, đôi môi hoàn mỹ khẽ nở nụ cười thỏa mãn. Cả một đêm, anh cùng cô điên cuồng làm tình trọn vẹn, dùng các loại tư thế, các loại phương thức, thậm chí còn dỗ cô dùng miệng, dùng ngực giúp anh. Cô quả thật ngây ngô, nhưng trong quá trình dạy dỗ, cũng đạt được sung sướng vô cùng. Đêm qua cô nhiệt tình như lửa, dưới thân anh như yêu nữ ma mị, phối hợp với mọi sở thích của anh, mặc anh làm tình.

Hạ Thẩm Đồng..... Anh âm thầm gọi tên cô trong lòng, mỗi một tiếng đều cảm giác tràn đầy trái tim, không còn điều gì thay được. Ngày hôm qua, anh đã trải qua cảm giác tức giận nhất trong cuộc đời, nhưng sau lại được phần thưởng quá ngọt ngào. Phần thưởng này làm cho anh cảm thấy những chuyện trước kia tất cả đều không quan trọng, chỉ cần trong mắt Hạ Thẩm Đồng có anh, anh sẽ không quan tâm bất cứ điều gì.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói thản nhiên vang lên bên cạnh.

Anh mở mắt ra, yêu nữ trong mộng xuất hiện chân thật trước mắt, anh nở nụ cười. Không gì so được sau một đêm hoan ái, tỉnh lại thấy người yêu xinh đẹp nở nụ cười, càng thấy hạnh phúc.

“Tỉnh rồi thì đi đi.” Khuôn mặt cô dừng dừng, lời nói ra tựa như băng đá, làm khóe miệng tươi cười của anh từ từ đóng băng.

“Thẩm Đồng.” Anh ngồi dậy, chần chờ xuống, dưới ánh mặt trời khuôn ngực trần trụi rắn chắc lóe lên ánh sáng mê người. Anh nhìn cô, thân hình gọn gàng sạch sẽ, dường như cô gái mềm mại

như nước trong lòng anh tối qua chỉ là một giấc mộng xuân mà thôi, “Em làm sao vậy?” Anh không rõ, vì sao qua một đêm, sau khi tỉnh lại cô lại như một người khác.

“Thắm Luật, anh mặc quần áo rồi đi đi.” Cô chỉ vào quần áo đã gấp chỉnh tề đặt cạnh đầu giường.

“Thắm Đồng, ngày hôm qua.....”

“Ngày hôm qua xem như tôi bồi thường anh những chuyện đã qua.” Cô đứng dậy, đi đến bên giường, vuốt tay vào tấm rèm cửa sổ đậm màu. “Sau hôm nay, chúng ta không gặp nữa.”

“Bồi thường?”

“Đúng vậy.” Cô nhìn bầu trời xanh thẳm, vừa mới đầu đông, thời tiết cũng không phải quá lạnh, “Anh về sau không cần lãng phí thời gian cho tôi nữa. Tôi đã nói rồi, chúng ta vĩnh viễn cũng không khả năng.”

Thần sắc của anh trầm lặng, hiện giờ là hình huống gì vậy? Vì sao luôn phát triển theo kiểu tình tiết phim truyền hình nhảm chán? Nhưng hình như vai trò nhân vật nhảm lẫn thì phải? Bình thường, không phải đều là đàn ông vô trách nhiệm, thoải mái qua đêm với nhân vật nữ sao? Vì sao lại biến thành anh? Mà từ khi nào anh lại có dáng vẻ hèn mạt đến mức thế?

“Bồi thường?” Anh cười lạnh, “Thật sự là món hời.” Hạ Thắm Đồng lạnh nhạt vô tình, vì bỏ rơi anh, mà có thể bồi thường cùng anh lên giường, anh nên cảm thấy an ủi chăng?

Cô quay đầu lại, nhìn anh.

Khuôn mặt kia từng làm anh rung động sâu sắc, loại vẻ mặt lạnh như băng từng làm anh mê muội, giờ phút này lại làm anh thấy muốn hận, “Em thực sự thích Diệp Ngữ Nam sao?” Vì anh ta, có thể làm được những điều này?

“Không liên quan đến anh.” Ngữ khí của cô vẫn vẻ lạnh nhạt mà anh quen thuộc.

Đúng vậy! Ngay từ đầu đến giờ, cô đối với anh vĩnh viễn lãnh đạm, còn muốn nói gì nữa? Trái tim nóng rực chậm rãi hạ nhiệt, thì ra tình cảm này, ngay từ đầu chỉ là anh độc diễn, cố gắng thế nào thì vẫn vô dụng thôi.

“Anh đã có được điều mình muốn, anh đi đi.”

“Hạ Thắm Đồng, cô nghĩ tôi là loại gì, cũng nên nghĩ xem cô đã làm điều gì?” Anh nhìn cô, lần đầu tiên đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, “Cô muốn tôi tránh xa cô ra, không cần làm như thế. Cô chỉ cần nói cho tôi biết là được rồi, nói cho tôi biết cô không yêu tôi, tôi sẽ đi!”

Đủ rồi, đã quá đủ! Cho dù anh yêu cô, anh cũng có giới hạn của mình, có tự tôn, có kiêu ngạo. Tự tôn của anh tuyệt không cho phép anh hèn mọn như thế trước cô.

Ánh mắt của anh rất bình tĩnh, không biết vì sao lại làm cho cô có cảm giác hoảng hốt, lần này giống như cô thật sự sẽ mất anh mãi..... Nhưng đây chẳng phải điều cô muốn sao? Vì sao lòng của cô lại như bị thanh sắt nặng nề chặn vào, có cảm giác không thở nổi? Cô áp chế lạ lùng trong lòng, chát chát mở miệng: “Thắm Luật, tôi không hề yêu anh.”

“Vĩnh viễn cũng sẽ không yêu, đúng không?”

“Đúng.”

“Cho dù tôi có làm gì, cũng không thể thay đổi suy nghĩ của cô, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tốt rồi, tôi đã hiểu.” Tất cả đã xong.

Đứng dậy, lấy quần áo đầu giường, nhanh chóng mặc, sau đó xoay người bước đi.

Từ khi biết anh đến giờ, đầu là lần đầu tiên anh chủ động bỏ cô mà đi, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng.

Tiếng đóng cửa vọng lại.

Hạ Thắm Đồng vẫn đứng yên, cứ như vậy, không nhúc nhích, thời gian chậm rãi lướt qua, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng..... Rốt cục cô cũng cử động, thân mình cứng ngắc từng bước đi về phía đầu giường, mở ngăn kéo ra, tìm được tấm ảnh bị cô đặt ở tầng dưới cùng. Trong ảnh là Thắm Luật, cười sáng lạn vô cùng, thâm tình như thế.

Thắm Đồng, tôi yêu em! Thắm Đồng, vĩnh viễn tôi sẽ ở bên cạnh em!

Thắm Đồng..... Thắm Đồng..... Thắm Đồng

Cô thở gấp gấp, trái tim càng ngày càng thiếu không khí, tay nắm chặt ảnh chụp, run rẩy nghiêm trọng... Cô đã làm đúng, làm như vậy là đúng, người không thích hợp, , vĩnh viễn cũng không thích hợp.

Chỉ là, nếu ánh mắt không cay xót như vậy thì tốt rồi.....

Chương 9

“Đúng vậy, em đã biết. Thắm Luật, em yêu anh.” Đời này lần đầu tiên nói yêu, lại nhận ra rằng ba chữ này ý nghĩa với cô thế nào.

“Cô yêu tôi?” Anh nở nụ cười, không phải nụ cười thật sự, mà có chút lạnh nhạt, có chút thờ ơ, “Liên quan gì tới tôi đâu?”

Có người nói, thế giới này thiếu đi một người, kỳ thật Trái Đất vẫn quay theo quỹ đạo, con người ta mất đi một người bên cạnh, kỳ thật vẫn có thể sống được.

Lời này hẳn là đúng! Hạ Thắm Đồng nhìn di động trên bàn, có chút thất thần. Thắm Luật đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô, anh nói được thì làm được, hoàn toàn hoàn toàn rời khỏi cô, sạch sẽ gọn gàng.

Mỗi ngày đi làm, ra khỏi cửa, cô đều vô thức nhìn, nhưng không còn thấy người ấy với nụ cười rực rỡ, đang cầm gói đồ ăn sáng nóng hổi chờ cô nữa. Thay vào đó, là xe hơi sang trọng đắt tiền, là Diệp Ngữ Nam nho nhã.

Cô ngồi vào trong xe, nói với chính mình không biết bao lần, lựa chọn của mình là chính xác, đây mới là cuộc sống cô muốn, trong tương lai sẽ không còn khó khăn vất vả. Nhưng thật sự

không vất vả sao? Thế thì vì sao cô lại nhiều lần từ chối Diệp Ngữ Nam giúp mình trả nợ? Vì sao khi anh muốn giúp cô đổi công việc khác, lòng mày cô lại níu chặt đến vậy?

Suốt thời gian làm việc, di động vẫn im lìm. Tính tình của cô vốn lãnh đạm, không có bạn thân, đối với người nhà cũng không gần gũi, trước kia chỉ có người đó, cứ nửa tiếng lại gọi điện quấy rầy cô, người mà hiện giờ sẽ không bao giờ còn gọi cho cô nữa.

Cô lẳng lặng làm việc, khâu từng mũi rất nhẹ nhàng, làn da vụn vỡ dần dần hoàn thiện dưới bàn tay cô.

“Thẩm Đồng, đủ rồi, cháu đã làm việc liên tục suốt mười lăm tiếng. Cháu còn làm nữa, tay cháu sẽ không chịu nổi nữa đâu.” Bác A Thủy vỗ vào vai cô, đau lòng nói.

Gần đây không biết con bé này làm sao nữa, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng hầu như không nói câu nào. Trước kia một ngày thỉnh thoảng còn có thể nghe được nó nói một, hai câu, nhưng hiện tại đã mấy ngày nay không mở miệng, điều này quá bất thường. Mà càng không bình thường là thằng bé Thẩm Luật rất lâu rồi không xuất hiện. Chẳng lẽ hai người này có chuyện gì?

Hạ Thẩm Đồng liếc mắt nhìn Lâm A Thủy, gật gật đầu, tỏ vẻ mình có nghe được, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Cô không muốn nói gì, không muốn cùng mọi người tán gẫu, không muốn suy nghĩ gì, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không buồn. Không muốn nghĩ tới vì sao thấy lòng trống rỗng đến đáng sợ, không muốn biết trái tim sao lại đau đớn nhường này! Chỉ cần không suy nghĩ gì, sẽ không còn khó chịu, sẽ không còn cảm nhận cảm giác đau đớn hơn cả cái chết....

Kỳ thật không chỉ Lâm A Thủy phát hiện cô không bình thường, mà ngay cả Diệp Ngữ Nam cũng nhận ra. Anh là người rất nhạy cảm, đã sớm nhận thấy bạn gái của mình không ổn, nhưng cô không muốn nói, anh cũng quan tâm không hỏi gì.

“Thẩm Đồng, em muốn đổi đĩa bít tết khác không?” Anh nhìn miếng thịt thăn bò vốn được tinh tế ngon miệng đã bị Hạ Thẩm Đồng cắt nát không thể nhận ra, nhưng không bỏ miếng nào vào miệng.

Cô cúi đầu, dường như chuyện cắt bít tết là chuyện vô cùng quan trọng, vô cùng khó khăn, đòi hỏi chăm chú cao độ, nhưng cuối cùng lại khiến miếng bít tết thành thịt nấu nhừ. Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo theo thói quen liếc nhìn di động, vẫn im ắng. Gần đây cô đã tập thành thói quen đặt di động ngay trước mắt, nhưng ở trong lòng lần lượt thất vọng.

“Em đang đợi điện thoại của ai sao?” Đương nhiên anh cũng chú ý thấy thay đổi này của cô.

Cô ngẩng mạnh đầu, “Không có.” Nhanh chóng phủ nhận, cô cũng không phải đang đợi điện thoại của ai cả, trong lòng cô rõ nhất, sẽ không ai gọi cho mình. Bởi vì cô đã cắt đứt tất cả mọi thứ, làm sao có thể gọi điện nữa.

Ánh mắt, không tự giác lại liếc nhìn di động thêm lần nữa.

“Ai.....” Anh thở dài, nắm tay cô, cảm giác được cô bỗng cứng đờ theo thói quen, đôi mắt anh hiện lên bi thương, nhưng rất nhanh che giấu, ôn hòa nói: “Thắm Đồng, có chuyện gì, em có thể tâm sự với anh.”

Một tháng qua, cô trở nên vô cùng kỳ lạ, càng thêm trầm mặc, càng thêm lạnh như băng. Rủ cô đi chơi, cô cũng sẽ đi, nhưng anh cảm giác được, chỉ có thân xác của cô đi, còn trái tim cô không ở đây. Anh không muốn suy nghĩ về cảm giác của cô với anh rốt cuộc là gì, anh nghĩ chỉ cần cố gắng thêm một chút, từ từ làm cho cô thật sự thích mình. Anh không ngại cô lạnh nhạt lãnh đạm, không ngại cô không chuyên tâm, chỉ cần cho cô chút thời gian.....

Nhưng tình hình của cô càng ngày càng bất ổn, cô thất thần ngày càng nhiều đến mức nghiêm trọng. Nói chuyện với cô, mười lần có chín lần, cô đều không nghe thấy, bởi vì sự chú ý của cô hình như đều đặt ở điện thoại trên tay.....

“Thắm Đồng, hiếm khi được ngày cuối tuần rảnh rỗi, ăn xong chúng ta đi dạo trung tâm mua sắm, được không?” Thích mua sắm là thiên tính của phụ nữ, bởi vậy anh cận thận chọn nhà hàng này, đối diện chính là trung tâm mua sắm, có lẽ đi dạo có thể làm tâm trạng cô tốt lên một chút..

“Không cần.” Cô không kiên nhẫn tháo khăn ăn ra, buông tha cho miếng bít tết đáng thương bị cô hạ độc thủ đến mức tan tác, ngược mắt nhìn ra ngoài, ánh mặt trời đang chiếu sáng.

Thời gian trôi thật nhanh! Ngày đó mặt trời cũng rực rỡ thế này, cô đứng ở bên cửa sổ, từng câu từng câu nói ra hết. Chỉ chớp mắt, mùa đông đã sắp đến, gió lạnh lại đến lại đi, từng đợt từng đợt, cũng như đời người. Tất cả đều là khách qua đường, đi ngang qua mà thôi, Thắm Luật cũng vậy.....

Chỉ là khi trong lòng bất chợt đau buồn, cô không biết chuyện gì đã xảy ra với mình..... Bắt đầu từ khi nào, người đó đã ảnh hưởng sâu sắc với cô như vậy? Tuy rằng cô đã hoàn toàn đuổi anh đi xa, nhưng lòng của cô cũng không biết đã thất lạc đâu rồi. Mất mát cùng tuyệt vọng, mỗi ngày, mỗi ngày, ngay cả trong mộng cũng đều gắt gao quấn quanh cô. Tỉnh táo, cô tự nhủ, như vậy là đúng, cô không có làm sai, cô đi trên con đường riêng của mình, không lệch lạc chút nào. Nhưng trong mộng, bóng dáng anh xoay người rời đi luôn luôn xuất hiện, làm cô đau đớn, làm cô khổ sở, làm cô chỉ muốn bật khóc.

Vì sao lại như vậy? Chẳng qua không có anh trong cuộc sống nữa thôi! Hai mươi mấy năm anh chưa xuất hiện, một mình cô sống cũng rất tốt, vì sao mới nửa năm ngắn ngủi, tất cả đều thay đổi rồi? Cô tự nói với bản thân, Hạ Thắm Đồng, mày rất kiên cường, bao vất vả gian nan, mày đều vượt qua được, hiện tại chẳng qua là làm cho mọi chuyện trở về như cũ thôi, nhất định mày có thể, mày chưa quen mà thôi, nhất định mày có thể quên người đó đi, mà hiện tại việc mày cần làm chính là vun đắp tình cảm thật tốt với người đàn ông lý tưởng của mày.

Như là thuyết phục chính mình, cô lặp lại trong lòng xong, thu mắt, đang muốn quay đầu. Nháy mắt, lại phút chốc cứng đờ, sau đó vội vàng ngược lên, nhìn hai người cách đó không xa.

Cô gái cô biết rất rõ, là em họ Trịnh Lệ Trinh, mái tóc quăn ngắn, khuôn mặt dễ thương, rất là ngọt ngào đáng yêu.

Người đàn ông cô cũng quen thuộc lắm, là người suốt mấy ngày nay hàng trăm hàng ngàn lần trong tâm trí cô lang thang liên tục xuất hiện, không ngừng tra tấn cô, Thắm Luật.

Bọn họ đang đứng trước cửa trung tâm mua sắm, Trịnh Lệ Trinh kéo tay anh, trong tay cô ấy là một túi giấy đẹp đẽ tinh xảo, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào xinh đẹp. Mà anh cũng cúi đầu nhìn cô ấy, trên mặt là nụ cười Thẩm Đồng quá quen thuộc, là vẻ không thể từ chối, là vẻ chiều chuộng.

Giống như có một chiếc gai nhọn hoắt vừa kéo xoẹt qua trái tim cô, những chỗ kéo qua máu tươi ướm đầm. Cô ôm ngực, cảm thấy đau, đau quá! Thì ra, đau đớn trước đây chỉ là nhẹ nhàng, cảm giác này, mới là đau thật sự. Cho tới hôm nay cô mới biết được, biểu hiện đó, nụ cười đó, không chỉ của riêng cô. Bên cạnh anh đã có một cô gái khác, anh cũng có thể đem dịu dàng của mình, chăm sóc chiều chuộng của mình, toàn bộ dành cho một người khác.

Cô từng nói với anh, muốn anh đi tìm một cô gái khác, một người không ích kỷ cũng chẳng vô tình, một người con gái yêu anh thật sự. Cô sẽ chúc anh hạnh phúc. Nhưng hôm nay cô mới biết cô không làm được, thực sự cô không làm được..... Nhìn thấy Thẩm Luật nhìn một người khác như vậy, cô cảm giác mình phát điên lên mất! Lý trí mất đi, cô vội vàng đi lên, chạy ra khỏi nhà hàng.

“Thẩm Đồng!” Phía sau, tiếng gọi lo lắng của Diệp Ngữ Nam cũng không kéo được bước chân cô trở lại.

Cô phải lấy lại, cô nhất định phải lấy lại, bằng không cô sẽ điên mất, thật sự phát điên mất.

“Sếp, váy này thật sự tặng em à?” Trịnh Lệ Trinh mở túi giấy, nhìn bộ váy tơ lụa trong suốt gọn gàng, không thể tin được.

“Hoàn toàn đúng sự thật.” Nhìn bộ dáng khiếp sợ của trợ lý nhỏ, Thẩm Luật nở nụ cười, nhìn đáng vẻ ngạc nhiên của cô bé này, rất là buồn cười.

“Nhưng nó rất tốn kém đó nha.” Tuy rằng biết sếp thật sự mua cho mình, nhưng đây là chiếc váy giá hai vạn nha, cô quả thực không thể tin được là thật.

“Coi như phần thưởng cho em.” Cô trợ lý nhỏ này, thường ngày luôn oán giận anh không làm việc đáng hoàng, luôn hét lên muốn thôi việc, còn vô cùng ngờ ngác đáng thiên binh, thường xuyên làm hỏng việc. Nhưng dù sao cũng theo anh vài năm, coi như là nghe lời, nhất là trong khoảng thời gian này.....

Đôi mắt anh hơi tối lại, đến khi ngẩng lên, lại đơn giản trong suốt, cô bé này luôn ở cạnh anh, mọi việc cũng cố gắng cẩn thận rất nhiều, hơn một tháng rồi, không việc nào không qua tay cô, cho nên anh muốn tặng cô món quà, cảm ơn cô một chút.

“Em vẫn còn thấy rất khó tin.” Đôi mắt tròn xoe mở to.

“Bằng không đưa trả anh.” Anh xấu xa giật túi giấy.

Tiểu thiên binh phản ứng rất nhanh, một tay giấu túi giấy ra sau lưng, sau đó vẻ mặt tươi cười lấy lòng, kéo tay anh, “Sếp của em là người tốt nhất trên đời, lại tốt bụng hào phóng, đã tặng cái gì rồi, đương nhiên sẽ không bao giờ đòi lại.”

“Con bé này.” Nhìn cô nịnh nọt tươi cười, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Trịnh Lệ Trinh giữ chặt túi giấy trên tay, cảm thấy mỹ mãn, ngẩng đầu lại thấy Hạ Thắm Đồng đang đi về phía bọn họ, bước chân vội vàng. Suốt hai mươi mấy năm từ khi biết chị họ, lần đầu tiên cô thấy đáng vẻ kích động như vậy, biểu lộ cảm xúc như vậy, cô giật mình hô to: “Chị họ?”

Đi đến cạnh bọn họ, Thắm Đồng mới dừng lại, không để ý đến tiếng kêu của em gái, trong mắt cô chỉ nhìn thấy một mình Thắm Luật. Nhưng anh vẫn đứng yên lặng, làm như không thấy cô. Tim lại nổi lên cảm giác đau đớn quen thuộc, cô cứ lặng im mà nhìn anh, không nói được một lời.

“Thắm Đồng, em làm sao vậy?” Diệp Ngữ Nam đuổi theo sau, đi đến bên cô, quan tâm hỏi.

“Đã lâu không gặp, Diệp Ngữ Nam.” Thắm Luật thản nhiên chào hỏi.

“Ý, sếp, hai người biết nhau à?” Trịnh Lệ Trinh thấy sắc mặt chị họ không tốt, cô có chút hơi sợ, chị họ vốn tính máu lạnh, trầm mặc ít lời, một khi chị không nói lời nào, cô cũng không dám chọc.

“Xin chào, tôi là Diệp Ngữ Nam.” Hương Trịnh Lệ Trinh gật đầu lịch sự.

“Ồ, xin chào.” Trịnh Lệ Trinh nhớ hôm cô gọi sếp ra gặp chị họ, sau đó nhìn thấy chị họ ở cạnh người đàn ông có vẻ rất xuất sắc kia, hiện tại là như thế nào? Tình tay ba?

“Thắm Luật, chúng ta đã bốn năm không gặp rồi nhỉ?” Diệp Ngữ Nam nhìn anh, cười nói.

“Ừ.”

“Thắm Đồng, giới thiệu với em đây là.....” Anh quay lại nhìn bạn gái mình, lại phát hiện cô hoàn toàn không nghe bọn họ nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm Thắm Luật không rời mắt.....

“Hai người biết nhau à?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Không quen,” Thắm Luật thản nhiên nói.

Không quen? Hạ Thắm Đồng như là bị chấn động, nhìn đáng vẻ thản nhiên của anh. Cô thật không ngờ có một ngày, Thắm Luật yêu thương cô, chiều chuộng cô như vậy, lại nói không quen cô. Nhưng nghĩ lại nào có sai, sau khi cô tuyệt tình với anh như vậy, làm sao anh còn có thể hòa nhã với cô được?

“Thật có lỗi, bọn tôi còn có chuyện, đi trước vậy nhé.” Thắm Luật gật đầu với Diệp Ngữ Nam, rồi lúi Trịnh Lệ Trinh đang tò mò ngó nghiêng, quay người bước đi.

Hạ Thắm Đồng nhìn theo bóng dáng anh, ngây ngốc, nói không nên lời, cô muốn chạy đuổi theo, nhưng cô biết Thắm Luật sẽ không quan tâm đến cô.

“Thắm Đồng, rốt cuộc em làm sao vậy?” Diệp Ngữ Nam không thể không nhận thấy cô không ổn, ánh mắt của cô nhìn Thắm Luật rất không bình thường, còn có vẻ kích động và điên cuồng mà lần đầu tiên anh nhìn thấy ở cô.

Thế giới của cô đã nhanh chóng sụp đổ mất rồi, từng mảnh từng mảnh, vỡ ra từ lòng bàn chân của cô rồi tan nát, cô đang bị một đôi tay lạnh như băng nắm lấy, kéo xuống, kéo xuống chông chênh.....

Cô chuyển mắt, ngược nhìn người đàn ông ôn hòa trước mặt, “Diệp Ngữ Nam, tôi xin lỗi.” Cô thực sự có lỗi.

“Kỳ thật ngay từ đầu anh đã biết, em đồng ý chấp nhận anh không phải vì thích anh, nhưng anh vẫn muốn thử. Có lẽ có một ngày anh có thể chạm tới trái tim em, nhưng hóa ra anh đã đến quá muộn! Nếu em thích anh ta, vậy thì hãy đuổi theo anh ta đi. Thắm Đồng, cuộc sống của em quá vất vả rồi, em xứng đáng được hạnh phúc hơn bất kỳ ai, nhưng em quá cố chấp, quá bướng bỉnh, sẽ dễ dàng để vượt mất những điều tốt đẹp trong cuộc sống của mình.”

Người con gái này có quá nhiều áp lực, cuộc sống của cô nhiều cay đắng hơn hạnh phúc, cho dù cô nói chia tay, anh vẫn không thể ghét cô được, chỉ có đau lòng, còn có tiếc nuối, bởi vì người có thể đem lại hạnh phúc cho cô không phải là anh.

“Anh ấy không để ý đến tôi nữa.” Cô bi thương cúi đầu, nghĩ đến biểu hiện lãnh đạm của Thắm Luật, nếu anh mắng cô, thậm chí đánh cô, có thể cô còn thoải mái hơn, ít nhất chứng minh anh vẫn còn hận cô. Hận cũng là một loại cảm giác, nhưng hiện tại anh chỉ lạnh nhạt với cô, dường như cô chỉ là một người xa lạ, cảm giác đó làm cô hoảng hốt.

“Ai.....” Diệp Ngữ Nam thở dài, thật không ngờ bọn họ sẽ nói chuyện này sau khi chia tay, cảm giác có vẻ dễ gần nhau hơn một chút, ít nhất đây là lần đầu tiên Hạ Thắm Đồng nói với anh về cảm xúc của cô. Những lời cô nói hôm nay thậm chí còn nhiều hơn tất cả các lần bọn họ đi cùng nhau trong suốt thời gian vừa rồi. Hẳn là cô đã khổ sở đến cực điểm rồi? Bằng không với tính cách của cô, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói chuyện tình cảm của mình với người khác.

Thắm Luật, quả thật cậu lợi hại, có thể ảnh hưởng cô ấy đến mức này, tôi thừa nhận, tôi ghen tị với cậu.

“Thắm Đồng, em thích anh ta.”

“.....” Cô không nói gì, cô chưa từng thân thiết thảo luận chuyện tình cảm riêng tư với người khác như vậy.

Xem ra chỉ sợ không chỉ là thích, “Nếu anh ta không để ý đến em nữa, em đành phải đi chăm sóc theo đuổi anh ta thôi.” Anh không phải thánh nhân, kỳ thật anh cũng tức giận, nhưng khi nhìn gương mặt của cô, anh không tức nổi, anh đã nghĩ anh không có may mắn được chăm sóc cô, nhưng khi không thể yêu nhau, bọn họ vẫn có thể làm bạn bè.

Có lẽ mơ hồ anh đã sớm biết rằng bọn họ sẽ có ngày hôm nay. Nếu một người phụ nữ, mỗi khi nắm tay cô ấy, cô ấy đều cứng ngắc, bạn sẽ hiểu được cảm giác của cô ấy đối với bạn là gì. Nhưng anh rất thích cô, thích đến mức tạm dối lừa bản thân, dối lòng cho rằng còn có cơ hội, miễn là cô ấy không thích ai cả, anh còn cơ hội, để rồi phát hiện ra không có cơ hội từ rất lâu rồi.

“Đi quan tâm chăm sóc anh ấy?” Cô thì thào, suy nghĩ về điều này nhiều lần, rốt cuộc nên làm thế nào để chăm sóc cho anh ấy?

*****

Hạ Thắm Đồng sống gần hai mươi sáu năm, lần đầu tiên trong đời, chủ động muốn một điều gì, lại phát hiện bản thân mình không biết cách nào để bắt đầu cả. Giá như cô là loại người tính tình dửng dưng, bất khuất, nhiệt tình có thừa, còn có đầu óc thật tốt để nghĩ ra nhiều ý tưởng, đạt được

mục đích của mình. Nhưng cô trời sinh lãnh đạm, cô không có nhiệt tình vô hạn có thể tiêu xài, cũng không có đầu óc linh hoạt để nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu nào. Lớn như vậy, cô cũng chưa từng theo đuổi một ai, cho nên làm thế nào để kéo Thẩm Luật quay về, cô hoàn toàn mờ mịt. Vì vậy, việc duy nhất cô có thể làm, chính là đi xin nghỉ dài hạn một tháng, sau đó..... mỗi ngày đều đến văn phòng thám tử của anh, lẳng lặng ngồi bên cạnh anh.

“Chị.” Trịnh Lệ Trinh cẩn thận vỗ nhẹ lên vai cô, “Em phải ra ngoài có việc, chỉ có chị ở cùng sếp, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Cô phải ra ngoài lấy tư liệu cho khách hàng, nhưng nghĩ tới bầu không khí kỳ lạ ở văn phòng cả tuần qua, cô có chút lo lắng. Cô không ngờ, chị họ lạnh lùng như vậy lại sẽ có hành động này, mỗi ngày đều đến đi cùng sếp, cho dù bọn họ ra ngoài làm việc, cô ấy cũng vẫn đi theo, không nói nhiều, chỉ cần nhìn thấy anh.

Thật thần kỳ..... Thì ra chị họ cô lại thật sự thích sếp nha!! Giờ khắc này, ấn tượng của cô với sếp mình hoàn toàn thay đổi, ngay cả người phụ nữ như chị họ mà cũng có thể thu phục được, quá là sùng bái!!!!

Hạ Thẩm Đồng gật gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Sự thật là, không thành vấn đề mới là lạ! Từ ngày cô xuất hiện ở đây, Thẩm Luật đã hoàn toàn coi cô là người xa lạ, không mở miệng đuổi cô đi, cũng không chủ động nói chuyện với cô, thỉnh thoảng cô thu hết cam đảm, mời anh đi ăn, anh chỉ chăm chú nhìn màn hình laptop, bình tĩnh mở miệng: “Cảm ơn, tôi không đói.” Sau đó, kêu em họ mua giúp anh cơm hộp.

Thực rõ ràng, anh lừa cô đi, coi như cô không tồn tại! Cô nghĩ, từ khi biết anh đến giờ, đều là anh đưa cô đi ăn, làm những món ngon cho cô, cô cũng muốn làm điều gì đó cho anh. Vì thế hôm nay, cô bận rộn suốt một buổi sáng, mang cơm hộp đến.

Anh lại nhìn đồ ăn phong phú bên trong nói: “Ngại quá, tôi không thích ăn thịt bò.”

“Hey, sếp, rõ ràng món yêu thích nhất của anh là thịt bò mà?”

“Hiện tại không thích.”

Hiện tại không thích ? Có lẽ anh không chỉ nói về đồ ăn chẳng? Cô kéo khóe miệng, trong lòng khô sở. Lần đầu tiên cô chủ động nấu cơm cho anh, nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ hạnh phúc nở nụ cười mà cô thích nhất, ôm chặt lấy cô. Nhưng bây giờ anh không thể, thậm chí ngay cả món ăn thích nhất, cũng có thể nói không ưa, ý từ chối rất rõ ràng!

Nhưng mỗi ngày cô vẫn sẽ cứ làm, cho dù mỗi tối sẽ mang về đồ ăn chưa mấy may động đũa, cô vẫn cứ muốn tiếp tục..... Cô thật ngốc nghếch, không biết nên làm thế nào để thể hiện với anh, duy nhất có thể làm, cũng chỉ có thể này mà thôi.

“Thẩm Luật, thực xin lỗi.” Cô cúi đầu xin lỗi anh, khi chỉ có hai người cô mới dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Không cần xin lỗi.” Ngón tay anh vẫn lướt nhanh trên bàn phím. “Cô không nợ tôi bất cứ điều gì cả.”

Cô dừng lại, không biết nên nói cái gì, anh đã tỏ ý rõ ràng không muốn liên quan gì đến cô nữa, nếu cô có lòng tự trọng, có chút tự biết ý, nên thức thối mà rời đi, để giữa bọn họ không còn gì

vướng mắc nữa, nhưng cô không làm được..... Ngày anh rời bỏ cô mà đi, cuộc sống của cô tựa như mất đi trọng tâm, không có sức lực làm bất cứ điều gì, nhưng cô vẫn miễn cưỡng gắng chấp nhận được..... Nhưng ngày hôm đó, khi thấy anh cùng em họ ở cạnh nhau, đã dả kích cô sâu sắc, dù ngay cả khi sau này cô biết lúc đó bọn họ kỳ thật không có gì, cô vẫn không thể chấp nhận được.

Cô đổ kỹ đến phát điên, cô không thể chịu đựng được một cô gái khác ở bên Thẩm Luật, thậm chí chỉ cần nghĩ thôi, cô cũng không chịu nổi..... Khi nào thì cô bắt đầu biến thành như vậy ? Cảm xúc mãnh liệt thế này, trước nay cô chưa bao giờ có. Ngay cả năm đó khi biết nhà có khoản nợ năm trăm vạn, ngay cả khi phải từ bỏ ước mơ của mình, cô cũng không kích động đến mức này. Kể từ phút giây đó, cô biết vị trí của Thẩm Luật trong lòng cô ảnh hưởng đến mức nào.

Cô quá ngốc. Vì sự kiên trì vô vị, cô lạnh lùng đẩy anh xa rời khỏi mình, mãi cho đến khi không còn anh nữa, cô mới biết rằng đối với cô anh quan trọng biết bao. Con người vốn đều như vậy, luôn luôn xem nhẹ điều quan trọng nhất ở cạnh mình, giống như không khí vậy, khi có nó thì không có cảm giác, nhưng một khi mất đi, sẽ phát hiện chính mình căn bản không thể sống, ngay cả 5 phút cũng không thể thiếu được đâu.

Thẩm Luật chính là không khí của cô, cho nên cô bị đối xử như hiện tại, là xứng đáng.

Điện thoại của anh reo, nghe xong, anh nhanh chóng cầm áo khoác bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Một cỗ xúc động đột nhiên không thể khống chế, cô đuổi theo, cánh tay ôm chặt thắt lưng, vùi mặt vào sau anh, “Thẩm Luật..... Thẩm Luật.....” Cô thì thảo gọi tên anh, nước mắt chực tràn mi, bị cô ép không tuôn xuống.

“Hạ Thẩm Đồng, buông tôi ra.” Đã từ rất lâu, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, nhưng lại là kêu cô buông tay.

Làm sao có thể buông tay? “Thẩm Luật, anh muốn đối xử với em thế nào cũng được, đánh em, mắng em, bất cứ điều gì anh muốn, nhưng đừng không để ý tới em nữa, được không? Van anh.” Cầu xin van vì yếu đuối như vậy, chưa bao giờ Hạ Thẩm Đồng thốt ra, nhưng vì anh, cô không ngại.

“Buông tay.”

“Không được, em không buông.” Cô liều mình ôm chặt anh, lắc đầu. “Thẩm Luật, thực xin lỗi! Anh tha thứ cho em được không? Dù muốn bồi thường thế nào cũng được.”

“Bồi thường?” Anh cười lạnh, gạt tay cô ra, không hề nhẹ nhàng, làm đau cô, “Hạ Thẩm Đồng, ở trong suy nghĩ của cô, có phải chuyện gì cũng có thể bồi thường được đúng không?”

Cô nói lỡ lời, khuôn mặt tái nhợt, nhớ lại những lời cô đã nói trong ngày bọn họ chia xa.

“Đáng tiếc cô đã quên hỏi, tôi có cần kiểu bồi thường này nữa không.” Đẩy cô ra, để cô cách mình thật xa, “Hạ Thẩm Đồng, lúc trước tôi thích cô, cô muốn thế nào đều được, tôi để cô hoành hành trong thế giới của tôi, cho cô quyền làm tổn thương tôi, đó là tôi cam tâm tình nguyện.”

Đôi mắt xinh đẹp của cô mở thật to, bên trong có đau thương, đau đớn quá, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, đáy lòng, vỡ tan từng mảnh, từng mảnh...

“Nhưng hiện tại tôi đã thu hồi những quyền lợi đó rồi, cô cũng đã cho tôi thấy rõ ràng, chúng ta quá không thích hợp! Tôi đã tôn trọng lựa chọn của cô, rồi cô rất xa rồi. Bây giờ cô cần gì phải làm thế này?”

“Thắm Luật, em đã sai rồi.” Cô mở miệng, “Khi đó em không biết rằng để anh đi em sẽ đau như vậy. Chỉ là em không biết mà thôi.” Cảm xúc của cô luôn luôn chậm chạp, thậm chí có thể nói là rất mỏng mảnh. Đối với người nhà, đồng sự, cô chưa bao giờ có cảm giác gắn bó gì. Ở phương diện tình cảm, cô thật sự có chút ngờ nghệch hơn nữa còn thiếu hụt!

Là anh, làm cho cô cảm nhận được anh, làm cho cô cảm nhận được tình cảm xa lạ mới mẻ, những cảm xúc khác nhau. Từng chút một, anh dạy cho cô thế nào là yêu, mà cô, không phải là học trò giỏi, cô lĩnh ngộ quá chậm.

“Hiện tại cô biết rồi?” Anh thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, em đã biết. Thắm Luật, em yêu anh.” Đời này lần đầu tiên nói yêu, lại nhận ra rằng ba chữ này ý nghĩa với cô thế nào.

“Cô yêu tôi?” Anh nở nụ cười, không phải nụ cười thật sự, mà có chút lạnh nhạt, có chút thờ ơ, “Liên quan gì tới tôi đâu?”

Lòng của cô như bị nhốt vào hầm ngục tối lạnh như băng, nháy mắt đông cứng.

“Hạ Thắm Đồng, cô nghĩ rằng chỉ cần nói yêu tôi, tôi sẽ giống như trước đây nhảy đến quán quít cô, quì dưới chân cô như một con chó nhỏ?”

“Không có, em không hề nghĩ như vậy.” Chưa bao giờ cô có ý nghĩ hạ thấp anh đến thế.

“Nhưng hành động của cô thì như vậy.” Anh kéo cô lại, nắm chặt bả vai cô, đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào mắt cô. “Khi cô chưa nhận ra tình yêu của mình, có thể vô tình mà đẩy tôi đi, dùng cách nhục nhã nhất để làm cho tôi hiểu tôi buồn cười cỡ nào. Hiện tại cô nói cô đã hiểu rồi, chạy đến trước mặt nói yêu tôi, muốn tôi quay lại bên cô.” Anh dùng sức đẩy cô ra, cô va vào bức tường phía sau, gáy bị đập mạnh vào vách tường vững chắc, làm cô đau đến nhú máu.

Anh cũng không chút nào thương hại, “Tuy nhiên, cô đã quên hỏi, tôi còn cần tình yêu của cô không? Cho dù cô thật sự yêu tôi thì sao? Bây giờ tôi đã không cần cô yêu nữa! Lúc trước cho cô hoành hành, nhưng hiện tại ngay cả tư cách bước vào thế giới của tôi, cô cũng không có.”

Phía sau gáy đau đến choáng váng, nhưng lời nói của anh còn khiến lòng cô đau đớn gấp nghìn lần. Hiện tại anh không còn thích cô, không thương cô nữa, đúng không? Dùng sức như vậy đẩy cô ra cũng không ngó ngang. Cô thực sự đã tỉnh ngộ quá muộn sao?

“Về sau cô đừng đến nữa, đây là lần cuối cùng tôi nói nhiều với cô như vậy.” Anh mở cửa, bước ra ngoài đi mất.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại, âm thanh đó, làm cho đầu cô càng trở nên đau. Anh nói không muốn nhìn thấy cô nữa; anh nói cô mất đi tư cách; anh nói không hề yêu cô..... Anh thực sự không thương cô sao?

Thắm Luật, đừng đối xử với em như vậy! Em chỉ là chậm chạp mà thôi, em chỉ là không biết tình yêu là gì mà thôi, anh muốn trừng phạt em thế nào đều được, chỉ là đừng thu hồi lại tình yêu kia. Không có anh, em sẽ không sống được, thực sự không sống được mà.

Thân mình mềm oặt ngã xuống đất, trước mắt bỗng tối sầm! Cô ngất lịm.

Chương 10

Trịnh Lệ Trinh lo lắng nhìn chị gái, thờ dài.

Chiều hôm đó, cô chạy về văn phòng lấy tư liệu cho sếp, lại phát hiện chị họ ngất xỉu ở trong phòng, làm cô sợ chết khiếp, vội chạy lại nâng chị lên, lay gọi một lúc, rốt cục chị họ mới từ từ tỉnh lại. Cô muốn đưa chị mình đi bệnh viện, nhưng chị lại nói đừng lo, sau đó đẩy cô ra bước đi.

Ngày hôm sau, vẫn như cũ đúng giờ xuất hiện ở trong công ty bọn họ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, mãi cho đến một tháng sau, cô thấy chị họ không có gì dị thường, mới dần dần yên tâm.

Tuy nhiên đối với chuyện ngày đó, cho dù cô hỏi thế nào, chị họ cũng không nói, cô lại không dám đi hỏi sếp. Hiện tại, không biết vì sao sếp làm cô cảm thấy hơi sợ. Rõ ràng vẫn cười với cô, nhưng cô lại cảm thấy, nụ cười này lạnh như băng. Lần đầu cô nhận ra, sếp mình khí thế quá mãnh liệt, không nói câu nào cũng có thể làm cô sợ run =.=!

Sắc mặt sếp càng ngày càng khó coi, ban đầu cô còn tưởng do chị họ mình, ai ngờ một ngày chị họ chẳng qua tới chậm hai tiếng so với bình thường, tính sếp càng thêm khủng bố. Anh không chơi trò chơi, không xem tư liệu, không nói lời nào, chỉ đứng ở bên cửa sổ không nói được một lời, làm cho cô thế nào cũng không dám đi trêu chọc anh! Cô không rõ ngoài cửa sổ có cái gì đẹp, ngoài đường đi thì cũng chỉ có xe, hay cánh cửa văn phòng bọn họ đẹp đến mức đáng ngắm nhìn sao?? Sếp thật đáng sợ, cô muốn từ chức nha, nhưng lại thật đáng buồn là không dám mở miệng.

Cô liền thật cẩn thận nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của sếp, phát hiện thời gian càng lâu, sắc mặt sếp càng ngày càng đáng sợ, đột nhiên mắt sếp sáng rực lên một chút, nâng đồng hồ lên, bình thường như cũ, sau đó đột nhiên xoay người, “Anh có việc phải đi đây.” Vừa mở cửa, liền nhìn thấy chị họ đứng ngoài, sếp làm như bình thường không thấy cô, thần sắc lãnh đạm đi mất.

Sếp, rõ ràng khi không có chị họ ở đây, anh so với khi có chị ấy còn khủng bố hơn mà? Khiến cho cô dù thắc mắc, tò mò về chuyện tình cảm của bọn họ, cũng không dám tùy tiện hỏi han lung tung.

Hai người kia, càng ngày càng quỷ dị.

Sếp vẫn không để ý tới người ta, mà chị họ cũng vẫn như cũ không nói lời nào ngồi ở chỗ kia, nhưng áp lực bọn họ tỏa ra khiến cô không thở nổi, may mắn thời gian gần đây không biết sếp bận làm gì, thời gian ở văn phòng cũng không nhiều, mới làm cho cô dễ thở hơn tí.

“Chị à, chúng ta đi ăn cơm đi.” Cô kéo chị họ đang im lặng ngồi một chỗ, nhắc nhở đã đến giờ cơm.

“Em đi đi.” Đôi mắt quét về phía chỗ ngồi trống không, lật giở một trang tạp chí trên đùi, gần đây anh có vẻ bận nhiều việc, rất ít khi có thể gặp anh, nhưng cô không dám đến nhà anh tìm.

Những lời anh nói lần trước, thật sự khiến lòng cô khổ sở một thời gian dài, nhưng cô vẫn đến đây, có lẽ đúng như Thẩm Luật nói, tính tình của cô bướng bỉnh, nhận định điều gì sẽ không thay

đổi. Cô yêu Thẩm Luật, không phải chỉ xúc động nhất thời mà nói thế. Yêu anh, dù cho anh thế nào, cô cũng sẽ không từ bỏ.

“Chị à, gần đây chị không ăn gì, gầy đi nhiều.” Trịnh Lệ Trinh nhìn khuôn mặt thanh lệ của chị mình, sắc mặt thật sự kém, lần này sếp của cô thật sự quá nhẫn tâm, có thể bắt nạt chị họ như vậy mà không chớp mắt cái nào.

“Ừ, nóng quá.”

“Nóng?” Trịnh Lệ Trinh giật mình nhìn cô, cũng sắp qua năm mới, có thể nóng chỗ nào? Cô vươn tay sờ trán Hạ Thâm Đồng, ừ, có hơi nóng một chút, nhưng không giống phát sốt, có khả năng gần đây lo lắng nhiều nên tâm hỏa vượng thôi.

“Dù như thế nào thì cũng phải ăn cái gì đó.” Cô lôi kéo, thấy mắt Hạ Thâm Đồng vẫn chăm chú nhìn vào chỗ ngồi của sếp, liền hiểu cô ấy đang nghĩ gì “Chị yên tâm, hôm nay sếp sẽ không đến đâu.”

“Vì sao?”

“Ngày hôm qua sếp có gọi điện cho em, dặn em xử lý mấy vụ mất tích kia, chứng tỏ hôm nay chắc chắn anh ấy sẽ không đến.”

“Phải không?” Cô hỏi mà thấy lòng ghen đặng, hóa ra anh có gọi điện cho Trịnh Lệ Trinh, đúng thôi, hiện tại trong mắt, trong lòng anh đều không có cô, cho dù biết cô mỗi ngày sẽ đến đây, cũng có nghĩa vụ gì mà phải thông báo cho cô đâu?

“Cho nên chúng ta đi ăn cơm đi, người không ăn cơm làm sao sống được?” Không giải thích nữa, kéo Hạ Thâm Đồng xuống nhà hàng dưới lầu ăn cơm.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng đồ ăn ở đây rất ngon, nên tuy hơi chật, khách hàng cũng đều lâu năm ăn ở đây, làm ăn khá tốt. Khi bọn họ đến nơi, đã qua giờ cơm trưa, khách đã vắng hơn nhiều.

Hạ Thâm Đồng ngồi một chỗ, có chút mệt mỏi, nơi này nhiều mùi dầu mỡ, làm cô có cảm giác buồn nôn, nhưng không ở đây thì đi đâu đây? Hôm nay anh sẽ không trở lại, cô có chờ cũng không gặp được anh. Anh đã quyết định sẽ không bao giờ để ý đến cô nữa ư? Mặc kệ cô có làm gì, anh cũng không quan tâm nữa, nhưng không sao! Là do cô nợ anh, mặc kệ một năm, hai năm, thậm chí mười năm, cả đời, cô đều có thể chờ đợi, cô chính là một người dai dẳng như vậy.

Cô hẳn là bị coi thường rồi..... Ở trong lòng cười khở, trước đây anh ở bên cô, nâng niu cô trên tay, cô chẳng những không biết quý trọng, ngược lại còn tàn nhẫn đuổi anh đi. Mà nay, anh buông tha cô, rời xa cô, cô lại mất đi mới biết anh ý nghĩa thế nào, mỗi ngày xuất hiện trước mặt anh, yên lặng chờ đợi. Cô không có cuộc sống sinh động phong phú như mọi người, nhiều sở thích, mọi lúc đều có thể nghĩ ra mội đồ vật, cô chỉ là một Hạ Thâm Đồng bình thường và nhàm chán, cô không biết làm gì và cũng làm không tốt, cho nên cô chỉ có thể ngốc nghếch canh giữ bên cạnh anh, hy vọng có một ngày anh sẽ không còn tức giận với cô nữa.

Tự làm tự chịu..... Chính là hình dung về cô.

Nhưng bây giờ anh lại trốn tránh cô, thậm chí ngay cả văn phòng thám tử của mình cũng không trở về, có phải dù làm thế nào, anh cũng sẽ không quay lại nữa? Đối xử lạnh nhạt như vậy một

thời gian dài, nếu nói cô không mệt mỏi hoang mang, thì là nói dối..... Anh không nhìn cô, từ chối cô, một lần, hai lần, vô số lần, lâu như thế, cô cũng suy nghĩ phải chăng nên từ bỏ?

Có lẽ đã quá muộn, có những việc đã qua, bỏ lỡ rồi cho dù có làm thế nào cũng không thể cứu vãn được, hơn nữa không có một chút động lực nào cả, tương lai phía trước mờ mịt không chút hi vọng, làm cô mệt mỏi. Tại sao lúc nào cũng khó khăn như vậy? Cho dù lúc trước là cô sai, nhưng anh không thể tha thứ chút nào sao?

Thẩm Luật, anh còn như vậy, em thực sự sẽ.....

“Hả, kia không phải là sếp.....” Trịnh Lệ Trinh miệng đang ngậm thìa cơm, ngẩng đầu, chỉ vào tivi cách đó không xa, giật mình thiếu chút nữa nuốt cả thìa vào.

Hạ Thâm Đồng vốn không phải người hiếu kỳ, nhưng cô vừa nghe câu Trịnh Lệ Trinh nói, lập tức xoay người, nhìn về phía tivi không được rõ nét kia. Những nhà hàng truyền thống loại nhỏ này, luôn đặt TV trên kệ, khi ăn cơm khách hàng có thể xem; Lúc nghỉ ngơi, ông chủ cũng có thể giải sầu, đây là chuyện thực bình thường. Hạ Thâm Đồng không phải người đặc biệt thích xem TV, nhưng hôm nay trong TV lại xuất hiện cái tên quen thuộc, nên cô nhìn chăm chú.

Bây giờ là chuyên mục bản tin buổi trưa, nữ phát thanh viên ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, lưu loát đưa tin trên màn hình: “Hiện tại chúng tôi đang đứng trước cửa tòa án Đài Bắc, nơi này vừa mới xảy ra vụ tấn công vũ trang nghiêm trọng khiến một số người bị thương. Theo công bố của cảnh sát, hung thủ là những đồng bọn còn sót lại của bị cáo. Ba người này vì bị cáo Giang Nhất Sơn vừa bị kết án hai mươi năm tù một tiếng trước, lần này hưởng luật sư phía cảnh sát là Thẩm Luật để trả thù khiến luật sư Thẩm bị trọng thương. Cùng bị thương với anh, còn có một số nhân viên cảnh sát đi cùng.”

Hình ảnh TV chuyển đổi, xuất hiện cảnh nhân viên y tế nâng người bị thương lên xe cấp cứu.

“Trời ạ, nghe tên giống như sếp nhà mình quá nha, không biết có phải anh ấy không, chị nói xem.....” Vừa cúi đầu, mới phát hiện phía đối diện mình đã không thấy người rồi.

*****

Hiện tại là chuyện gì xảy ra?

Tin tức truyền thông bao giờ cũng cường điệu, Thẩm Luật luôn biết thế, dù sao anh cũng thích nhất là xem những chuyện lùm xùm khoa trương. Nhưng lần này nhân vật chính lại chính là anh.....

“Viên đạn chỉ bắn vào cánh tay thôi mà, thế mà làm ầm lên rằng em toàn thân trọng thương, sắp thăng đến nơi, những người này không đi làm biên kịch, thật sự là lãng phí trí tưởng tượng của bọn họ.” Rõ ràng anh ngay cả xe cứu thương cũng chưa ngồi, vẫn tự mình lái xe đến bệnh viện.

Anh ném mấy tờ báo qua một bên, bật TV lên, tắt cả đèn viết về vụ nổ súng hôm đó. Gì vậy? Rõ ràng chỉ là một vụ án quá bình thường phổ biến, hơn một tuần rồi, sao còn chưa giảm nhiệt đi?

“Bởi vì sau vụ này, các hoạt động chống tội phạm tiếp theo vô cùng trơn tru, nên người dân rất quan tâm đến. Cậu cũng biết giới truyền thông là thế mà, mọi người đang hứng thú cái gì, bọn họ sẽ đưa tin ngay.” Trình Dịch Dương tinh tế gọt táo, rất khéo léo, thuần thực, một chút, lớp vỏ mỏng dần dần rơi ra thành một dải dài, lộ ra phần thịt quả vàng nhạt, đều đặn tươi ngon.

“Báo chí viết gì thì cứ viết đi, vì sao cứ chăm chăm vào em chứ?” Anh tức giận bất bình, thật là, anh chỉ muốn cuộc sống của mình đơn giản tự tại, sau vụ này, cả nhà đều biết mấy năm nay anh vẫn giúp Trình Dịch Dương xử lý mấy vụ kiện. Điều này làm Thẩm Nhược Định lập tức mặt mày hớn hờ, trong đầu lại nổi lên ý niệm muốn anh quay về ngành tư pháp. Mà chỉ một đêm, mấy vụ án của anh xử lý lúc trước lại bị bới ra hết, năm đó anh thật vất vả mới hạ được lửa nhiệt xuống, nay lại tăng vọt. Anh ghét nhất tình hình này phát sinh.

“Biết thế này, lúc trước em sẽ không đồng ý nhận vụ này đâu.” Đều do thiếu Trình Dịch Dương món nợ nhân tình, cho nên lần này mới phải ra mặt, “Sao anh không mời người khác tham gia vụ kiện này?”

“Ngay cả Diệp Ngữ Nam cũng không dám chắc chắn thành công, ngoài em ra còn ai có thể đảm nhiệm?” Anh đưa quả táo cho Thẩm Luật.

Diệp Ngữ Nam là luật sư danh tiếng, từ khi bắt đầu tới nay đã thắng kiện rất nhiều vụ khó, nhưng lần này, sau khi xem xong tư liệu, anh ta cũng nói xác xuất thắng kiện là 50-50. Sau đó, Giang Nhất Sơn lại bỏ ra mấy chục vạn đô, sang Mỹ tìm đoàn luật sư huyền thoại nổi danh nhất, bất khả chiến bại, kỷ lục không biết bao nhiêu mà kể, bách chiến bách thắng, ngay cả người chết đều có thể nói thành sống. Bên địch hùng mạnh như vậy, cho dù cảnh sát có bằng chứng cũng không thể kết tội trực tiếp, cho nên vụ kiện này vô cùng khó khăn.

Trình Dịch Dương cũng biết, vụ án này thu hút rất nhiều người quan tâm, Giang Nhất Sơn lại được nhiều sự chú ý, nếu lần này Thẩm Luật ra mặt, sẽ có nhiều việc không giấu giếm được nữa, nhưng ngoại trừ anh, có ai có thể tạo nên kỳ tích? Bất đắc dĩ, đành phải lôi cậu em vợ của mình ra. Trước giờ Thẩm Luật luôn là người làm việc rạch ròi, nhận vụ án. Bọn họ gần đây đều bận rộn nghiên cứu từng chi tiết vụ việc, mỗi ngày làm đến hai mươi mấy tiếng, mệt thì ngủ luôn ở văn phòng, cuối cùng cũng được đền đáp.

Tại tòa án, Thẩm Luật lại một lần nữa chứng tỏ tài năng luật sư thiên phú một cách hoàn hảo, lý luận sắc bén, từng lời nói đều trọng điểm, hướng thẳng vào cốt lõi vấn đề, mạnh mẽ bác bỏ biện hộ của luật sư đối phương, không một kẽ hở hờ dể bọn họ phản bác, cuối cùng định tội Giang Nhất Sơn một cách thuyết phục. Một đội ngũ như mơ, chưa từng thất bại, vẫn thua dưới tay Thẩm Luật, anh nghĩ cả đời bọn họ cũng sẽ không bao giờ quên kinh nghiệm lần này.

Thẩm Luật nhận quả táo, không khách khí cắn một miếng lớn, “Phiền nhất là rõ ràng em có thể lặng lẽ rời khỏi tòa, né tránh truyền thông. Ai ngờ mấy tên ngu xuẩn kia cầm súng chạy đến bắn. Đến giờ vẫn còn những tên ngu như thế tồn tại sao?” Ở nơi tập trung toàn bộ cảnh sát mà có hành động khiêu khích trắng trợn như thế, thật sự là ngại mệnh dài, còn bắn bị thương vài viên cảnh sát, chắc hẳn sau này sẽ có phiếu com tù dài hạn đến một trăm năm nữa là ít.

“Cậu cứ yên tâm, anh giúp cậu trấn an ba mẹ rồi.”

“Mấy chuyện tiếp theo, em không tham gia nữa, anh tự thu xếp nhé.”

“Ừ.”

“Chị của em có tìm anh gây rắc rối gì không?”

“May mắn là không.” Sự thật là, Thẩm Kiều với bản tính gà mẹ vô cùng bảo hộ, thiếu chút nữa là xông thẳng vào phòng giam hành hung mấy tên vừa làm em trai cô bị thương kia. Cô vốn là

như thế, bản thân mình thì có thể bắt nạt em trai thế nào cũng được, người khác thì đừng hòng, đương nhiên cô cũng giận anh, nói anh kéo em trai cô vào vòng nguy hiểm.

“Ừm, em tin rằng anh có thể xoa dịu được chị ấy.” Đối với ông anh rề bụng dạ ngấm ngấm đen tối của mình, Thẩm Luật cho tới bây giờ đều là bội phục sát đất, chị anh thoát nhìn thì tưởng là nữ vương trong nhà, kỳ thật bị Trình Dịch Dương ăn gắt gao, còn vui vẻ hí hửng muốn chết, thật là.....

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, sắc mặt Thẩm Luật trầm xuống.

Trình Dịch Dương nhìn đồng hồ, “Thực đúng giờ, phải không?”

Sắc mặt cậu em vợ của anh càng khó nhìn.

Trình Dịch Dương đứng dậy, mở cửa phòng bệnh, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ như nước với khuôn mặt bình tĩnh bước vào. Một tuần rồi, anh cùng cô coi như có chút quen biết, “Cô Hạ.”

Cô khẽ gật đầu, thái độ lãnh đạm, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy cái người đang nằm trên giường kia. Được rồi, xem ra nơi này không có chỗ cho anh dung thân, Trình Dịch Dương thực thức thời cáo từ, trước khi đóng cửa, đột nhiên ngừng lại, “Đúng rồi, cô Hạ này.”

Chờ Hạ Thắm Đồng ngược mắt nhìn mình, anh mới cười nhợt nhạt, “Canh gà lần đó, ăn được không?” Nói xong, không chờ cô trả lời, đã đóng cửa bước đi.

Đây là có chuyện gì? Hạ Thắm Đồng có chút nghi hoặc quay đầu, lại thấy người đàn ông nằm trên giường bệnh có vẻ không được tự nhiên, đột nhiên nhớ tới lần trước anh tự tay hầm canh cho cô, vừa làm vừa gọi điện thoại cho anh rề mình. Xem ra, Trình Dịch Dương muốn chế nhạo Thẩm Luật, không biết anh đã chọc giận anh rề chỗ nào?

Nghĩ đến lần trước anh vì cô mà nấu canh chăm sóc cô, đôi mắt cô càng mềm mại, đi đến bên giường, đặt cặp lồng giữ nhiệt ở đầu giường, “Hôm nay em hầm canh cá, mau lành miệng vết thương nhất.”

Anh hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô, luôn như thế.

Không biết số phận phải chăng đang đùa giỡn với cô, khi cô mệt mỏi định buông tay thì đột nhiên lại nhận được tin anh bị thương, lúc ấy cô thực sự choáng váng, sợ xanh mặt. Trên TV nói anh bị thương rất nặng, cho nên cô vội vàng chạy đến bệnh viện muốn gặp anh, nhưng bị chặn lại, bởi vì sự kiện này đã thu hút rất nhiều phương tiện truyền thông bao quanh bệnh viện, cho nên bọn họ canh phòng nghiêm mật. Sau đó may mắn cô gặp được Trình Dịch Dương, đưa cô đi vào phòng bệnh của anh, cô mới biết anh chỉ bị thương cánh tay mà thôi.

Sau khi rời bệnh viện, dọc đường, vừa đi cô vừa miên man suy nghĩ, không thể bình tĩnh mà tự hỏi rằng, nếu anh thực sự bị trọng thương, cô phải làm sao bây giờ? Nếu thế giới này không có Thẩm Luật, cô còn tiếp tục sống được sao? Có lẽ cô muốn cho chính mình một cơ hội nữa, nếu lần này không được, cô sẽ.....

Khẽ vuốt ve bụng mình, cô tự nhủ, lại cố gắng một chút, thử lại một lần..... Trái tim bắt đầu chậm rãi trở nên kiên cường hơn, thì ra cô đã yêu Thẩm Luật nhiều đến mức không tưởng tượng được! Một khi đã như vậy, cô sẽ thử lại một lần, chờ đợi bên cạnh anh, dù cho anh đối xử thế nào, đều không quan trọng. Một tuần qua, mỗi ngày cô đều đến bệnh viện chăm anh, tuy rằng

vẫn như cũ anh hờ hững, nhưng không sao cả, cô có thể chịu đựng, cho dù gần đây tâm trạng cô luôn phập phồng, cho dù cô.....

Từ cặp lòng giữ ấm đồ canh ra bát, mùi hương nồng đậm tràn ngập khắp phòng bệnh, cô vừa ngửi thấy, mày lập tức nhíu chặt, nhưng vẫn cố chịu. Đưa bát qua cho anh, “Anh uống trong khi còn nóng, mới có hiệu quả.”

Thẩm Luật nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không để ý tới cô.

Lần đầu tiên cô múc canh cho anh, anh liền đẩy ra khiến cô suýt bị phỏng. Về sau, anh không đẩy ra nữa, nhưng anh sẽ không để ý tới cô, cho dù cô bung đến tận nơi, anh cũng không nhìn một cái, mà cô cũng thật cứng đầu, cứ bung như vậy, đến khi canh nguội lạnh. Bọn họ đang ngấm ngấm chiến tranh, cả hai đều cố chấp, quật cường, ai cũng không nguyện ý nhận thua. Nhưng hôm nay mùi canh nồng đậm, cô thực sự không chịu đựng nổi, mặt mày nhăn cằn cằn.

Thẩm Luật gạt chần trên người ra, ngồi dậy, nhìn cô, “Hạ Thẩm Đồng, rốt cuộc cô còn muốn thế nào?”

“Em chỉ muốn anh uống chút canh mà thôi.”

Anh cắn răng, cầm lấy bát, rồi bất ngờ hất xuống đất, “Hiện tại cô vừa lòng chưa?”

Cô nhìn nước canh lênh láng trên nền nhà sáng bóng, cô chuẩn bị cả buổi sáng, ói ra vô số lần, mới hầm xong bát canh này..... Thì ra khi dồn tất cả tâm huyết mà bị người ta hủy hoại lại khó chịu như vậy, đôi môi cô càng cắn chặt.

Hiện tại cô sẽ đi, phải không? Con người Hạ Thẩm Đồng, lòng tự trọng cao lại quật cường, đối xử với cô như vậy, hẳn cô sẽ biết là hết hi vọng rồi?

Nhưng..... Đúng là cô chạy, nhưng là chạy vào toilet, nôn mửa điên cuồng, chỉ nghe thôi cũng làm người ta phát run, cô nôn thốc tháo đến quay cuồng, không được, cô không thể chịu nổi mùi này nữa.

Nôn cả mật xanh mật vàng đều ra, rốt cục cơn quặn thắt trong bụng dần dần êm đi, cô hứng nước súc miệng, ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Luật đang đứng tựa vào cánh cửa nhìn cô.

“Cô nên đi đi.” Anh lảng lảng mở miệng: “Hạ Thẩm Đồng, vô ích thôi, làm thế cũng chẳng có ích gì, sao chúng ta không buông tha cho nhau?”

Bàn tay cô đặt ở bồn rửa, nắm chặt lại.

“Coi như chúng ta không có duyên phận.” Ngực anh vững vàng, “Khi tôi thích cô, cô không thương tôi. Khi cô dứt khoát, tôi cũng đã từ bỏ. Rồi khi cô quay lại, tôi đã sớm đi khỏi đó rồi. Chúng ta bỏ lỡ nhau rồi, nếu đã vậy, sao không khiến cho nó qua hẳn đi?”

Làm sao anh có thể nói được thoải mái như vậy? Môi cô càng cắn chặt.

“Hạ Thẩm Đồng, tôi đã quá ngán ngẫm kiểu đuổi bắt nhau thế này rồi, cho dù là đối với cô hay đối với tôi, chúng ta coi như chấm dứt hết từ đây đi.”

“Sao có thể quên được? Làm sao có thể quên?” Cô bật khóc, giọng run rẩy, chậm chậm bước đến trước mặt anh, đột nhiên vùng tay đánh vào ngực anh, “Thẩm Luật, làm sao chúng ta có thể cứ như vậy mà chấm dứt? Anh có biết rằng em đau khổ đến thế nào không, em đau khổ muốn chết

rồi.” Nước mắt cứ như vậy chảy ra, thực sự cô mệt mỏi quá, cho dù hạ quyết tâm, dù anh đối xử thế nào, kệ anh nói gì, dù từng lời khắc nghiệt thế nào, cô đều chịu đựng.

Nhưng rồi cô phát hiện quyết tâm vẫn không đủ, khi anh bình tĩnh như vậy nói muốn cô từ bỏ hết đi, cô cảm thấy tất cả sụp đổ.

“Thẩm Luật, anh là đồ khốn nạn!” Cô dùng sức đánh vào ngực anh, thật sự là hận. “Vốn dĩ em sống một mình cũng được. Cho dù mệt mỏi, vất vả, em đều chịu đựng được..... Nhưng chính anh cố tình xông tới, quấy rầy cuộc sống của em. Hiện tại thì em đã.... Em đã không thể không có anh, anh lại bắt em quên hết đi, anh là đồ khốn.”

Thẩm Luật không thể tin được tròng mắt thật lớn, nhìn cô gái đang khóc lóc om sòm trong lòng, nói thật, anh thực sự bị dọa rồi. Anh biết Hạ Thẩm Đồng gần một năm nay, cô trước giờ đều lạnh lùng thản nhiên, đáng vẻ đối cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, cho dù lần trước, ở trong văn phòng, cô dù kích động nhưng cũng còn có thể điều khiển cảm xúc, nhưng khóc lóc điên cuồng, lớn tiếng nguyên rủa như hôm nay, anh lần đầu tiên gặp. Phải chăng anh thực sự chèn ép cô đến cực hạn rồi? Khiến một người bình tĩnh vô cảm ép thành thế này.....

Sau một lúc lâu, anh mới có phản ứng, nhưng không ngăn cản cô, “Này này, cô phải rõ chứ, lúc trước rõ ràng là cô muốn thoát khỏi tôi! Thẩm Luật này cũng không phải chó nhà cô nuôi, làm sao có thể để cô gọi đến thì đến, đuổi đi thì đi?”

“Ban đầu em bảo anh đi đi, anh có đi đâu?? Lần đó sao lại nghe lời luôn vậy?”

Này..... Thẩm Luật há hốc mồm, quả nhiên trên đời này không thể nói lý nhất chính là phụ nữ, đen có thể nói thành trắng. Hóa ra Hạ Thẩm Đồng ít nói nhưng cũng rất có thiên phú đổi trắng thay đen này.

“Là do cô muốn yêu đương với Diệp Ngữ Nam! Cho dù tôi thích cô, cũng không thể để cô chà đạp tự trọng thế được.”

“Lúc trước em nghĩ rằng anh ta là người em cần, thực sự từ năm mười chín tuổi, trong lòng em đã luôn nhận định như vậy! Nếu không phải anh, có thể ngày hôm nay em đã thực sự đã đến với anh ta, nhưng anh đã cố tình xuất hiện, cố tình làm em yêu anh..... Làm sao anh có thể xấu xa như vậy, làm cho em yêu anh rồi, sau đó đi mất.”

Anh mở mắt thật lớn.

Cô khóc đến toàn thân run rẩy, khóc đến không còn có sức lực đánh anh, thổn thức, nghẹn ngào, sau đó vùi khuôn mặt vào trong lòng anh, “Thẩm Luật, thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Ôm chặt anh, đôi tay xiết lấy thắt lưng anh, sợ anh sẽ đẩy cô ra.

Cô lại lần nữa khóc nức giống như một đứa trẻ, không dùng được, không ngại trang che giấu, cứ khóc lớn như vậy, “Anh đừng bỏ em, được không?” Cô nức nở, nức từng tiếng, “Anh đừng không cần em nữa, được không? Một ngày không có anh, em, em thực sự không biết phải làm sao bây giờ.”

Ngực nhanh chóng ướt một mảng lớn, có thể thấy được cô khóc thảm thiết đến thế nào, thậm chí ngay cả lời nói cũng không rõ ràng lắm.

“Em..... Em chỉ là đối với tình yêu lĩnh ngộ chậm một chút mà thôi, anh, anh muốn trừng phạt em, như thế nào..... Như thế nào đều có thể, chỉ là đừng không để ý tới em.....” Lúc này đây

cô thật sự sợ hãi, sợ Thẩm Luật thực hết hy vọng với cô rồi. Trước giờ đối với Thẩm Luật cô đều chắc chắn, biết anh thích mình, yêu mình, cho dù cô tội tệ với anh thế nào, lạnh nhạt thế nào, anh đều chiều chuộng cô, yêu thương cô, đúng như lời anh nói, anh mở rộng thế giới của mình, mặc cho cô hoành hành.

Nhưng lần này, anh đã quyết tâm rời xa cô, thì ra khi Thẩm Luật quyết tâm làm điều gì, lại kiên định như vậy, rõ ràng như vậy, không còn đường quay lại như vậy! Cô sợ, cô thật sự sợ, cô không muốn anh rời xa cô.....Chưa bao giờ biết, mình có tồn tại cảm xúc mãnh liệt như vậy, dường như cảm xúc hai mươi mấy năm trước đây lưu lại vì dành cho anh.

Anh không nói gì..... Lòng của cô càng ngày càng đau, cũng càng ngày càng lạnh, vẫn là không được sao? Làm như thế nào cũng không được ư? Lần này cô thực sự mất đi anh rồi? Không còn có cách nào anh có thể cười sáng lạn với cô? Cũng không thể còn thấy anh yêu chiều nhìn cô nữa, phải không?

Cô khóc thảm thiết như vậy, tê tâm liệt phế, anh cảm giác được toàn thân cao thấp, mỗi một tác cơ bắp, đều bị đâm vào, máu tươi văng khắp nơi, đau muốn chết.

“Ai.....” Tiếng thở dài vang lên trên đầu cô, một bàn tay ấm áp, xoa tóc cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve, “Thẩm Đồng.”

Cô ngược khuôn mặt tràn đầy nước mắt, nhìn anh, không dám tin tiếng gọi này, lại lần nữa nghe được từ miệng anh.

“Em nói xem, anh nên bắt em làm gì bây giờ?” Anh bắt đắc dĩ nhìn cô, sau đó nở nụ cười.

Lòng của cô tan chảy thành nước, chính là nụ cười này, anh lại cười với cô như thế.

“Anh đã thực sự nghĩ rằng đời này sẽ không liên quan gì đến em nữa.” Bàn tay anh nhẹ lau khuôn mặt ràn rụa nước mắt của cô, cô gái này vẫn còn đang khóc không ngừng, “Nhưng em lại ngốc như vậy, vẫn xuất hiện.”

Bình tĩnh, lãnh đạm cái gì, rốt cuộc giữ không được ! Bởi vì anh không có kinh nghiệm ứng phó với một Hạ Thẩm Đồng hoàn toàn mất kiểm soát, hơn nữa đáng chết nhất là, anh lại cảm thấy Hạ Thẩm Đồng không có khí chất thực nữ như vậy thực đáng yêu, ngấm lại thực cảm thấy coi thường chính mình! Nhưng, cô là Hạ Thẩm Đồng, là người con gái mà anh không có biện pháp nào đối phó, cho dù đáng coi thường, anh cũng nguyện ý.

“Còn khóc thảm như vậy!” Biết cô tới giờ, anh chưa từng thấy cô khóc, đương nhiên ngoại trừ lúc trên giường, anh xấu xa ép buộc cô. Mà Trịnh Lệ Trinh cũng nói, đừng nói anh, ngay cả cô ấy cũng chưa từng thấy chị mình khóc, ngay cả năm đó nhà xảy ra chuyện, cô bị buộc thôi học cũng không nhỏ một giọt nước mắt.

Hạ Thẩm Đồng là như vậy, có thể tính tình trời sinh lạnh nhạt. Nhưng cô gái lạnh lùng như vậy, lại có thể khóc thương tâm đến thế trong lòng anh, thật sự anh đã khiến cô không còn cách nào nữa rồi? Sau khi khóc lóc om sòm, cô lại có thể đáng yêu như vậy làm nũng với anh.

Dường như anh không thể tiếp tục kiên trì, “Em vừa khóc vừa nói yêu anh như vậy, anh đi đâu được nữa?”

Vẫn luôn yêu cô! Chỉ là khi bị cô vô tình làm tổn thương, anh đã bắt đầu chôn sâu yêu xuống, anh làm chính mình hết hy vọng, không muốn nghĩ đến người đó nữa, nhưng là thực sự rất khó, rất khó.

Ngày đó anh quá mức tức giận, không cẩn thận hại cô đụng vào tường, thấy cô nhúu mày thật chặt, kỳ thật anh vô cùng lo lắng, tuy rằng tự trọng khiến anh cắn răng, ép chính mình làm không ngó ngang, nhưng vừa ra khỏi cửa, anh lập tức gọi điện cho Trịnh Lệ Trinh, tìm đại một cái cớ, muốn cô ấy nhanh chóng về văn phòng xem tình hình cô. Sau lại nghe nói cô ngắt đi thôi, trái tim anh cũng rất đau, anh đã thực sự làm cô bị thương..... Cho dù lại hận, lại khổ sở, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng muốn làm tổn thương cô. Nhưng kể từ khi bị anh tổn thương, vì sao ngày hôm sau cô vẫn có thể dường như không có việc gì xuất hiện?

Một ngày, một ngày, cô hiện hữu trước mắt, làm cho trái tim anh càng ngày càng buồn đau. Bận công việc, chỉ là một nguyên nhân, nhưng lý do chính, là anh không muốn nhìn thấy cô, bởi vì anh sợ thấy cô anh sẽ mềm lòng, cho nên anh trở nên rất ít khi đến văn phòng thám tử, cũng không dám đến. Nhưng sau khi anh bị thương, cô lại xuất hiện ! Khuôn mặt xanh xao, tái nhợt, còn có vẻ hoảng loạn kinh hoàng, làm cho anh mềm lòng muốn xuống địa ngục..... Mỗi ngày cô đều đến, còn hầm canh cho anh uống! Khi anh suýt nữa khiến cô bị bỏng, anh thật tức giận! Giận chính mình thô lỗ, cũng giận cô ương bướng.

Cho tới hôm nay, anh đành nhận thua, anh thừa nhận Hạ Thâm Đồng là cao thủ, mà anh hoàn toàn không phải đối thủ xứng tầm.

“Thâm Luật, thực sự anh không giận em nữa ?” Kinh hỉ tới rất đột nhiên, làm cho cô trở tay không kịp.

“Giận, đương nhiên vẫn giận.” Anh càng giận chính mình không thể kiên trì, vẫn là mềm lòng ; Giận chính mình, có thể cho tự tôn chống đỡ lâu như vậy, tra tấn chính mình cũng tra tấn cô.

“Vậy phải làm sao anh mới không tức giận nữa?” Cô thật cẩn thận hỏi.

Anh kéo cô đến bên giường, kéo cô ngồi xuống. “Yêu cầu gì cũng đều được?”

“Đúng vậy.” Cô vội gật đầu.

Cô gái ngọc này, làm gì còn đáng vẻ lãnh đạm vô tình, lòng anh dường như tan chảy.

“Về sau anh nói gì cũng phải nghe.”

“Vâng.”

“Mỗi ngày nấu cơm cho anh, làm việc nhà.”

“Vâng.”

“Không cho phép nói chuyện với người đàn ông khác.”

“Vâng.”

“Nghỉ công việc hiện tại đi.”

“Vâng.”

“Sinh cho anh năm đứa con.”

Khuôn mặt cô chợt ửng đỏ, như là nghĩ đến cái gì bí mật, xinh đẹp vô cùng, hơi chu môi,
“Vâng.”

“Đồ ngốc.”

“Dạ?” Cô khó hiểu ngẩng đầu, nhìn anh.

Ở trong lòng anh âm thầm thở dài, anh chỉ nói thế mà thôi, bởi vì anh làm sao bắt cô mỗi ngày nấu ăn, làm việc nhà? Làm sao lại bắt cô có một chút không vui? Muốn cô thôi việc, cũng bởi biết công việc này quá mức vất vả với cô, anh thật đau lòng.

“Không có công việc, khoản nợ của nhà em làm sao bây giờ?”

“Không sao hết, em có thể tìm việc khác, tuy rằng lương không cao thế, nhưng dần dần cũng có thể trả xong.”

Không có cách nào, anh cứ như vậy nắm cô gái này trong lòng bàn tay, có thể nhào nặn thế nào, cũng không phản kháng lại..... Ai bảo anh không nở bắt nạt cô?

“Vấn đề tiền nong, anh sẽ giải quyết.”

“Nhưng là.....” Văn phòng thám tử của anh thu nhập không nhiều, làm sao cô có thể tăng gánh nặng cho anh?

Thẩm Luật thở dài, ôm cô vào lòng! Cô gái nhỏ này vẫn rất đơn thuần, làm sao cô chưa bao giờ nghĩ rằng, anh còn công việc luật sư, thu nhập rất cao! Hơn nữa một năm qua có bao nhiêu người cầm tiền nhờ anh biện hộ, chính là anh lười đi nhận mà thôi, còn có vài năm trước mở nhà hàng cùng bạn bè, hiện tại cũng mở thêm vài chi nhánh nữa rồi. Kỳ thật, anh không quá nghèo như cô nghĩ, ít nhất, giải quyết chuyện nợ nần nhà cô chính là chút lòng thành của anh. Trước đây anh cũng muốn giúp cô giải quyết, nhưng biết tính cô, cho nên anh không có nói, hiện tại vừa vặn là cơ hội!

“Em không tin anh?”

“Được, em đều nghe lời anh.”

Thật sự là ngoan! Anh ôm cô, trong lòng bình yên. Cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có được,
“Thẩm Đồng, em đến làm thiết kế tại văn phòng của chị anh đi.”

“A?”

“Anh biết giấc mơ của em là trở thành kiến trúc sư xuất sắc, vừa vặn, chị anh xem qua các tác phẩm trước kia của em ở trường, đánh giá cao về em, vẫn muốn em vào giúp đỡ cho chị ấy, cho nên em phải đến đó.”

Khóe mắt lại cay cay! Gần đây cô trở nên rất thích khóc, cảm xúc cũng thật nhiều, anh vẫn là Thẩm Luật của cô, yêu cô, chiều chuộng cô, anh biết cô mơ ước gì, cũng biết cô tiếc nuối gì, anh còn cố gắng hoàn thành giấc mơ đó của cô.

“Vâng! Nhưng có lẽ phải đợi một thời gian nữa.”

“Vì sao?”

Cô ngẩng đầu, ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng mà nói một câu.

Sau đó anh cứng lại, rồi, sau một lúc lâu, vị anh hùng bị thương ở tay lớn tiếng rống to, “Hạ Thảm Đồng, anh, anh bị em làm tức chết mất thôi!! Tại sao mang thai mà không nói cho anh biết sớm? Người phụ nữ này, em chỉ biết chọc giận anh thôi hả?”

Cô không để ý tới anh đang gầm rú, nhắm mắt lại, vùi vào trong lòng anh.

Bởi vì cô biết anh yêu thương cô, mà cô rất cực cũng tìm được một nửa hoàn hảo nhất của mình rồi.

“Nghe đây, chúng ta lập tức đi kết hôn, biết chưa?”

“Vâng.”

“Em cứ chạy tới chạy lui như vậy, liệu.....” Lúc trước anh còn hại cô va vào tường, giờ phút này, Thảm Luật thật sự hận không thể tự đâm vào tường mất phát, nếu anh thật sự làm cô bị thương, anh nên chết đi cho rồi.

“Thảm Luật.” Cô ngắt lời anh.

“Làm sao?” Vẫn là tức giận, tức cô không biết quý trọng bản thân, cũng tức tính tình mình đùa giỡn làm cái gì, khiến cho cô chịu khổ nhiều như vậy, anh thật sự khốn nạn mà, quả nhiên cô mắng không có sai.

“Em yêu anh.”

Anh trầm mặc, ôm cô vào lòng, từ từ, càng ngày càng chặt.

“Rất yêu, rất yêu anh.”

“Rồi, em yêu, anh biết.” Anh hôn môi cô, khóe miệng từ từ cong lên.

Bọn họ cứ như vậy, ôm nhau dưới ánh mặt trời phủ đầy phòng bệnh.

“Hạ Thảm Đồng.”

“Dạ.”

“Anh cũng yêu em, yêu em.”

“Cho nên em có thể tiến vào thế giới của anh rồi?”

“Hoan nghênh quang lâm, cưng à.”

“Em lại có thể hoành hành?”

“Ừ, bất cứ điều gì em muốn.”

(Hoàn chính văn)

Phiên ngoại: Vừa yêu vừa hận

Trên đời này, khiến người ta khổ sở nhất là chuyện gì?

Bạn yêu cô ấy, nhưng cô ấy không yêu bạn? Bạn yêu cô ấy, cô ấy lại đi yêu người khác? Không, tất cả đều chẳng phải. Đối với Thảm Luật, đau đớn nhất là khi rõ ràng mình yêu một cô gái sâu sắc đến khắc cốt ghi tâm, nhưng phải giả vờ như không thương cô ấy, không muốn nhìn thấy cô

ấy, muốn cô ấy rời xa. Hơn nữa đau đớn khổ sở này cứ ngày ngày lặp lại, nhìn sắc mặt cô gái mình yêu ngày càng tái nhợt, nhìn ánh sáng trong đôi mắt cô ấy ngày càng âm đảm, anh cảm thấy tê tái hơn mọi nỗi đau khác trên đời.

“Nếu còn yêu, sao phải nhẫn tâm thế?” Vô số lần rủ Trình Dịch Dương đi uống rượu đêm, một lần, anh rủ anh cầm chén rượu trong suốt, nhàn nhạt mở miệng.

“Ai nói em còn yêu cô ta?” Ngửa đầu một hớp uống cạn, rượu cay nóng bỏng, giống như hòa cùng lửa nóng ở sâu thẳm đáy lòng anh.

“Vậy sao?” Trình Dịch Dương cười khẽ, tùy ý lắc lắc chén rượu, đá lạnh trong suốt và rượu đỏ nâu thẫm màu như truy đuổi, như va chạm, phát ra tiếng vừa thanh thúy vừa hấp dẫn, cũng như tình cảnh của anh với cô. “Không yêu nữa?”

Anh dường như vụng về bị nhìn thấu tâm can! Chết tiệt, làm sao anh có thể quên, nói dối lòng với ai được chứ đừng nói dối người đàn ông như Trình Dịch Dương. Tâm cơ của anh ta vốn sâu sắc, bất kỳ ai cũng không phải đối thủ, cứ thử xem số đại ca xa hội đen bị anh tóm gáy, là đủ hiểu. Anh thật không nên rủ Trình Dịch Dương đi uống rượu, nhưng gần đây bọn họ cùng nghiên cứu một vụ án, mỗi ngày đều làm việc đến khuya. Vất vả như vậy, anh vẫn không ngủ được, nghĩ đến khuôn mặt làm anh loạn tâm kia, anh liền cắn răng, mạnh mẽ kéo anh rủ đến quán bar uống rượu, nghĩ rằng khi say, là có thể ngủ ngon một giấc. Lại quên rằng đã gần một tháng qua, cho dù mỗi đêm uống rượu say mềm, vẫn như cũ thấy cô trong giấc mộng tra tấn anh.

Năm ngoái, thầy giáo cũng là ân sư của Trình Dịch Dương về hưu, trước áp lực nhân tình, anh nhận vị trí này, cho nên số ngày ở Đài Bắc cũng nhiều hơn.

“Từ ngày em chia tay cô ấy, cũng đã xác định sẽ không bao giờ quay lại.” Như là khẳng định với Trình Dịch Dương, lại càng giống như đang thuyết phục chính mình.

“Vậy cậu còn buồn phiền chuyện gì?”

“Ai nói em buồn?” Anh lại lần nữa rót đầy rượu cho mình, “Em vui vẻ còn không kịp.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên!” Nghiến răng nghiến lợi.

Anh đương nhiên là vui vẻ, có lý do gì mà không vui? Đàn ông dù yêu phụ nữ đến mấy cũng không thể vứt lòng tự trọng xuống đất cho cô ấy chà đạp. Anh có thể chiều chuộng cô, yêu cô, bao dung tất cả bướng bỉnh, tùy hứng của cô. Nhưng, không thể để cô ấy coi thường như vậy. Cho dù cô muốn quay lại thì sao? Có những chuyện, qua rồi thì chỉ là quá khứ không nên khơi dậy. Tính cách của anh khi quyết tâm thì làm đến cùng, nếu đã muốn đoạn tuyệt, thì đoạn tuyệt sạch sẽ.

Chỉ là hôm nay anh nhất thời không khống chế được đầy cô, làm cô va vào tường, đau đến nhăn mày níu trán. Tuy rằng anh đã lập tức gọi cho Trình Lệ Trinh trở về, nhưng cả ngày hôm nay, tâm trí anh vẫn hoảng hốt, không yên tâm, âm thanh kia cứ luôn vang vọng trong đầu anh, mỗi một lần đều khiến trái tim anh hỗn loạn đau đớn.

Thì ra vẫn cứ đau lòng, thì ra vẫn bị cô ảnh hưởng như thế..... Thẩm Luật, mày thật sự không có tiền đồ!

“Anh rể. Đưa di động cho em mượn một chút.”

Cầm di động trên tay, anh ấn dãy số đã khắc sâu trong đầu từ lâu, không cần nghĩ ngợi, trực tiếp bấm nút gọi.

Tùng tiếng nhạc chờ vang lại, càng lâu lòng anh càng thấp thỏm không yên, không lẽ thật sự anh làm cô bị thương gì rồi.....Đến hồi chuông thứ mười, rốt cục cũng có người nhận máy.

“Alo?”

Anh cảm giác sức lực toàn thân bị rút đi mất, rõ ràng chỉ cầm chiếc điện thoại nhẹ bằng, mà anh tưởng chừng như mang nặng ngàn cân. Giọng nói của cô nghe qua vẫn bình thường, hình như chỉ hơi chút uể oải như vừa thức giấc, tim anh bỗng đập thật nhanh, chết tiệt, rượu vừa uống xong quá mạnh rồi!

Anh lập tức ngắt máy, tốt lắm, cô không việc gì, anh yên tâm rồi. Anh thừa nhận anh bất an, không muốn cô nhận ra số của anh gọi tới, cho nên anh mượn điện thoại của Trình Dịch Dương. Ngẩng đầu, thấy ánh mắt Trình Dịch Dương đang nheo lại mang chút ý cười, Thẩm Luật lập tức có cảm giác chột dạ mãnh liệt chưa từng có, cầm lấy ly rượu uống cạn, anh cần thứ gì dữ dội một chút.

“Thẩm Luật.”

Anh ngẩng đầu nhìn Trình Dịch Dương.

“Yêu thì không muốn, ghét không đành, hận lại càng không thể, là cảm giác thế nào?”

Rượu còn chưa nuốt xuống, mà như mạnh mẽ cay nồng xộc thẳng lên óc! Đúng vậy, yêu cô, không cho phép; ghét hận cô, lại không thể. Yêu và hận cứ đan xen nhau, so với yêu, cảm giác phải hận càng khó chịu.

Mãi cho đến thật lâu thật lâu sau này, khi đó bụng Hạ Thẩm Đồng đã rất to, rất nặng nề, bọn họ cũng đã thề nguyện trước chúa, đi cùng nhau suốt cuộc đời, mỗi ngày anh đều khăn trương chờ đợi bên cạnh cô, thương vợ vất vả, tự trách vì mình mà cô chịu khổ sở như vậy.

Ngày đó, ánh mặt trời vẫn rực rỡ như hôm nào, mấy ngày nữa là đến ngày dự sinh của cô. Trong phòng, không khí mát mẻ thoải mái, cô lười biếng nằm trong lòng anh, mặc anh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn xoe của mình.

“Luật.”

“Ừ?”

“Ngày đó vì sao anh đột nhiên không giận em nữa ?”

Anh im lặng, nghĩ một lúc lâu, thật lâu, cuối cùng mới hiểu cô đang hỏi chuyện gì.

“Có phải vì em khóc đúng không?”

“Không hẳn.”

“Thế còn vì điều gì nữa?”

“Có lẽ bởi vì khi vừa yêu vừa hận, là một cảm giác quá mức đau đớn.” Nếu chỉ anh đau, anh khổ sở, không sao cả, nhưng thấy cô bị yêu hận của anh hành hạ đến khổ sở, anh không nỡ. Nếu vẫn yêu, nếu không nỡ xa cô, một chút tự tôn của anh có đáng gì? Chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô hạnh phúc, anh cũng đủ thỏa mãn rồi.

“Cung này.”

“Dạ?”

“Khi đó, rõ ràng em biết đã mang thai, chỉ cần nói cho anh biết, anh sẽ không bao giờ để em đi, vì sao em không nói?”

“Khi đó em đã hạ quyết tâm, cho bản thân cơ hội trong một tuần, nếu anh vẫn không thể tha thứ cho em, em sẽ mang con đi đến nơi khác sống, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Mồ hôi lạnh phút chốc chảy dọc sống lưng, anh biết cô không nói đùa, cô gái này vốn cứng đầu cố chấp, anh quá rõ rồi. May mắn thay! Anh hôn nhẹ vào hai má bầu bĩnh của cô, may mắn, anh đã bắt kịp hạnh phúc của mình. Cảm giác ấm áp lại bao quanh họ, theo thời gian thấm thoát trôi, theo những năm tháng hạnh phúc ngọt ngào.

“Em yêu.”

“Dạ?”

“Người nào mang nợ, thì không thể chạy trốn! Bằng không sẽ có hậu quả nghiêm trọng, em phải tin lời của luật sư đây!”

Khóe miệng anh từ từ nở nụ cười mà cô yêu nhất, đôi mắt tuyệt đẹp từ giây phút đầu tiên cho đến bây giờ, mãi cả về sau, đều chỉ nhìn thấy cô. Bởi vì cô là duy nhất, và là của riêng anh!

[toàn thư hoàn]